

Hendrik en Birgit

Of

Hoe je van het een in het ander terecht komt

door
Rob den Hartogh

Hendrik en Birgit

Of

Hoe je van het een in het ander terecht komt

Is een boek, geschreven door Rob den Hartogh.

De illustratie op de voorzijde is een aquarel van de hand van Heleen van den Brande.

Het boek is geschreven in 2024 maar wordt eerst nu, in mei 2026, voor het eerst uitgegeven via de website van Rob den Hartogh. Daar is het gratis verkrijgbaar cq te downloaden als PDF en als EPUB.

Alle rechten voorbehouden.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk	1	Hector
Hoofdstuk	2	Hendrik
Hoofdstuk	3	De zitting
Hoofdstuk	4	Birgit
Hoofdstuk	5	De boswachter
Hoofdstuk	6	Politie
Hoofdstuk	7	Stella
Hoofdstuk	8	De nalatenschap
Hoofdstuk	9	De eerste brief
Hoofdstuk	10	De tweede brief
Hoofdstuk	11	Pernille
Hoofdstuk	12	Deborah
Hoofdstuk	13	Priscilla
Hoofdstuk	14	Helga
Hoofdstuk	15	Shioban
Hoofdstuk	16	Gedoe
Hoofdstuk	17	Even rust

1. Hector

Het was een weinig inspirerende dag geweest. Mijn boswandeling liep ten einde. Duistere wolken verzamelden zich, waardoor de lucht steeds donkerder werd. Eerst waren de wolken nog grijs, maar nu werden ze bijna zwart.

Ik kwam aan bij de rand van het bos. Daar was een grote parkeerplaats en mijn auto stond helemaal aan de andere kant. Toen begon het te regenen. Eerst zacht, maar al gauw kwam het met bakken uit de hemel.

Gelukkig stond er een informatiebord met een dakje erboven. Daaronder kon ik schuilen. Nu donderde het ook en ik zag de bliksem flitsen. Even wachten, dacht ik, anders ben ik dadelijk tot op mijn onderbroek nat.

Ik zag dat de regen plassen vormde op de parkeerplaats. Eerst kleine, maar al snel begonnen ze zelfs aan elkaar te groeien tot hele grote plassen. De hele parkeerplaats leek een grote plas. En mijn auto stond helemaal aan de andere kant, bedacht ik mij andermaal.

Gelukkig stond het informatiebord op een verhoging. De verhoging leek net een eiland in een grote plas. Ik vroeg mij af hoe ik bij mijn auto moest komen, als het gestopt was met regenen. Dat zouden natte voeten worden.

Het onweer was nog in alle hevigheid bezig. De donder was oorverdovend. Het weerlicht zette de eenzaamheid van mijn auto op de natte parkeerplaats in de schijnwerpers. Het werd ook kouder. Ik trok mijn jas wat dichters om mij heen en sloot de ritssluiting bijna tot aan mijn kin.

Op dat moment kwam er een grote auto aan rijden. Het was een soort terreinwagen, zoals boswachters die hebben.

Maar het was geen boswachter. Ik kon niet goed zien wie er in de auto zat. De ramen waren nat en een beetje beslagen. De auto stopte voorbij mijn schuilplaats aan de rand van het bos. Er stapte niemand uit. Dat begreep ik wel, want het regende nog steeds pijpenstelen.

Na een minuut of vijf werd de regen plotseling minder. De lucht begon op te klaren. De donkere wolken dreven weg. Een schriel zonnetje kwam tevoorschijn. Uit de auto stapte een man. Hij liep om de auto heen naar de achterbak, opende deze en haalde er een jute zak uit. Misschien vergiste ik me, maar ik dacht dat de zak bewoog. De man sloot de achterbak en hij liep met de zak naar de rand van het bos. Ik was erg nieuwsgierig geworden.

“Hallo!” riep ik. De man keek geschrokken om. Hij had mij nog niet gezien. Dat kwam misschien door de regen, of doordat ik een donkergroene jas aan had. De man had mij kennelijk niet verwacht bij het informatiebord waarvan het dakje mij nu in de schaduw zette.

Hij liet de zak vallen, keek mij nog een keer aan en liep daarna gehaast terug naar zijn auto. Hij reed snel weg.
Het water spoot als een fontein omhoog door zijn snel draaiende wielen.
Mijn nieuwsgierigheid was gegroeid.

Ik liep naar de jute zak. Na enkele passen stonden mijn schoenen vol met water en waren mijn voeten drijfnat. Gelukkig waren de plassen niet al te diep. Het water begon zelfs al een beetje weg te zakken.
Ik zag dat de jute zak weer bewoog. Wat zou daarin zitten? Ik pakte de zak op en keek erin. Vergiste ik mij of krioelde daar iets zwarts? Ik stond in de schaduw van de bomen en in de zak was het donker. Ik nam de zak mee onder de bomen vandaan en keek weer in de zak. Ja, daar zat iets in dat in ieder geval bewoog.
Ik liep naar mijn auto. Eerst probeerde ik nog om de plassen heen te lopen, maar ik realiseerde mij dat mijn schoenen toch al vol met water stonden en stopte met het ontwijken van de plassen.

Bij de auto aangekomen deed ik mijn achterbak open. Ik zette de jute zak erin en stroopte de bovenrand langzaam naar beneden. In de zak bleken vijf zwarte, jonge hondjes te zitten. Ze waren nog niet heel oud, hun oogjes waren nog dicht. Toen ik er een optilde, begon het gelijk te piepen, en te plassen, over mijn handen. Dat was minder leuk.
In mijn achterbak lag een boodschappentas die ik pakte en ik zette de hondjes er voorzichtig in. De eerste die ik pakte was het meest levendig.
Hij, want dat kon ik zien, was degene die piepte en plaste. Nu was de boodschappentas ook vies. Nou ja...
De volgende drie bewogen wel, maar piepten niet. De laatste bewoog niet en was helemaal slap. Die zal wel dood zijn, dacht ik, en ik liet het beestje in de zak zitten.
De andere zaten nu in de boodschappentas. Ik zette de tas voor in de auto, voor de passagiersplaats.
En nu...? dacht ik.

Ik startte de auto en reed van de parkeerplaats af.
In het dorp reed ik langs het politiebureau. Misschien wisten ze daar raad. Ik parkeerde de auto en liep het bureau binnen. Een vriendelijke agente stond mij te woord.
Ik vertelde mijn verhaal. De agente luisterde geïnteresseerd en reageerde: "Ik zou die beestjes maar naar het asiel brengen meneer, weet u waar dat zit?" Ik wist het niet.

Ze legde mij uit hoe ik het asiel kon vinden. Het was niet ver. "En wat doen jullie nu aan die man?" vroeg ik.

"Wat voor auto had hij?"

Ik wist het niet.

"Wat voor kenteken dan?"

Dat wist ik ook niet.

"Het was een soort terreinwagen. En hij was donker gekleurd."

Daar had ze niets aan.

"Nou ja, dank u wel," zei ik.

Ik verliet het politiebureau en reed naar het dierenasiel. Na wat zoeken vond ik het. Er stond een groot hek omheen. Aan het hek hing een groot bord.

"DIERENASIEL DE VROLIJKE KEFFER" stond erop.

Een mevrouw was juist bezig het hek te sluiten, aan de buitenkant. Kennelijk was ze van plan weg te gaan.

"Hallo, mevrouw!" riep ik, nadat ik snel was uitgestapt. "Kunt u mij helpen?"

"We gaan juist sluiten," zei ze.

"Kunt u morgen terugkomen?"

"Nou, nee," zei ik, "want ik heb een probleem."

De vrouw keek een beetje verstoord toen ik op haar afkwam. Ik vertelde mijn verhaal. Naarmate ik verder kwam, keek de mevrouw steeds bozer.

"Dat is geen manier om van uw puppies af te komen meneer," zei ze uiteindelijk.

"Nee, nee, het zijn niet mijn puppies."

"Kom kijken." Ik pakte haar bij de arm en leidde haar naar mijn auto.

Eerst liet ik haar in de jute zak kijken.

"Ja, die is dood," zei ze.

Gauw liep ik naar de passagierskant van de auto en toonde haar de boodschappentas. Nu smolt haar hart.

"Komt u maar gauw binnen met die beestjes, want dit gaat niet goed."

Snel opende ze weer het grote hek. Ze ging mij voor naar de ingang en maakte de deur open. Ik volgde haar naar binnen met de hondjes. Binnen pakte ze een bench en zette die op tafel.

"Eerst mogen ze hierin."

Een voor een tilde de mevrouw de puppies uit de boodschappentas. Ze bekeek ze stuk voor stuk. Haar blik was zorgelijk.

"Deze puppies hadden nooit van hun moeder weg gemogen," zei ze.

"Hun oogjes zitten nog dicht en ze moeten melk hebben.

Het liefst van hun moeder."

Dat begreep ik wel, maar waar was hun moeder...?

"Ik ga eerst de dierenarts bellen," besloot ze.

Ze liep de kamer uit en ik bleef achter met de puppies. Ik aaide er een met mijn vinger achter zijn oren. Hij draaide zich om en begon aan mijn vinger te sabbelen.

“Och jongen, daar komt toch geen melk uit,” zei ik.

Daar kwam de pup ook snel achter en hij begon te piepen. Voordat ik er erg in had, kwam de mevrouw alweer terug, samen met de dierenarts.

“U bent er ook snel,” zei ik.

Ze keek mij alleen maar aan.

Toen stelde ze zichzelf voor. “Joyce Jansen.” Ze schudde mij de hand. “Van Dam,” zei ik. “Jaap van Dam. En ik heb me aan u ook helemaal niet voorgesteld, wat onbeleefd van me,” zei ik, terwijl ik me naar de mevrouw die het hek had geopend draaide. “Janny Rekelaar,” antwoordde ze, en ik schudde ook haar hand.

De dierenarts vroeg naar mijn verhaal en keek ondertussen naar de puppies.

“Ze zijn pas een paar uur oud,” zei ze. “Ze horen bij hun moeder!”

Dat had ik ook wel begrepen, maar ja...

“Leg deze maar bij Sjanie, misschien dat ze hem accepteert, anders moeten we hem met de fles voeden. De andere drie laat ik inslapen want die redden het niet. Maar dat gaat u wel geld kosten.”

“Oh,” zei ik, want ik wist niets beters te zeggen.

“Maar het zijn niet mijn puppy’s,” bedacht ik nog.

“U heeft ze hier gebracht,” zei Janny. “Wie denkt u dat de dierenarts gaat betalen?”

“Oh,... eh... juist.”

Alsof ze het gewend waren, gingen Janny en Joyce aan het werk. De meest levendige pup werd weggebracht.

De anderen kregen een spuitje en vielen in slaap. Ze legden ze bij de pup die al dood was.

De vrouw van het asiel pakte de dode puppy’s op en bracht ze weg. Ik durfde niet te vragen wat ze ermee ging doen. Joyce had ondertussen haar schort afgedaan.

“Komt u maar mee naar Sjanie,” zei ze.

Ze liep een gang in en ik liep achter haar aan. We kwamen bij een deur en daarachter was het een kabaal. Alle honden waren begonnen te blaffen. Ik deinsde wat terug.

“U bent geen honden gewend,” vroeg Joyce.

“Nee, niet echt,” zei ik.

Joyce mompelde iets, wat ik niet kon verstaan. Achter in de ruimte kwamen we bij een hok.

“Dit is Sjanie,” zei Joyce. “Ze heeft vanochtend puppy’s gekregen en die van u hebben we erbij gelegd.”

“Oh,” zei ik, “en vindt ze dat goed?”

Joyce keek mij fronsend aan. Ze draaide zich om naar Sjanie en zei: “Ik denk het wel, kijkt u maar.”

Sjanie leek op een blonde labrador. Ze lag op haar zij en er krioelde een groot aantal pups om haar heen. Aan haar buik hing een zwarte pup.

“Dat is die van u,” zei Joyce. “Sjanie heeft hem geaccepteerd, gelukkig.”

“Mooi,” zei ik, een beetje schaapachtig. “En nu?”

“Nu is hij van u, tenzij u er afstand van doet.”

“Hoe bedoelt u?”

“Als u afstand doet van deze pup dan moeten wij een afstandsverklaring opstellen.”

“Wat formeel,” zei ik.

“En u moet de kosten daarvan betalen, net als de kosten die wij moeten maken om een goed thuis voor hem te vinden.”

“En hoeveel is dat dan?”

“Dat hangt ervan af hoelang dat duurt. Maar rekent u maar op een paar honderd euro.”

“Tweehonderd?” vroeg ik.

“Nou, eerder vijfhonderd,” zei Joyce.

Ik verschoot van kleur. Ik bedacht dat ik de jute zak ook had kunnen laten liggen. Dat was een stuk goedkoper geweest.

“En als ik geen afstand doe?” vroeg ik.

“Dan kunt u hem over negen weken ophalen.”

“En kost dat dan niks?” vroeg ik verbaasd.

Joyce keek mij weer fronsend aan. Kennelijk was ik een sukkel op dit gebied.

“Nee, dan bent u geld kwijt voor opvang en voeding, en natuurlijk voor de injecties”.

“Injecties?” vroeg ik.

“Ja, vaccinaties tegen allerlei hondenziektes.”

“Oh,” reageerde ik. “En hoeveel is dat dan?”

Joyce leidde mij terug naar de kamer waar we eerder waren. Ze pakte een rekenmachine en begon allerlei cijfers in te tikken. Dat op zich zag er al kostbaar uit.

“Dat komt zo ongeveer uit op driehonderdvijftig euro.”

“Tjonge jonge...” zei ik.

“U kunt betalen als u hem komt ophalen. Graag cash. Dan noteer ik nu even uw gegevens.”

Joyce schreef mijn naam en adres op. Ze wilde ook nog mijn paspoort of rijbewijs zien en ik toonde mijn rijbewijs.

“Tot over negen weken.”

En zo stond ik weer buiten. Janny sloot het hek af nadat Joyce weg was gegaan. Ze groette mij vriendelijk en zei: “Tot over negen weken!”

Ze wilde op haar fiets stappen, maar bedacht zich.

“Oh ja, hoe heet ie eigenlijk?”

“Wie?”

“Uw hond, natuurlijk.”

“Oh, Hector,” antwoordde ik.

Ik kon zo gauw niets beters verzinnen.

“Oké, nou, tot ziens.”

“Tot ziens”.

Een beetje verbaasd en verrast zat ik even later in mijn auto.

“Ik heb een hond,” zei ik tegen mezelf.

“Ik heb een hond, Hector.

Hoe ga ik dat mijn vrouw uitleggen...”

De reactie van Netty viel mee. Na het onvermijdelijke “maar jij wilde toch geen hond?” restte haar slechts schouderophalen.

“Ik vind het best, Het is toch niet zo’n bakbeest?”

Ik wees door mijn handen uit elkaar te houden aan hoe groot Hector nu was.

“Maar het is nu nog een pup,” zei ik erbij.

“Ach, hoe groot kan een hond worden,”

Dat zou later een ernstige misrekening blijken te zijn.

“In ieder geval heb je dan wat gezelschap als ik er niet ben.”

In de weken die volgden, bereidde ik mij voor op de komst van Hector. Allereerst was ik naar de bibliotheek gegaan. Daar had ik allerlei boeken over honden gehaald, die ik thuis las. Ik had een aardige variëteit aan boeken geleend.

Sommige gingen vooral over hondenrassen en hun eigenaardigheden. Andere gingen weer over stambomen en het fokken van honden. En er waren er die gingen over de opvoeding van honden. Dat bleek toch meer om het lijf te hebben dan ik dacht.

Bij de hondenrassen bleek dat ik eigenlijk niets wist van de afkomst van Hector. Was het een rashond? Of was het een mengeling van verschillende rassen? Dat laatste was waarschijnlijk. Zodoende wist ik dus niet veel over zijn

eigenschappen. Of het een jachthond was of juist een schoothond. Ik besloot mij door Hector te laten verrassen; tenslotte had het toeval ons samengebracht.

In de tuin timmerde ik een hondenhek. Het was eigenlijk meer een soort kist. Toen de kist af was vond ik hem wel een beetje kaal. Daarom besloot ik om er wat oude vloerbedekking in te leggen. Dan zou het niet zo hard liggen. Ook ging ik naar de dierenwinkel, waar ik een hondenriem en een halsband kocht. De winkelier vroeg ook hoe groot Hector was. Het is nog een pup, had ik geantwoord. De man van de dierenwinkel had mij vervolgens een kleine halsband verkocht. En een lullig klein riempje. Ik vroeg mij af of dat wel groot genoeg was. Hij bezwoer mij echter dat dit zo zou zijn. Tenslotte kocht ik voor mijzelf een goede, waterdichte jas. Want in alle boeken had ik gelezen: een hond moet vaak uit. En het is niet altijd droog in ons land. Een paar goede nieuwe wandelschoenen maakte mijn aankopen compleet.

Uiteindelijk was het zover. De negen weken waren om. Vol verwachting reed ik naar het asiel. Met de nieuwe halsband en riem in mijn zak ging ik naar binnen. Ook had ik tevoren nog maar even geld uit de muur gehaald.

Binnen werd ik te woord gestaan door een vriendelijke jongen. Hij was zo begeistert door zijn werk dat 'ie een beetje op een hond was gaan lijken.

"U komt voor Hector?" vroeg hij.

"Ja," antwoordde ik.

"Oh, iedereen is verliefd op Hector. Het is zo'n schat."

In mijn gedachte zag ik een klein bolletje wol met pootjes, een natte neus en kraalogen. Waarschijnlijk zou mijn halsband wel passen, bedacht ik.

De jongen leidde mij naar het hek van Sjanie. Daar lag Sjanie, die nog steeds op een blonde labrador leek. Er omheen krioelden een stuk of wat kleinere sjanies. En bij het hek stond een flinke zwarte hond.

"En waar is Hector?" vroeg ik de jongen.

"Nou, daar staat 'ie," en hij wees naar de zwarte hond voor het hek.

Hij was groter dan de andere pups, veel groter. En zwart, pikzwart. Zwarte ogen volgden al mijn bewegingen. Zijn staart ging wild heen en weer.

"Zie eens hoe enthousiast hij is," zei de jongen.

Ik bedacht ondertussen dat mijn halsbandje veel te klein was. Ik zakte door mijn knieën en hield de rug van mijn hand voor het hek.

Flatsch! Zo ging de tong van Hector, over mijn hand.

"Kijk, hij vindt u nu al aardig. U wordt vast heel goede vrienden."

Tersluiks veegde ik mijn hand af aan mijn zakdoek. De jongen deed het hek open en haalde Hector eruit.

"Heeft u al een halsband?" vroeg de jongen.

“Eh, nee, dat ben ik vergeten,” maakte ik ervan.

“Geeft niet,” zei de jongen, “we hebben er hier wel een.”

De jongen liep de gang in. Hector bleef bij mij staan. Zijn tong hing ietsje uit zijn bek. Hij keek naar mij op.

“Braaf,” zei ik, “ga eens zitten.”

Tot mijn stomme verbazing deed Hector dat.

“Goed zo,” zei ik, en ik aaide over zijn grote koppetje. En weer had ik een lik te pakken.

“Hm,” zei ik, “dat moesten we maar eens af gaan leren. Kom, Hector.” En Hector liep met mij mee.

2. Hendrik

Ik stapte net het huis in nadat ik Hector had uitgelaten. Mijn jas hing nog maar net aan een hangertje, toen de telefoon ging.

“Schat, kan jij de telefoon pakken?”

“Nee,” hoorde ik, “ik sta onder de douche.”

“Oh, oké.”

“Hector, zit en wacht!”

Hector ging braaf zitten en keek mij verlangend na. Ik liep naar de telefoon. Op het display zag ik de naam Hendrik staan.

Van Hendrik was ik de beste vriend. Dat zei hij tenminste altijd zelf. Hij deelde ook altijd alles met mij, of ik dat nu wilde of niet.

Hendrik was niet mijn beste vriend. Hij was wel aardig, maar ik vond hem een beetje een kneus. Misschien had ik wel medelijden met hem.

Ik had Hendrik ontmoet op een cursus. Zo’n cursus op de hei van drie driedaagse sessies. Tijdens de eerste sessie had Hendrik vastgesteld dat wij dicht bij elkaar in de buurt woonden. Feitelijk woonde hij min of meer om de hoek. Vooral om economische redenen reden wij daarom samen in een auto naar de twee laatste sessies. Bij die vier gelegenheden had Hendrik zijn ziel en zaligheid aan mij blootgelegd.

En zo was ik zijn vriend geworden.

Ikzelf had vastgesteld dat Hendrik kennelijk geen vrienden had. Die had ik zelf ook maar zeer beperkt, maar ik had niet direct behoefte aan meer.

Hendrik wel. Tenslotte is één honderd procent meer dan nul.

Ik nam de telefoon op.

“Hallo Hendrik, jij bent er vroeg bij,” zei ik, want het was net half negen ’s ochtends.

“Jaap?”

“Ja?”

“Roxy is dood.”

Roxy was de vrouw van Hendrik. Roxy heette eigenlijk Roxanne, maar na de hit van de Police had ze haar naam veranderd. “Ze was tenslotte geen hoer,” had ze gezegd. Ze was de dochter van een Engelse diplomaat, maar had haar hele leven in Nederland gewoond.

Hoe Hendrik haar had weten te versieren was mij een raadsel. Roxy was een knappe vrouw. Als uit een Engelse serie, die speelt in het interbellum. Haar opgestoken haar onthulde altijd de gave, blanke huid van haar hals. Haar ogen

waren grijsblauw en keken dwars door je heen. Verder was ze slank, maar zeker niet mager.

Roxy was huisvrouw en voelde zich prima in die rol. Hun huis zag er altijd keurig uit. Alles op de juiste plaats, met soms een rommelige krant op een tafeltje. En natuurlijk ergens haar tijdschrift 'Vorsten' en haar bril.

Roxy had geen pretenties.

Ze was gek op het Engelse koningshuis en het onze. Ze kende ieders volledige naam en positie binnen het hof. Of, als zij naar het journaal had gekeken, kon ze je precies vertellen wat de nieuwslezer aan had gehad.

Welke kleur pak, das en overhemd. Ook onthield zij de weersvoorspelling. En of de koning nog ergens geweest was en wat voor weer het daar was. Daarmee was het meestal op.

En nu was ze dus dood?

"Wat zeg je Hendrik, is Roxy dood?"

"Ja..." De rest verstond ik niet, omdat Hendrik in tranen uitbarstte.

"Ik kom wel even naar je toe," zei ik en ik hing op.

Gauw gaf ik Hector een brokje en ik liep de trap op.

"Schat, ik ga even naar Hendrik. Hij belde om te zeggen dat Roxy is overleden."

"Ach wat naar," kwam er uit de douche.

"Maar als je terugkomt ben ik weg hè."

De douchedeur ging open. Ik stak mijn hoofd om het douchegordijn en kuste mijn vrouw.

"Tot later, bel je nog even voordat je in het vliegtuig stapt?"

"Ja en als ik ben geland, zoals altijd. Tot later... En oh, condoleer Hendrik ook namens mij."

"Uiteraard," antwoordde ik.

Ik trok snel mijn jas weer aan en ging de deur uit. Ik had niet in de gaten dat Hector achter mij aan kwam. Die zag ik pas toen ik even later bij Hendrik voor de deur stond. Ik drukte op de bel en zag Hector naast mij zitten.

Nou ja, misschien ben je een troost voor Hendrik, dacht ik.

Al snel ging de deur open. Een jonge politieagent keek mij vriendelijk aan.

"Bent u Jaap?"

"Ja," antwoordde ik.

"Meneer Van Schuffelen zei dat u eraan kwam. U bent zijn vriend?"

"Eh, ja." Geen tijd voor verdere uitleg, dacht ik.

"Wat is er gebeurd?" vroeg ik.

“Nou, mevrouw Van Schuffelen is aangereden. Ze is daarbij hard met haar hoofd op de grond gevallen. En daarna is de dader ook nog eens over haar heen gereden. We denken dat ze op slag dood was.”

Ik slikte en zei: “Maar hoe... wat... ik begrijp het niet helemaal... Ik ga eerst naar Hendrik. Kunt u mij zo de details vertellen? Dan kan ik die op enig moment aan Hendrik doorgeven.”

“Dat is een goed idee,” zei de agent, blij dat hij deels van deze taak verlost was. Hij leidde mij naar de woonkamer. Hendrik zat er volkomen ontgoocheld bij. Zijn ogen waren rood. Een politieagente had een arm om hem heen geslagen, maar dat hielp duidelijk niet. Ik hurkte voor Hendrik en keek hem aan.

“Wat een verschrikkelijk nieuws,” zei ik.

Als antwoord gooide Hendrik zijn hoofd op mijn schouder en barstte andermaal in snikken uit. Langzaam ontworstelde ik mij aan de greep van Hendrik.

“Je moet wat drinken,” zei ik en ik begaf me naar de keuken.

In de keuken trof ik de politieagent die de deur had geopend. Hij was verward in een strijd met het koffiezetapparaat. Hij was aan de verliezende hand.

“Kom maar,” zei ik, en als een geoefend barista toverde ik drie koppen koffie tevoorschijn.

“Eén voor u en één voor uw collega, en natuurlijk één voor Hendrik.”

“Ik gebruik altijd suiker,” zei de agent, bijna zichzelf verontschuldigend.

“Daar, op het aanrecht,” zei ik wat kortaf.

Daarna liep ik naar de badkamer en opende het medicijnkastje. Daar trof ik van alles aan, maar ook wat paracetamol. Ik pakte er twee en brak ze in stukjes.

Vervolgens liep ik via de keuken, waar ik een glaasje water haalde, terug naar Hendrik en beval hem de medicijnen te slikken. Hij deed het gedwee.

Hector was naast hem komen zitten en Hendrik had een arm om hem heen gelegd. Hector bleek een goed troostmaatje. Hendrik werd wat rustiger. Hij kreeg de koffie aangereikt van de agent en brandde zijn lippen. Dat bracht hem ook wat meer terug in de werkelijkheid. Voor zover dat kon natuurlijk, want Roxy was ook daadwerkelijk dood.

Ik wenkte de agent en liep met hem naar de studeerkamer. Daar gingen we zitten.

“Vertelt u mij nu wat er gebeurd is, althans, wat u daarvan weet.”

“Graag,” zei de agent, en hij ging er nog eens goed voor zitten.

“Ik begreep dat mevrouw Van Schuffelen op de fiets onderweg was naar de kapper. De kapsalon zit in het dorp, dus moest ze op de blauwe dijk de voorweg oversteken. Daar kwam een auto aangereden en die ging pardoes rechtsaf. Precies op het moment dat mevrouw daar dus overstak.

Volgens getuigen, die het allemaal gezien hebben, sloeg ze eerst met haar hoofd tegen de motorkap van de auto. Die auto minderde echter geen vaart en reed vervolgens over haar heen om in de verte te verdwijnen. De getuigen hadden gelukkig de tegenwoordigheid van geest om merk en model te noteren alsook het kenteken.

Toen ze bij mevrouw aan kwamen, was ze al overleden. Ze had een lelijke hoofdwond en de wielen van de auto aan de linkerkant zijn recht over haar nek gereden. Die is dus gebroken. De rechterwielen reden over haar fiets en haar benen, die ook op meerdere plekken zijn gebroken. Haar bekken is gebarsten, omdat ze klem kwam te zitten onder de auto.

Toen wij eraan kwamen, was het in ieder geval een verschrikkelijk gezicht. De getuigen waren ook allemaal behoorlijk bleek. Gelukkig hebben mijn collega's de eigenaar van de auto kunnen traceren, op basis van merk, model en kenteken. De bestuurder is inmiddels in zijn eigen huis aangehouden en zit nu op het bureau. Volgens mijn collega's had hij erg veel gedronken.

Denkt u dat u dit aan meneer Van Schuffelen kunt vertellen?"

"Ik zal het proberen," zei ik, "maar niet alles tegelijk. Het beeld dat u heeft geschetst staat nog op mijn netvlies. En het is geen mooi plaatje. Wat gebeurt er nu met de chauffeur?"

"Die blijft in hechtenis, in ieder geval tot de bloedtest is gedaan. Daarna is het aan de officier."

"Van justitie, bedoelt u?"

"Ja, inderdaad."

"En dan?"

"Dat weet ik ook niet," zei de agent, "dat is allemaal aan de officier,

"Van justitie," zei ik weer.

"Inderdaad," antwoordde de agent opnieuw.

"En waar is mevrouw Van Schuffelen nu?"

"Die ligt, ben ik bang, nog op straat. De technische recherche is waarschijnlijk nog bezig met het onderzoek. Daarna wordt ze naar het ziekenhuis gebracht. Daar moet de patholoog-anatoom nog naar haar kijken en een rapport opmaken. Dan is het vervolgens aan de officier."

"Van justitie," vulde ik aan.

"Inderdaad, of en wanneer het lichaam wordt vrijgegeven. Heel misschien is dat nog vandaag, maar misschien ook pas morgen."

"En wat zeg ik tegen meneer Van Schuffelen, als die zijn vrouw wil zien?"

"Laten we afspreken dat ik u bel zodra ik dat weet. Wat is uw naam en telefoonnummer?"

Ik gaf de agent mijn naam en telefoonnummer.

“Mag ik ook uw naam en nummer?” vroeg ik.

“Waarom wilt u mijn nummer?”

“Zodat ik u kan bellen als ik nog vragen heb.”

“Oh, u bedoelt mijn telefoonnummer.”

“Ja, wat dacht u dan...?”

“Nee, niets, vergissing.”

De agent schreef op een kaartje zijn naam en het nummer waarop hij te bereiken was.

“Als ik u was,” zei hij, terwijl hij opstond, “zou ik de begrafenisverzekering van de familie opzoeken en bellen. Die hebben wel vaker met dit bijltje gehakt.”

“Juist ja,” zei ik, “dat zal ik doen.”

“Dan gaan wij nu weg. Oh, en wij zorgen er ook voor dat u door slachtofferhulp wordt gebeld.”

“Oh,” zei ik, “daar heeft mevrouw Van Schuffelen nu niet meer zoveel aan.”

Ik zag dat de agent wilde gaan uitleggen dat dit voor meneer Van Schuffelen was. Ik schudde echter mijn hoofd en hief mijn handen afwerend op.

“Nee, nee, niet nodig, ik begrijp het wel.”

De agenten namen afscheid van mij en van Hendrik. Hendrik zat een beetje verdwaasd voor zich uit te staren. Hector had zijn kop op zijn been gelegd. Het zag er allemaal heel triest uit.

Mijn mobiele telefoon ging. Het was Netty die vanaf het vliegveld belde dat ze zo door de douane ging. Ik wenste haar een goede vlucht en zei dat ik van haar hield.

Ik bleef bij Hendrik. Die zei niet veel. Behalve dat hij niet wist of hij nu blij moest zijn of niet dat ze geen kinderen hadden gekregen. Ik wist het antwoord niet. Het was altijd wel een dingetje geweest, die kinderloosheid. Hendrik had het altijd zichzelf verweten. Mijn vrouw had van Roxy gehoord dat die het ook zichzelf verweet. Aldus maakten ze elkaar geen verwijten en dat was misschien ook maar beter.

Omdat ze beiden enig kind waren en hun ouders inmiddels alle vier op hoge leeftijd waren overleden, zou de lijn van de van Schuffelens dus binnenkort ophouden te bestaan.

Ik vroeg Hendrik of ik in zijn administratie mocht zoeken naar de begrafenisverzekering. Als ik had gevraagd of ik zijn auto mocht hebben, dan had hij dat ook goed gevonden. Ik trof de administratie perfect georganiseerd aan. Ieder zijn fetisjisme, dacht ik nog. De begrafenisverzekering was dus zo gevonden en gebeld. Een ervaren dame stond mij te woord. Zij zouden echter pas in actie kunnen komen als het lichaam was vrijgegeven.

Ik maakte nog een kopje koffie voor Hendrik. Toen hij het op had, sommeerde ik hem Hector uit te gaan laten. Hendrik deed alles wat ik zei.

In een telefoonklapper vond ik wat nummers van verre familie, zowel van Hendrik als van Roxy. Ik zette mij aan de taak om hen te informeren. Na drie telefoontjes werd het mij echter ook te veel. Ik probeerde weliswaar de boodschap wat te verzachten, maar het beeld, dat de agent van de situatie had geschetst, bleef op mijn netvlies staan. Ik kreeg dus veel vragen, waarvan ik op de meeste geen antwoord kon geven.

Toen Hendrik thuiskwam van zijn wandeling met Hector, stuurde ik hem met een slaappil naar bed. Zelf ging ik op de sofa liggen en sloot een moment mijn ogen.

Ik werd wakker van gelik in mijn gezicht. Hector. Ik wreef in mijn ogen en keek naar de klok. Oeps, half drie, dat had ik niet verwacht. Ik wierp een blik in de slaapkamer en zag dat Hendrik nog steeds in diepe slaap was.

Goed zo, dacht ik. Vervolgens deed ik mijn jas aan en ging Hector uitlaten. Zijn boodschap was duidelijk geweest.

De rest van de dag bleef ik bij Hendrik. Natuurlijk wilde hij naar Roxy, en aan mij de schone taak om uit te leggen dat dit nog even niet ging. De tranen stonden weer in zijn ogen en ik besloot de dokter te bellen. Die kwam gelukkig gezwind en schreef een kalmeringsmiddel voor en een slaapmiddel. Hij zou ze door de apotheek laten bezorgen. Alsof de apotheek erop had zitten wachten; binnen een kwartier stond er al iemand voor de deur.

Het kalmeringsmiddel was effectief. Dat was goed aan Hendrik te merken. Hij zat er een beetje daas bij. We deden samen nog van alles, zoals een lijst maken van (verre) familie en kennissen. We bedachten welke muziek Roxy mooi vond. En we kregen een telefoontje van de agent. Morgen om 11.00 uur kon Hendrik naar Roxy komen kijken.

Dat stelde hem wat gerust.

Na een karige maaltijd, er was niet veel in huis, gaf ik Hendrik weer een slaappil en stuurde hem weer naar bed. Zelf ging ik met Hector via een omweg naar huis. Ik bedacht mij dat ik mij deze dag anders had voorgesteld. Hendrik en Roxy waarschijnlijk ook...

In de dagen die volgden, deden Hendrik en ik samen zo'n beetje alles wat er gedaan moest worden. We bezochten het lichaam van Roxy. Daar was heel wat werk aan verzet want ze lag er behoorlijk netjes bij.

Het lichaam was vrijgegeven en we konden de begrafenis organiseren.

Hendrik vroeg mij of ik naar de notaris wilde gaan, maar toen ik belde voor een afspraak, bleek dat hij mee moest.

Ook administratief was er het nodige te doen. Hendrik was geen goede hulp hierbij. Ik weet het maar aan de kalmeringsmiddelen.

Gelukkig was de administratie goed ingericht. Zodoende kreeg ik ook een inkijkje in Hendriks financiën. Als enig erfgenaam van beide ouderparen hadden Roxy en Hendrik twee behoorlijk grote erfenissen gekregen. De bedragen op de beleggingsrekeningen deden mij met de ogen knipperen. Zoveel cijfers voor de komma was ik niet gewend. In ieder geval zouden de kosten van de begrafenis gemakkelijk gedragen kunnen worden. De verzekering bleek namelijk niet zoveel om het lijf te hebben.

Na veertien dagen kwam de eerste dag dat ik niet naar Hendrik ging. Alles was nu zo'n beetje geregeld en Hendrik leek het verlies langzaam te aanvaarden. De politie had meerdere keren gebeld en aangegeven dat de zaak voor ging komen. De verdachte bleef in hechtenis. Wanneer een en ander zou gebeuren, hing van zoveel factoren af dat ik de eerste was vergeten toen hij de laatste noemde. Afwachten dus.

Een medewerker van Slachtofferhulp was langs geweest en had Hendrik, na het invullen van een berg papieren, naar een praatgroep verwezen. Daar ging Hendrik vandaag voor het eerst heen.

De begrafenis was sober geweest maar sfeervol. Een onverwacht afscheid met veel verdriet. Hendrik had die dag geweigerd om zijn kalmeringsmiddelen te slikken. Zodoende was hij meerdere malen gebroken. Allerlei mensen hadden zich dan om hem bekommerd en getroost. Aldus kon ik mij op mijn taak als ceremoniemeester concentreren.

Ik zette mij dus aan mijn bureau en deed de computer aan. Het schrijven wilde niet zo goed lukken. Ik besloot boodschappen te gaan doen. Per slot van rekening kwam Netty vandaag weer terug. Dat zou een welkome afwisseling zijn. Ik pakte pen en papier en begon een boodschappenlijstje te maken.

3. De zitting

Ik was boven aan het werk achter mijn laptop. Ik hoorde beneden de bel gaan. Ik reageerde niet, want Netty was thuis en die zou wel opendoen. Ik hoorde hoe zij inderdaad de deur opende en Hendrik welkom heette. Daar had ik nu even geen zin in. Dus ik concentreerde mij op mijn werk en opende een nieuw bestand.

Mijn werk zat er bijna op, althans, mijn inspiratie was bijna op, toen ik Hendrik weer hoorde weg gaan. Ik bewaarde mijn bestanden en sloot de computer af. Ik had wel trek gekregen, dus ging ik naar beneden. Netty was in de keuken bezig. Ze hoorde mij binnen komen en zei: "Oh, je hebt net Hendrik gemist."

"Oh ja." Ik veinsde teleurstelling. "Wat kwam hij doen?"

Niet dat Hendrik altijd iets kwam doen als hij langskwam. Meestal zat hij gewoon om een praatje verlegen. Hij had er nu trouwens wel een behoorlijk lang praatje van gemaakt, realiseerde ik mij met een blik op de klok.

"Kwam hij gewoon een praatje maken?" vroeg ik.

"Nee," antwoordde Netty, "hij had twee vragen voor jou, maar ik dacht dat je met Hector weg was."

Hector sloop meestal met mij mee naar boven. En weer naar beneden. Ik opende de deur naar de hal en daar zat Hector.

"Kom maar," zei ik.

Hector kwam naar binnen, snuffelde even aan de benen van mijn vrouw en zocht toen zijn mand op.

"Nou, eigenlijk was het maar één vraag en heb ik hem nog een advies gegeven," ging ze schijnbaar onverstoorbaar verder.

"Oh," zei ik.

"De vraag was of jij naar de uitspraak wilde gaan van de zitting over zijn vrouw. Ik heb gezegd dat jij dat wel wilde doen. Het is over twee weken bij de rechtbank. Ik heb in je agenda gekeken en je had, zoals gewoonlijk, niets staan. Ik ben dan juist drie weken in het buitenland, dus voor mij hoef je het niet te laten."

Dat "zoals gewoonlijk" beviel mij niet.

"Hoezo *zoals gewoonlijk*?" wierp ik tegen. "Ik heb ook dingen te doen als jij er niet bent hoor. Je treft me toch niet altijd op precies dezelfde plek aan als waar je me hebt achtergelaten, weken daarvoor?"

Netty moest hierom lachen.

"Nee, sorry, zo bedoelde ik het niet, maar er staat gewoon bijna nooit iets in je agenda."

"De belangrijkste dingen zet ik in mijn telefoon, schat. Eigenlijk staan er alleen verjaardagen in mijn agenda."

“Precies,” zei Netty. “Misschien moet je dat eens veranderen,” opperde ze, “maar je moet doen wat je zelf het handigste vindt.”

“Hmm,” reageerde ik. “Wanneer is die uitspraak dan?”

Mijn vrouw noemde de datum en het tijdstip en ik noteerde een en ander in mijn telefoon.

“En wat heb je hem geadviseerd?” vroeg ik vervolgens, terwijl ik de tafel begon te dekken.

“Oh, ik heb gezegd dat hij eens lekker op vakantie moest gaan. Ik vond hem er een beetje bleek uit zien. En, oh ja...” Nu keek ze naar mij om, een beetje ondeugend. “Ik heb gezegd dat jij wel met hem mee wilde gaan.”

“Wat!” riep ik uit. “Op vakantie met Hendrik, geen denken aan. Wat moet ik op Gran Canaria met die man. Ze zullen denken dat we een stelletje homo’s zijn. Nee, daar heb ik echt geen zin in. Of ergens wandelen in de Alpen. En waar moet Hector dan heen, jij bent er nooit en je hebt vanaf het begin duidelijk gemaakt dat het mijn hond is”.

Nu reageerde Netty geïrriteerd.

“Ja, jij komt zomaar met zo’n beest thuis en ik ben vaak weg, dus ja, het is jouw hond. Dat wilde je toch.”

Ik voelde dat deze discussie de verkeerde kant op ging.

“Nou ja,” zei ik, “misschien loopt het allemaal niet zo’n vaart,” en ik ging verder met het dekken van de tafel.

We waren net zo’n beetje klaar met eten en hadden de vrede weer hersteld, toen de bel weer ging. Mijn vrouw ging de deur opendoen en ik hoorde: “Hallo Hendrik, dat is snel.” Zo’n vaart liep het dus wel... Hendrik kwam binnen en stak gelijk van wal.

“Bedankt Jaap, dat je naar die zitting, of liever gezegd uitspraak, wil gaan. Dat kan ik nog niet opbrengen.”

Hij was ook al niet naar de zitting, die aan de komende uitspraak vooraf was gegaan, geweest.

“Heeft Netty de data doorgegeven?” vervolgde hij.

“Ja, dat heeft ze.”

“Mooi, want ik heb haar advies gevolgd en voor daarna gelijk een vakantie geboekt voor ons twee.”

Het laatste stukje brood bleef in mijn keel steken. Ik stak zowat de moord. Mijn vrouw moest bijkans de greep van Heimlich toepassen.

Toen mijn ademhaling weer een beetje normaal ging, ging Hendrik onverdroten verder.

“Ik dacht eerst dat het leuk zou zijn om naar een Canarisch eiland te gaan, maar toen bedacht ik dat je dan met Hector zit, die dan niet mee kan. En die gaat natuurlijk ook mee.”

“Natuurlijk,” herhaalde ik, zonder dat ik wist wat ik zei.

“Dus heb ik twee weken geboekt in een vakantiepark hier. Hector mag ook mee, maar niet op de bedden.”

Ik keek een beetje langs Hendrik en zag mijn vrouw. Om haar lippen speelde een ingehouden lach.

“En,” preciseerde hij, “het is precies in de weken dat Netty in het buitenland zit.”

“Ok”, zei ik langzaam, “maar Hendrik, ondanks dat ik geen werkgever heb, moet ik toch echt werken hoor, dus...”

Hendrik onderbrak mij. “Oh je kan gewoon je laptop meenemen. Ik heb gelijk WiFi geregeld, zodat dat geen probleem is. Als we komen zijn de bedden opgemaakt en ze hebben een restaurant waar we ’s avonds kunnen eten.”

“Maar...” sputterde ik weer, “hoeveel gaat dat...” Verder kwam ik niet.

“Niets, ik betaal alles. Joh, ik heb geld zat, en het is ook veel goedkoper dan zo’n Canarisch eiland. En van die boeken van jou word je zo te zien ook niet rijk.” Hendrik raakte een gevoelige snaar. Ik deed er het zwijgen toe.

“Ik weet ook wel dat jij van alles te doen hebt, maar het is precies zoals Netty zei. Soms maken we samen, met Hector, een wandeling en dan ga jij aan het werk en bezoek ik een dorpje of stad in de buurt. Je zult zien dat we het reuze naar onze zin zullen hebben. Nou, nu ga ik weer, kijken of de bevestiging al binnen is. Leuk hè,” eindigde Hendrik.

“Ja, leuk,” zei ik, enthousiasme veinzend.

En weg was Hendrik. Mijn vrouw barstte uit in lachen. Feitelijk lag ze krom van het lachen. Ik keek zuur.

Een week of twee later liep ik het gerechtsgebouw binnen. Na de voordeur moest ik door een detectiepoortje. De dienstdoende beveiligers bekeken mij alsof ik zelf terecht moest staan. Nadat ik mijn spullen weer in mijn zakken had gedaan, zocht ik de zaal op waar ik moest zijn. Dat viel nog niet mee. Ik moest het wel twee keer vragen, voordat ik naar de juiste wachtruimte werd geleid.

Daar zat nog een man, verdiept in een blad uit de leesmap. Hij zag er een beetje schlemielig uit, met hangende schouders en magere armen en lange, dunne vingers aan zijn handen. Hij droeg een bandplooibroek, maar was kennelijk gewend aan een spijkerbroek. Zo droeg hij ook een overhemd en een stropdas die verkeerd gestrikt was. De trainingsschoenen die hij aan had, maakten het verraad compleet.

Na een poosje ging de deur open en werden wij beiden door een bode naar de publieke tribune geleid. De man gunde mij geen blik waardig en eerlijk gezegd had ik ook geen enkele behoefte om met hem in contact te komen.

Nadat wij zaten, werd de verdachte binnen gebracht. Hij was geboeid en had een net pak aan. Zijn advocaat wilde nog even zijn das recht trekken, maar hij maakte een afwerend gebaar, zodat de advocaat fronsend zijn activiteiten om de man te fatsoeneren maar staakte.

Ik had hem nog nooit gezien. Hij was kaal. Dat wil zeggen: hij was al vroeg gaan kalen en je kon duidelijk de ring van laatste haren zien, die waren afgeschoren. Hij had nauwelijks wenkbrauwen en een beetje lichte, groenige ogen. Zijn oren stonden vrij ver van zijn hoofd af en hij had een wat hakerige neus. Met zijn, wat zal het zijn, pakweg één meter negentig, stak hij een heel klein stukje boven zijn bewakers uit. Die bewakers waren forse mannen, maar de verdachte was maar een klein beetje minder fors.

Terwijl hij naar binnen werd gebracht keek hij naar de grond. De bode kondigde de komst van de rechters aan. We gingen staan, hoewel ik niet zo goed wist waarom. Vervolgens konden we weer gaan zitten. Een griffier begon nummers en namen op te sommen en de rechters bladerden in hun stukken. Vervolgens nam de voorzitter het woord.

Hij beschreef wat er gebeurd was. Dat deed hij weliswaar in wollig taalgebruik, maar de bloederigheid van het plaatje was er voor mij goed uit te horen. Daarna beschreef hij wat er ter zitting allemaal was gezegd.

De officier van justitie had kennelijk twee jaar gevangenisstraf, waarvan een jaar voorwaardelijk, geëist, vijf jaar ontzegging van de rijbevoegdheid en een schadevergoeding van honderdduizend euro.

De man naast mij maakte daarop een geluid: "Pfoe."

Ik had mij al ingelezen en wist dat dit gebruikelijk was, maar vond het allemaal desalniettemin veel te weinig. Roxy was dood door zijn schuld.

De verdediging had aangevoerd dat dit een eerste misdrijf was en dat de man het kennelijk moeilijk had na zijn echtscheiding.

Who the fuck cares, dacht ik. Roxy is wel dood.

Mijn buurman had hierbij instemmend zitten knikken. Niet bij mijn gedachte, maar bij de woorden van de advocaat. Het was wel duidelijk dat hij voor iemand anders gekomen was. Ter zitting had de verdachte kennelijk berouw getoond voor zijn daad en bij hoog en bij laag beweerd dat hij geen druppel meer zou drinken.

En gij gelooft dat, dacht ik.

Vervolgens werd de man door de rechtbank schuldig bevonden. Gelukkig.

De man naast mij zakte naar achteren in zijn stoel. De veroordeling luidde een jaar cel waarvan acht maanden voorwaardelijk.

Een snelle rekensom leerde mij, dat hij dan nu dus kennelijk al op vrije voeten kwam, wat mijn maag deed omkeren. Ik voelde mij misselijk. Mijn buurman daarentegen leek opgelucht.

Daarnaast werd hem voor twee jaar de rijbevoegdheid onttrokken en moest hij een schadevergoeding betalen van vijfduizend euro.

Ik voelde de behoefte om teleurgesteld met mijn hoofd te schudden maar wist dat dit waarschijnlijk tegen het gevoel van mijn, steeds opgetogenere, buurman in zou gaan, dus hield ik mij in.

Er volgden nog wat plichtplegingen, de veroordeelde werd van zijn handboeien ontdaan en we konden weer gaan staan voor het vertrek van de rechtbank. Daar voelde ik weinig eerbied voor. Mijn buurman stormde zowat naar de wachtruimte en ik bleef nog even zitten. Hoe zou ik dit aan Hendrik moeten vertellen. Shit.

Ik stond op en liep langzaam naar de wachtruimte. Daar zag ik een onwerkelijk tafereel. De veroordeelde lag in de armen van mijn buurman uit de rechtszaal. Ze waren beide opgetogen en sloegen elkaar op de rug. Het gelach erbij vond ik hemeltergend. Kennelijk vond de advocaat, die erbij stond, dat ook en hij probeerde de feestvreugde wat te temperen, door te wijzen op de mogelijkheid van beroep door het Openbaar Ministerie. Dat sloeg niet aan en met de armen over elkaars schouder liepen de veroordeelde en zijn vriend de wachtruimte uit, de vrijheid tegemoet.

De advocaat zag mij staan. Nu schudde ik wel mijn hoofd. Plaatsvervangend schaamtevol keek de advocaat naar de grond. Ik ging naar huis.

De reactie van Hendrik viel mij mee en was toch bijzonder. Het leek wel alsof het hem allemaal niet kon deren.

“Nou kunnen we dus voor vijfduizend euro vakantie vieren,” zei hij tamelijk nuchter.

Vervolgens was hij over onze vakantie begonnen. Wat er allemaal wel en niet mee moest en zo. Zo ging ik, met een lijstje van Hendrik, enigszins ontdaan naar huis. Daar besprak ik de uitspraak met mijn vrouw. Die had naar mijn smaak veel te veel begrip voor de uitspraak.

Gelukkig kon ze mijn frustratie wel goed invoelen.

En Hendrik, tsja, die vond ze de afgelopen tijd er slecht uit zien. Vandaar dat ze had gezegd dat hij op vakantie moest. Ja, daar had ik nu echt zin in...

Over een paar dagen was het al zover. Ik besloot een wandeling met Hector te gaan maken om het allemaal een beetje van mij af te zetten.

4. Birgit

Ik zat aan de tafel en sloeg net mijn bestand op. Nog maar één hoofdstuk te schrijven van mijn boek.

Hendrik was 's ochtends vertrokken en nog niet terug. Hij moest wat boodschappen doen. Op dat moment hief Hector zijn kop op en keek naar het raam en daarna naar mij. Ik sloot de laptop af en keek onwillekeurig ook naar het raam. Daar zag ik een klein meisje haar neus tegen de ruit drukken. Kennelijk kon ze door het spiegelen van de ruit niet naar binnen kijken. Haar gezicht zag er een beetje bezorgd uit en toen ze Hector ontwaarde deed ze een stapje achteruit. Mij had ze nog niet gezien.

Ik klapte de laptop dicht en liep naar de deur. Daar verscheen het meisje om de hoek. Ze had bruinachtig haar, in twee staartjes, donkerbruine ogen en een leuk, vrolijk gezicht. Ze droeg een rozerood jasje, iets dat op een spijkerbroekje leek en grasgroene laarsjes.

“Hallo,” zei ik, “zoek je iets?”

Het meisje bleef staan en keek mij wantrouwend aan.

“Hallo,” zei ik weer.

“Hallo,” kwam het bedeesde antwoord.

“Zoek je iets?” vroeg ik weer.

“Ik zoek ons huisje,” zei ze.

“Jullie huisje,” herhaalde ik. “Zit jij ook in een huisje hier op het park?”

“Ja.”

“En met wie zit jij daar dan?”

“Met oma Marian en met mijn tante Denise en mijn neefjes Tim en Tom.”

“Oké,” zei ik, “wat gezellig.”

Te oordelen naar de blik van het meisje was dat niet de juiste conclusie.

“Weet je welk nummer jullie huisje heeft?”

“Nee.”

“Oh, dat is jammer, want dan zouden we op een kaartje kunnen kijken dat ik hierbinnen heb. Dan zou ik je naar huis kunnen brengen.”

We keken elkaar nog een poosje aan, tot ze zei: “Hoe heet jij?”

“Ik heet Jaap, en hoe heet jij?”

“Ik heet Birgit.”

“Wat een mooie naam,” antwoordde ik, enigszins plichtmatig. “Jij bent de eerste Birgit die ik ken.”

“Ken jij mij dan?”

“Nee, dat niet, maar nu wel een beetje. Jij bent Birgit, die met haar oma en tante en haar neefjes op vakantie is. Ben je de weg kwijt?”

“Ja,” en nu welde er een traantje in haar linker donkerbruine oog op.

“Hm,” zei ik. “Ik denk dat ik daar wel iets op kan verzinnen. Wil je dat ik je help?”

“Weet jij dan in welk huisje ik zit?”

“Nee, maar de receptie denk ik wel.”

“Wie is de receptie?”

“Nou, als je hier aankomt, dan moet je jezelf melden en kan je de sleutel van het huisje halen. Dat doe je bij de receptie.”

“Oh, ik ben niet bij de receptie geweest.”

“Dan zal je oma of je tante dat wel hebben gedaan. Zal ik je naar de receptie brengen?”

Daar moest Birgit even over na denken.

“Ben jij wel te vertrouwen?” vroeg ze, vrij cru.

“Tsja, dat is een goede vraag. Ik vind van wel. Mijn kinderen vinden ook van wel.”

“Heb jij ook kinderen?”

“Ja.”

“Waar zijn die dan?”

“Mijn kinderen zijn al groot. Ze wonen niet meer bij mij. Een is er al getrouwd en heeft ook kinderen, iets kleiner dan jij.”

“Oh ja, dan ben jij ook een opa toch..?”

“Ja.”

“Jij mag mij wel naar de receptie brengen.”

“Fijn, dank je wel voor het vertrouwen.”

“Waarom zeg je dat?”

“Ach, het is niets, grotemensenpraat. Ik moet wel eerst mijn schoenen aandoen, en mijn jas.”

Ondertussen was Hector uit zijn mand gekomen en had de tussendeur open gekregen. Nu stak hij ook zijn neus om de hoek. Birgit schrok.

“Dat is een grote zwarte hond.”

“Ja, dat is Hector. Hector woont bij mij.”

“Doet ‘ie niks?”

“Hoe bedoel je?”

“Nou, bijt ‘ie niet?”

“Niet als jij geen kwaad in de zin hebt, anders beschermt hij mij. Wil je hem aaien?”

“Dalijk misschien”.

Hector duwde mijn been opzij en liep recht op Birgit af. Voor ze er erg in had werd ze uitgebreid besnuffeld.

“Hector! Niet doen!” riep ik.

Hector keek naar mij om en begon de grond te besnuffelen.

“Hup, naar binnen jij.”

Hector keek naar mij en toen naar Birgit. Vervolgens liep hij met zijn staart tussen de benen naar binnen.

“Sorry hoor,” zei ik.

“Geeft niet,” antwoordde Birgit. “Ik geloof dat ie wel lief is.”

“Nou, ik ga even mijn schoenen aan doen.”

Ik draaide mij om, pakte mijn schoenen vanonder de kapstok en liep de kamer in. Tot mijn verbazing liep Birgit achter mij aan.

“Wat een grote schoenen heb jij.”

“Ik heb ook grote voeten,” zei ik, terwijl ik mijn veters strikte.

“Vind je het goed als Hector meewandelt naar de receptie?”

“Moet ‘ie nog plassen dan?”

“Ik denk het wel.”

“Oké.”

Met mijn schoenen aan pakte ik mijn jas en deed hem aan. Ook pakte ik Hectors riem. Hector begon opgewonden rondjes om mij heen te lopen.

“Waarom doet ‘ie zo gek?”

“Omdat ik zijn riem heb gepakt weet ‘ie dat ‘ie uitgaat. Daar wordt ‘ie blij van. Zit, Hector.”

Ik deed de braaf zittende Hector zijn riem om. Ik sloot mijn huisje af en liep met Hector links en Birgit rechts het pad op.

“Ziet jouw huisje er net zo uit als mijn huisje?” vroeg ik.

“Dat weet ik niet. Mijn mama is ziek.”

“Oh,” zei ik, “wat vervelend.”

“Ze ligt in het ziekenhuis.”

“Oh, is het ernstig?”

“Ja natuurlijk, want ze ligt in het ziekenhuis.”

“Ja, sorry, dat was ook een domme vraag. Weet je wat eraan scheelt bij je mama?”

“Nee, maar papa zegt dat ze wel weer beter wordt.”

“Gelukkig maar.”

“Papa is nu ook ziek... in zijn hoofd.”

“Oh, wat naar”.

“Hij mist mama en kan zich niet contreren.”

“Concentreren bedoel je.”

“Dat zeg ik toch.”

“Sorry. Het valt je papa zeker niet mee.”

“Papa is een sukkel.”

“Oh...”

“Mama werkt en zorgt voor mij en voor opa en oma. En voor papa natuurlijk.”

“Zorgt ze ook voor oma... hoe heet ze ook al weer, de oma met wie je hier bent?”

“Oma Marian? Nee, mama zorgt voor oma Truus en opa Kees.”

“Oké.”

“En papa kan niet eens werken en voor mij zorgen.”

“Tsja,” zei ik.

“Toen moest ik met Oma Marian en tante Denise mee.”

Plotseling voelde ik een klein handje in mijn rechterhand. Precies op dat moment moest Hector natuurlijk plassen. Hij trok aan de riem totdat hij bij de boom kon. Birgit moest erom giechelen.

“Zo, dat is een grote plas.”

“Ja, maar Hector is ook een grote hond.”

De stem van Birgit was inmiddels geheel ontspannen.

“Moet ‘ie altijd van die grote plassen?”

“Ja, maar je moest het eens zien als ‘ie moet poepen.”

Birgit lachte. “Dat zijn vast hele grote drollen.”

“Inderdaad,” zei ik, “en die mag ik dan opruimen.”

Birgit lachte en trok een vies gezicht.

“Met je handen?”

“Nee, daar heb ik zakjes voor, hier in mijn jaszak. Zie je trouwens al een huisje dat op jullie huisje lijkt?”

Birgit keek rond.

“Nee,” zei ze heel beslist.

“Oké.”

Daar was de receptie al. We liepen samen op de receptie af. Ik wilde de deur openen, maar dat ging niet. Ik deinsde terug.

“Receptie gesloten tussen 12.00 en 15.00 uur.”

Ik keek door het raam van de receptie. Ik zag een klok waarop het vijf over twaalf was.

“Oh jee,” zei ik, “de receptie is dicht.”

Birgit keek mij een beetje verlegen en hulpeloos aan.

“We zullen een paar uur moeten wachten. Ben je niet bang dat ze je zullen missen?”

Nu keek Birgit een beetje beteuterd. Ze mompelde iets dat ik niet kon verstaan.

“Wat zeg je?” vroeg ik en ik boog me naar haar toe.

Heel zachtjes klonk het: “Ze denken dat ik slaap.”

“Ze denken dat jij slaapt?”

“Ja,” klonk het weer heel zachtjes en Birgit bekeek de punten van haar laarzen.

“Hm,” zei ik. “Hier zit meer achter. Weet je wat, we gaan een broodje kopen bij de kampwinkel. Dat eten we dan op een bankje op. En dan wandelen we gewoon samen door heel het park”.

“Ben je boos?”

“Nee, maar wel nieuwsgierig. Kom daar is de kampwinkel. Ik hoop maar dat die nog wel open is.”

Kampwinkel open tot kwart over twaalf. Dat stond op een bordje voor de deur. Ik bond Hector aan een paaltje.

“Even netjes wachten Hector, de baas is zo terug,” zei ik.

Hector ging netjes zitten. Tot mijn verbazing streelde Birgit Hector over zijn kop en rug.

“Netjes wachten Hector,” zei ze.

Hector bewoog zijn kop zodat het leek alsof hij knikte.

We liepen snel de kampwinkel in.

“We gaan sluiten hoor,” zei de juffrouw aan de kassa.

“Nog even snel twee broodjes,” zei ik.

De juffrouw aan de kassa keek boos. Birgit en ik trokken ons er niets van aan en liepen de winkel in. Achter een schap zag ik dat Birgit haar tong uitstak in de richting van de juffrouw aan de kassa. Die zag dat gelukkig niet. De broodjes waren op.

“Oh jeetje, de broodjes zijn op,” zei ik.

“Maar er zijn nog krasants.”

“Lust jij die?”

“Ja, jij ook?”

“Ja, ik ook.”

Ik kocht vier croissants. De juffrouw van de kassa haastte zich om de deur achter ons dicht te doen. Ze hing gauw het bordje ‘gesloten’ op.

We gingen aan een picknicktafel zitten. Hector keek hoopvol naar onze croissants. Ik gaf Birgit een croissant en nam er zelf ook één. Hector bleef hopen en stelde zich strategisch op, voor Birgit.

“En vertel eens. Waarom denken ze dat jij slaapt?”

Met volle mond begon Birgit te praten zodat ik er niets van verstond. Er vielen wel allemaal stukjes croissant uit haar mond, maar Hector zorgde ervoor dat die niet op de grond kwamen. Daar moest Birgit om lachen. Het gevolg was dat ze nog meer morste. Hector moest alle zeilen bij zetten om de stukjes niet op de grond terecht te laten komen.

“Wacht maar even met vertellen tot je de croissant op hebt,” zei ik.

Zo zaten we samen genoeglijk te eten. Birgit had haar eerste croissant op.

“Ze denken dat ik slaap, omdat ik naar bed moest.”

“Waarom moest je dan naar bed?”

“Het was net elf uur geweest, had ik op de klok gezien. Toen zei tante Denise dat ik naar bed moest.”

“Maar waarom dan? Was je stout geweest?”

“Nee!” klonk het besliste antwoord.

“Tim en Tom moesten naar bed en dus moest ik ook naar bed. Toen heeft oma mij in bed gelegd en toen ze weg was ben ik weer uit bed geklommen. Ik heb mijn broek en laarzen aangedaan en mijn jas. Toen ben ik buiten gaan spelen.”

“Hebben je oma en je tante dat dan niet gehoord?”

“Die zaten in de kamer met de televisie aan. Ik heb een kussen onder mijn deken gestopt. Als ze dan komen kijken, denken ze dat ik slaap.”

“Hm,” zei ik. “En denk je dat ze nog steeds denken dat je slaapt?”

“Ik denk het wel,”

Birgit reikte naar haar tweede croissant en begon hem op te eten. Dat deed ik dus ook maar. Hector lette weer goed op. Nu at Birgit echter netjes haar croissant op, voor ze weer ging praten. Hector moest zichzelf tevredenstellen met een paar kruimels.

“Weet je wat,” zei ik, “we gaan zo over het park wandelen, net zolang tot jij je huisje ziet, of de auto waar jullie mee gekomen zijn.”

“We zijn met de auto van tante Denise, die is rood.”

“Oké,” zei ik, “een huisje met een rode auto.”

We gingen op weg. Het park was eigenlijk best wel groot. En er waren veel huisjes met een rode auto.

“Mag ik Hector vasthouden?” vroeg Birgit.

“Ja hoor, maar als ‘ie trekt, geef je de riem weer aan mij, oké?”

“Goed.”

Ik gaf de riem aan Birgit. Hector keek mij aan en wij deelden een blik van verstandshouding.

“Hij trekt helemaal niet.”

“Nee, gelukkig maar.”

“Kijk daar staat weer een rode auto”.

“Die is niet van tante Denise, want hij is veel te groot.”

“Oké, dan zoeken we verder. Zullen ze nog steeds televisiekijken?” vroeg ik

“Oma is een tukje gaan doen, denk ik en tante Denise zal wel bij Tim en Tom zijn gaan liggen. Iedereen slaapt zoveel sinds we hier zijn.”

“Misschien waren ze moe van almaar naar het ziekenhuis gaan, naar je moeder.”

“Ik mis mama.”

“Dat begrijp ik.”

“Ik hoop dat ze snel weer beter wordt.”

“Dat hoop ik ook.”

We liepen een tijdje zwijgend verder. Hector bleef heel braaf naast Birgit lopen. Af en toe aaide ze hem. Hij liet het zich welgevallen.

“Kijk, daar staat weer een rode auto.”

“Ik denk dat die van tante Denise is. Zit er een sticker op de bumper?”

“Dat kan ik nog niet zien.”

We kwamen dichterbij. Op de bumper zat een sticker.

“Ja dat is de auto van tante Denise!”

“Oké, is dit dan ook jullie huisje?”

“Het lijkt er wel op.”

Het leek een leegstaand vakantiehuisje met de gordijnen dicht.

“Zijn de gordijnen dicht?”

“Ja,” antwoordde ik.

“Dan is dit ons huisje.”

“Kan je er wel in?” vroeg ik.

Birgit liep op de deur af. Hij was niet op slot. Ze draaide zich om en zwaaide naar mij. Ik zwaaide terug. Ik liep weg van het huisje. Toen ik nog een keer omkeek, zag ik een gordijn een beetje opzijgaan. Het was Birgit, ze zwaaide en stak een duim omhoog. Ik deed hetzelfde en liep terug naar mijn eigen huisje. Dat lag maar vijftig meter verderop.

Twee dagen later liep ik langs de receptie. Ik had net met Hector een krant gekocht bij het winkeltje. Mijn boek schoot niet op. Ik was net voorbij de receptie, toen de deur openging. Daar kwam Birgit naar buiten rennen.

“Dag Jaap, dag Hector. Mama mag volgende week het ziekenhuis uit!”

“Gelukkig maar,” zei ik en terwijl zij Hector over zijn bol aaide, aaide ik haar over haar bol.

“Maar toch kijk je een beetje sip?”

“Ja, papa komt nog een paar dagen met die gekke broer van hem.”

“Oh,” zei ik, niets beters wetend.

“Nou, tot ziens Birgit.”

“Tot ziens Jaap en tot ziens Hector.”

Hector blafte.

5. De boswachter

Ik wandelde door het bos. Hector besnuffelde het bospad en de randen van het bospad. Af en toe verliet hij het pad. Waarschijnlijk had hij dan een geurspoor ontdekt dat even gevolgd moest worden. Al snel voegde hij zich dan weer bij mij, want ik liep door. Ik keek gewoon in het rond of was in gedachten verzonken. De gebeurtenissen van de vorige avond zaten nog in mijn hoofd.

Ik was net bezig geweest mijzelf voor de televisie te installeren. Hendrik en ik waren vroeg uiteten geweest. Naar mijn smaak iets te vroeg. Maar Hendrik had erop gestaan en er twinkelde iets in zijn ogen. Na het eten was Hendrik onder de douche gegaan. Ik had mijn laptop klaargezet zodat ik na het voetballen aan het werk kon.

Daarna had ik een kopje thee gezet voor mijzelf en was ik op de bank gaat zitten met de afstandsbediening van de tv binnen handbereik.

Ik zat juist mijn mond te branden aan het eerste slokje thee, toen er op de deur werd geklopt. Hendrik was inmiddels onder de douche vandaan en bezig in de slaapkamer, dus liep ik naar de voordeur. Ik deed open en voor mij stonden twee vrouwen.

Ze waren gekleed alsof ze naar een zomercarnaval gingen. Beide hadden lange benen, gestoken in netkousen. Aan hun voeten zaten pumps met hakken van wel twintig centimeter. Hun lange haar, de een was blond en de ander donker, hing wild om de schouders. Beide vrouwen droegen een heel erg kort rokje en een kort jasje. De jasjes waren op borsthoogte goed gevuld en waren zo ver open dat ik dat goed kon waarnemen.

“Hallo Hendrik”, had een van hen gezegd, “ga je ons niet binnen laten?”

Ik was wat verbaasd geweest en mogelijk was mijn onderkaak wat gezakt.

“U komt voor Hendrik,” bracht ik tenslotte uit, “ik zal hem roepen.”

Ik liep naar binnen en zonder dat ik het in de gaten had, volgden de vrouwen mij de hal in. Zonder dat ik er iets mee had bedoeld, sloot ik de deur naar de hal.

“Hendrik,” zei ik, “er zijn hier twee dames voor jou.”

Hendrik kwam uit zijn slaapkamer. Hij droeg een badjas en sloffen aan zijn voeten.

“Nee Jaap,” zei Hendrik, “de dames komen voor ons,” en daarbij legde hij wel erg sterk de nadruk op *ons*.

Terwijl hij dat zei, twinkelden zijn ogen en bewoog hij zijn wenkbrauwen op en neer. Hij liep mij voorbij en opende de deur naar de hal. Daar hadden de dames zich al van hun jasjes ontdaan. Bij beide puilden de zware borsten bijna uit hun topjes.

“Hallo Hendrik,” zeiden ze, “daar zijn we dan.”

“Welkom, welkom,” had Hendrik gezegd en hij leidde de dames naar binnen.

“Wie zijn dit Hendrik?” vroeg ik, terwijl ik het antwoord wel kon raden.

De dames stelden zich voor.

“Hallo,” zei de blonde, “ik ben Chantalle,” waarbij ze de laatste e uitspraak als een korte u.

“En ik ben Rachelle,” zei de donkere, terwijl zij op mij af liep en tegen mij aan probeerde te schurken.

Oh shit, dacht ik, wat heeft Hendrik nu weer bedacht.

Hij nam mij apart en vroeg mij met een verwachtingsvol gezicht: “En? Wat vind je ervan?”

“Hendrik, ik wil dit niet,” zei ik.

Verbaasd keek Hendrik mij aan en zei: “Weet je wel hoe lang het geleden is dat ik een keer goed geneukt heb?”

Ik realiseerde mij dat Roxy inmiddels al maanden geleden overleden was. Ik kon mij op zich ook wel iets voorstellen bij een seksuele behoefte aan de kant van Hendrik. Maar ik was gelukkig getrouwd. En hoewel Netty vaak in het buitenland zat, kwam ik toch echt aan mijn seksuele trekken.

Nadat ik duidelijk gemaakt had dat ik niet van plan was iets te gaan doen met een van beide dames, besloot Hendrik er het beste van te maken.

Hij opende een fles champagne en schonk vier glazen vol.

Hij wende zich tot Chantalle en Rachelle.

“Dames, ik dacht mijn vriend hier, mijn beste vriend zelfs, een plezier te doen.

Helaas is hij hondstrouw. Dus maken we het eerst met z’n vieren gezellig en dan trekken Chantalle en Rachelle en ik ons terug en kan hij naar het voetballen kijken.”

Dat laatste klonk een beetje lullig. De dames vonden alles best en het werd zelfs best gezellig. Nadat de eerste fles champagne leeg was, pakte Hendrik een tweede. Hij pakte zijn glas en nodigde de dames uit hetzelfde te doen en ze verdwenen in de slaapkamer. Ik bleef alleen met Hector achter.

Nog tot diep in de nacht hoorde ik verwachte geluiden door de deur. Later, toen ik naar bed was gegaan, hoorde ik de dames nog opgewonden geluiden maken. Ik hoorde Hendrik grommen. Daarna was ik in slaap gevallen.

Dit alles draaide ik nog eens als een film voor mijn geestesoog af. Ondertussen liep ik door het bos. En Hector liep met mij mee.

We liepen net door een behoorlijk open gedeelte van het bos. De bomen stonden ver uit elkaar en de grond lag bezaaid met takken. Hector schiep er kennelijk

genoegen in daar overheen te springen. Hier en daar stond een struik of wat struiken bij elkaar. Soms verdween Hector even uit het gezicht om even later aan de andere kant van de struik weer tevoorschijn te komen. Dan floot ik en kwam hij weer gezwind op mij afgerend en ging voor mij zitten. Een brokje uit mijn zak was zijn beloning. Ik maakte een 'ga maar'-gebaar en weg was 'ie weer. Plotseling hoorde ik een auto achter mij. Ik keek om en zag een uit de kluiten gewassen terreinwagen aan komen rijden.

De boswachter.

Oh shit, dacht ik, Hector mag hier natuurlijk helemaal niet los lopen. Nou ja, we zien wel.

Vlak achter mij stopte de auto. Hector, een meter of vijftig verderop in het bos, begon te blaffen.

Houd nou je kop sukkel, dacht ik nog.

Uit de auto kwam een man. In de auto liet hij een heftig blaffende hond achter. Hij zag eruit als een boswachter. Hoge wandelschoenen, vuile kaki broek, een geblokt overhemd en een groene bodywarmer.

"Goedemorgen," zei ik

"Nou, zo'n goedemorgen is het niet," zei de boswachter.

"Oh nee...?" veinsde ik onschuld.

"Meneer, weet u wel dat uw hond hier niet los mag lopen? Zo verstoort hij het wild."

"Eh, ja, dat weet ik, maar ik heb nog geen wild gezien."

"Nee, daar zorgt uw hond wel voor. Wilt u hem roepen en aan de lijn doen?"

"Oké," zei ik en ik floot.

Hector begon nog meer te blaffen. Ik keek verstoord.

"Jaha," zei de boswachter, "nu gaat u zeker zeggen dat 'ie dat anders nooit doet."

Ik voelde mij ernstig betrapt. Dat was inderdaad wat ik had willen zeggen. Hector verscheen blaffend van achter een paar struiken. Hij bleef staan en keek mij aan en blafte weer, zo van kom nou! Hector verdween weer achter de struiken en op mijn fluiten kwam hij weer tevoorschijn. Maar hij kwam niet naar mij toe.

"U zult hem moeten gaan halen, maar u weet dat u zich niet buiten de paden mag begeven," zei de boswachter opbeurend.

Hij zag zichzelf kennelijk al een dikke bekeuring uitschrijven.

"Waarschijnlijk heeft uw hond een jonge ree gevonden, die zitten hier veel.

Daarom mag 'ie dus niet los, want wie weet of de moeder nu nog terugkomt."

Ik zuchtte diep en liep, tegen de regels in, het bos in, richting Hector. Die verdween weer achter de struiken. Het viel nog niet mee een weg te vinden naar Hector toe. De grond was oneffen, vol met kuilen en takken.

Als je te snel wilde, lag je zo op je snufferd. Hector verscheen weer. Hij zag dat ik er aan kwam en blafte niet meer, maar verdween wel weer achter de struiken. Ik hoorde dat de boswachter achter mij aan kwam. Hij predikte nog steeds over hoe honden het wild verstoren en hoe hij de jonge ree nu zou moeten meenemen. Ik besteedde geen aandacht meer aan hem.

Hectors gedrag bevreemde mij en toch ook weer niet. Er was daar iets en Hector wilde dat ik kwam. Ik was nu bijna bij de struiken en hoorde Hector opgewonden heen en weer lopen. Hij had gehoord en gezien dat ik eraan kwam en bleef nu achter de struiken. De boswachter liep een paar meter achter mij. Ik rende door de struiken en zag Hector. Hij stond met z'n kont naar mij toe en boog zich over iets wat daar op de grond lag. Ik kwam naderbij.

“Allemachtig Hector, wat krijgen we nu weer,” zei ik.

Voor mij lag het lichaam van een jonge vrouw of een meisje. Hector was druk bezig haar gezicht te likken. Ik duwde hem opzij en knielde naast het lichaam. Het jonge kind had helblond haar, waartussen allerlei takken en blaadjes zaten. Ik schatte haar een jaar of dertien. Haar kleding was gescheurd en vies. Ze had geen broek aan of jurk en ook geen onderbroekje. Haar ene hand lag over haar kruis en ze had de benen gesloten. Haar andere hand lag een beetje opzij. De mouw om haar arm was gescheurd en bebloed. Daaronder zat een lelijke wond. Nu ik er was, liep Hector om haar heen en begon haar andere hand te likken. Ik voelde langzaam in haar hals en voelde een hartslag.

“Ze leeft gelukkig nog,” zei ik.

Ik trok mijn jas uit en legde die over haar ontklede onderlichaam. Inmiddels was ook de boswachter verschenen. Hij vloekte luid.

Daarna moest hij overgeven.

“Ze leeft nog,” zei ik tegen de boswachter.

“Heb jij geen portofoon of telefoon waarmee je een ambulance kan bellen?”

De boswachter vermande zich, mompelde een bevestiging en iets van ‘auto’ en liep terug naar de terreinwagen. Niet wetende wat je in zo’n geval moest doen, zat ik daar op mijn knieën. Ik was Hector innig dankbaar en was eigenlijk heel erg trots op hem. De bekeuring van de boswachter kon mij gestolen worden.

Ik haalde met mijn vingers de haren uit het gezicht van het meisje. Ze was niet lelijk, maar ook niet heel erg knap. In normale doen was ze waarschijnlijk een leuk fris meisje. Ze had een lelijke blauwe plek rond haar linkeroog. De omgeving daarvan was heel erg gezwollen. Ik streelde haar wang met een vinger en zei:

“Hallo.”

Hector haalde met zijn tong nog eens uit over haar gezicht.

“Nou effe niet Hector,” zei ik, maar het had wel effect.

Het meisje bewoog haar gezicht iets van de likkende hond af. Nu opende ze langzaam haar ogen. Ze keek recht in de zwarte ogen van Hector en schrok duidelijk.

“Niet schrikken,” zei ik. “Dit is Hector, die heeft je hier gevonden. Wat is er gebeurd?”

Het meisje antwoordde niet. Haar ogen gingen weer naar Hector en haar ene hand ging naar hem toe en ze streelde hem. Hector likte enthousiast haar hand. Ze deed een mislukkende poging om te glimlachen. Ze rilde over het hele lichaam.

“Rustig maar, er komt nu hulp,” zei ik enigszins plichtmatig.

“Ben je gewond?” vroeg ik, wat een domme vraag was.

Het meisje sloot haar ogen weer. Achter mij verscheen de hevig zwetende boswachter met zijn druk blaffende hond aan de lijn. Hij had iets wat op een draagbaar leek bij zich.

“Ik heb gebeld, er komt een ambulance aan en de politie. Of wij haar op het draagbaar naar het pad willen brengen.”

Ik keek de boswachter aan die kennelijk van alles van mij verwachtte. Alsof ik de expert hier was.

“Waarom heb je die hond niet in de auto gelaten?” vroeg ik. “Het beest ziet er nogal agressief uit.”

De boswachter legde de draagbaar naast het meisje op de grond, maar antwoordde niet op mijn vraag.

Ik vroeg: “Hoe heet je, kind?” maar ze had het bewustzijn weer verloren.

Ik onderzocht haar lichaam op verwondingen en vond nog een bijtewond in haar bebloede arm.

“Die is niet van een mens,” dacht ik nog.

Ondertussen hield de boswachter triomfantelijk een broek en een roze slipje omhoog.

“Kijk wat ik gevonden heb.”

Verbaasd keek ik op.

Waar heeft ‘ie dat nu weer vandaan gehaald. dacht ik.

Toen ik zo even rondkeek had ik niets zien liggen. Dat roze slipje zou wel opgefallen zijn. We legden het meisje voorzichtig op de draagbaar.

Hector week niet van haar zijde en likte haar hand of gezicht bij elke gelegenheid die hij kreeg. Ik vond het goed als Hector nu even haar lifeline was. De boswachter vond het maar niets, maar hij hield zijn mond.

“Zou je niet eerst je hond terugbrengen?” vroeg ik. “Want als jij dat beest vasthebt, kunnen we natuurlijk die draagbaar niet tillen.”

De boswachter keek wat oenig uit zijn ogen en ging de hond terugbrengen naar zijn auto. Ik schudde mijn hoofd om zoveel onnozelheid.

Al snel was de boswachter weer terug en nu droegen we het kind met de nodige moeite naar het pad. Halverwege zag ik tot mijn verassing een vlaggetje uit de grond steken. Dat was er eerst niet geweest.

“Heb jij dat in de grond geduwd?” vroeg ik aan de boswachter.

“Jaha,” was het snelle antwoord, “dan kunnen we onthouden waar we haar hebben gevonden.”

Ik vond het merkwaardig. Tenslotte hadden we het kind niet gevonden waar het vlaggetje nu in de grond stak.

In de verte hoorden we sirenes naderbij komen. Al snel was het een hele bedoening op het pad. Ambulancemedewerkers bekommerden zich om het meisje. Twee politieagenten liepen met rollen afzettape door het bos.

Een derde politieagent liep met de boswachter naar de plek waar het vlaggetje stond. De laatste politieagent kwam op mij afgelopen.

“Hallo meneer...?”

Ik zei mijn naam. De agent schreef hem op.

“Mag ik uw verdere gegevens even noteren?”

“Uiteraard,” zei ik, en ik zette de man aan het werk.

“En wat deed u hier?”

“Ik liet mijn hond uit, die heeft haar gevonden.”

“Juist ja,” zei de agent.

Ik vertelde mijn verhaal en de agent schreef.

“Goed dat uw hond zo eigenwijs was,” zei de agent, “u weet dat die eigenlijk hier niet los mag lopen.”

Ik knikte instemmend en schuldbewust.

“Ik zal de boswachter vragen de bekeuring te laten zitten en het met een waarschuwing af te doen, gezien de omstandigheden.”

Ik stond er een beetje bij als een schlemiel.

“Waarom lopen uw collega’s eigenlijk rond bij dat vlaggetje?” vroeg ik.

“Was dat dan niet de plek waar u het meisje heeft gevonden?” vroeg de agent.

“Nee,” antwoordde ik, “het kind lag daar achter die struiken, eens zo ver weg.”

“Hm,” zei de politieagent en hij liep weg.

Ik liep naar de ambulancemedewerkers en vroeg hoe het met het meisje was.

Die keken mij aan alsof ik de oorzaak van haar lijden was.

“We rijden nu naar het ziekenhuis,” zei een van hen. “Is die jas van u?”

“Ja,” zei ik, en ik realiseerde mij dat het eigenlijk best fris was. De ambulancemedewerker gaf mij mijn jas terug. De politieagent die mijn verklaring had opgenomen was teruggekomen en stond nu wat in zijn portofoon te praten. Hij keek daarbij steeds even op naar mij en naar Hector. Toen hij klaar was vroeg ik hem of hij mij nog nodig had. Hij schudde het hoofd.

“Nee nu niet, of... heeft u verder nog iets of iemand gezien in het bos?”

“Alleen de boswachter,” antwoordde ik naar waarheid.

“Misschien hebben we u later nog nodig.”

“U heeft mijn contactgegevens.”

“Ja, dat klopt.”

“Hoe gaat het nu verder met dat meisje?” vroeg ik nog.

De agent keek mij donker aan vanonder zijn zware wenkbrauwen.

“Die gaat naar het ziekenhuis. We gaan eens even kijken of ze vermist is en dan gaan we de ouders op de hoogte brengen. Soms willen die contact met degene die de vermiste heeft gevonden. Zou u daar bezwaar tegen hebben?”

“Dan moeten ze eigenlijk Hector hebben,” maakte ik een misplaatst grapje en dus vervolgde ik snel: “Nee, daar heb ik geen bezwaar tegen.”

“Oké, dan kunt u gaan.”

“Dank u wel,” en ik liep weg.

“Hela hola, blijft u eens even staan,” hoorde ik de boswachter schreeuwen.

“U denkt zeker dat u er zo vanaf komt?”

De boswachter liep op mij af en pakte mij bij de arm.

“Voorlopig blijft u even hier, terwijl ik een bekeuring voor u ga uitschrijven.”

Ik keek de boswachter aan met een verachtende blik.

“Ja dan kunt u wel zo kijken maar...”

“Nee,” kwam de politieagent met autoriteit tussenbeide.

“Deze meneer mag gewoon naar huis. Die bekeuring lijkt mij, gezien de omstandigheden, niet zo op z’n plaats.”

“Maar het wild...” sputterde de boswachter tegen.

De agent nam de hand, waarmee de boswachter mij nog steeds vasthield, van mijn arm.

“Deze meneer mag voorlopig gewoon naar huis,” herhaalde de agent.

“Dank u, meneer de agent,” zei ik en ik wandelde met Hector, niet aan de lijn, weg.

“Zie je nou wel,” hoorde ik de boswachter nog verder sputteren.

“Nou doet ‘ie nog steeds dat klerebeest niet aan de lijn.”

De boswachter bleef tegenwerpselen maken, en de agent hoorde ze stoïcijns aan. Ik liep weg en na verloop van tijd kon ik het gefoeter van de boswachter niet meer horen. Ik koos een route die ruim om de plaats waar we het meisje hadden gevonden liep. Ik had geen zin om iemand tegen te komen, laat staan de boswachter.

Ik bedacht: nou, dat is wel een ander verhaal dat ik Hendrik te vertellen heb, dan zijn belevenissen van vannacht.

Ik floot, want Hector was weer in het bos verdwenen. Nu kwam hij gelukkig direct weer terug, ging voor mij zitten en wachtte op zijn beloning.

6. Politie

Thuis gekomen trof ik Hendrik aan, hangend op de bank. Hij zag er behoorlijk verlopen uit.

“Waar zijn je vrouwen gebleven?” vroeg ik op een uitdagende toon.

Hendrik zei niets, maar wuifde naar de deur met zijn hand.

“Zal ik een kopje koffie voor je zetten, Hendrik?” vroeg ik.

Uit de vage beweging van zijn hoofd meende ik een positief antwoord te herkennen, dus zette ik mij tot het maken van koffie. Gelukkig was ons huisje van een gemakkelijk apparaat voorzien, dus ik kon volstaan met een het pakken van een coffeepad en het indrukken van een knopje. Het apparaat begon te zoemen.

“De koffie is zo klaar,” zei ik en ik ging even op een stoel bij Hendrik zitten.

Ik keek hem nog eens goed aan. Hij was asgrauw en had grote wallen onder zijn ogen.

“En, kon je het aan zonder viagra?” grapte ik.

Hendrik schudde zijn hoofd en zei: “Jaap, ik ben ziek.”

“Ja, je zult best een kater hebben,” antwoordde ik, “maar dat gaat in de loop van de dag wel weer over”.

Doorgaans maken mensen die te veel gezopen hebben hierop geen tegenwerpselen. Dat was nu anders. Hendrik schudde zijn hoofd.

“Nee,” zei hij, “ik ben echt ziek.”

De toon die Hendrik aan sloeg, maakte mij alert.

Hij bedoelt dat hij echt ziek is? dacht ik.

“Wat scheelt er dan aan Hendrik?”

“Ik word van binnen opgevreten door de kanker.” kwam het langzame antwoord. Ik schrok. Hendrik... kanker...?

“Hoezo, hoe weet je dat?” vroeg ik nogal naïef.

“Nou, wat denk je zelf,” was het narrige antwoord.

“Ben je bij de dokter geweest, hebben ze onderzoeken gedaan, waar zit het dan, moet je nu aan de chemotherapie, hoe... wat...” bracht ik uit.

Hendrik schudde zijn hoofd en antwoordde: “ja”, “ja”, “overal” en “nee”.

Ik begreep hem niet.

“Wat bedoel je?”

“Dat zijn de antwoorden op je vragen.”

Daarvan was ik inmiddels de volgorde vergeten.

“Ja, ik ben bij de dokter geweest, meerdere zelfs,” zei Hendrik. “Ja, ze hebben allerlei onderzoeken gedaan. De kanker zit zo’n beetje overal, en nee, ik weiger aan de chemo te gaan. Dat werd me zelfs afgeraden omdat het mijn leven eerder zou bekorten dan verlengen. Mijn lever is behoorlijk naar de klote. En gisteravond heeft hem geen goed gedaan.”

Ik was ontzet even achteruit gaan zitten.

“Alle mensen, Hendrik,” kon ik nog net uitbrengen.

“Krijg ik nu mijn koffie?” vroeg Hendrik.

Ik stond op en liet het inmiddels warme water door de pad heen stromen, het kopje in.

“Alsjeblieft,” reikte ik Hendrik zijn koffie aan.

Toen ging mijn mobiele telefoon.

Het was iemand van de politie. Of ik vanmiddag langs wilde komen op het bureau. Er was kennelijk iets onduidelijk in mijn verklaring. Ik vroeg het adres en nadat ik dat had genoteerd, spraken we af dat ik er om ongeveer 14.00 uur zou zijn. Dat was het einde van het gesprek.

Hendrik was inmiddels, met zijn koffie, naar de badkamer gelopen. Hij beschouwde ons gesprek kennelijk als beëindigd. Ik had gedacht dat ik degene zou zijn die een opzienbarend verhaal te vertellen had deze ochtend, maar na het verhaal van Hendrik was ik bijna vergeten wat er vanochtend gebeurd was. Ik begon op te ruimen. Er was nogal veel op te ruimen, want kennelijk waren Hendrik en de dames, nadat ik naar bed was gegaan, ook in de woonkamer bezig geweest. Ik hoorde de douche lopen toen ik de stofzuiger pakte. Toen ik de stofzuiger weer terugzette, liep de douche nog steeds.

“Gaat alles goed Hendrik?” vroeg ik door de deur.

“Wat?” kreeg ik als antwoord.

Oh, hij staat nog steeds onder de douche, dacht ik.

Ik at een boterham en een cracker. Vervolgens keek ik op de klok.

Oeps, tien over half twee, ik moest gaan. De douche liep niet meer.

“Hendrik,” riep ik weer door de badkamerdeur, “ik moet even een boodschap doen. Ik ben in de loop van de middag terug.”

“Oké” hoorde ik als antwoord.

“Ik neem even jouw auto.”

“Oké, de sleutels zitten in de zak van mijn grijze broek.”

“Dank je wel.”

Ik liep zijn slaapkamer in en zag nog meer restanten van een wilde nacht. Zijn grijze broek lag ergens in een hoek. Ik diepte uit een zak zijn sleutels op en legde de broek enigszins gevouwen over een stoel.

“Dan ga ik nu,” zei ik, terwijl ik mijn jas aan trok.

“Neem wat lekkers mee,” was het antwoord.

Om vijf over twee meldde ik mij bij de balie van het grote politiebureau.

“Er komt zo iemand aan,” kreeg ik te horen, dus ging ik even zitten.

Een nogal uit de kluiten gewassen man in burgerkleding kwam uit een deur en keek naar de balie. De baliemedewerker knikte met zijn hoofd mijn kant uit. De man kwam op mij af en stelde zich voor.

“Inspecteur de Bruin, recherche.”

“Goedemiddag.” Ik zei mijn naam en hij vroeg mij hem te volgen.

“U heeft uw hond niet meegenomen?” vroeg de man.

“Nee, was dat de bedoeling dan?” vroeg ik verbaasd.

“Nou, dat was eigenlijk wel de bedoeling, maar goed, als het u niet gezegd is,” daarbij keek hij alsof hij mij niet geloofde.

“Wilt u koffie?”

“Mag het ook een kopje thee zijn?” vroeg ik.

“Uiteraard, suiker erbij?”

“Alleen een zoetje als u dat heeft.”

“Ik denk het wel. Gaat u zitten, dan ben ik zo terug.”

Na één of twee minuten kwam de man terug met een thee en twee koffie. Er kwam een tweede man binnen. Hij stelde zich voor als inspecteur Van Dam. Hij had een blocnote bij zich en wat papieren.

De beide heren zetten zich tegenover mij en begonnen.

“Uw verklaring van vanochtend heeft ons nog wat vragen opgeleverd.”

“Oh,” zei ik, “brand los.”

“Wij willen graag DNA van u en van uw hond afnemen.”

“Waarom, en waarom van mijn hond?” vroeg ik verbaasd.

“Nou, het slachtoffer had een hondenbeet in de rechterarm en was aangerand en verkracht.”

Ik trok een geschrokken gezicht en zei: “Het arme kind, weet u al wie zij is?”

“Jazeker, ze ligt in het ziekenhuis en haar ouders zijn bij haar. Gelukkig gaat het, naar omstandigheden, redelijk goed met haar.”

“Maar waarom dan dat DNA...?” vroeg ik.

“Wij denken dat het mogelijk is dat u de dader bent en dat uw hond haar heeft gebeten.”

Met grote ogen keek ik eerst De Bruin en daarna Van Dam aan.

“Dat meent u niet,” zei ik, “wat een onzin. Hector heeft het meisje gevonden en ik ben, op aandringen van de boswachter, naar hem toegelopen omdat hij niet terugkwam toen ik floot. Dat doet ‘ie namelijk anders wel, terugkomen bedoel ik.”

“De boswachter verklaart anders dat hij u vond toen u over het meisje heen gebogen zat.”

“Ja uiteraard heb ik mij om haar bekommerd toen ik haar vond. Op mijn aandringen heeft de boswachter de hulpdiensten gebeld.

Ik voel mijzelf eigenlijk behoorlijk beledigd door deze loze aanklacht.”

Ik voelde dat ik langzaam maar zeker behoorlijk pissig begon te worden.

Kennelijk zag Van Dam dat en zei: "Het is uiteraard ook mogelijk dat uw DNA u uitsluit."

"Hoe bedoelt u?" vroeg ik, nog steeds behoorlijk geërgerd.

"Nou, als uw DNA niet matcht met de DNA-sporen op het slachtoffer, dan heeft u niets te vrezen."

"Ja, hallo, ik heb het meisje aangeraakt, in haar nek gevoeld of ze nog leefde, haar wond op de arm bekeken, haar haren uit haar gezicht gehaald en haar met de boswachter op de draagbaar getild.

Me dunkt dat er dan wellicht DNA-sporen van mij zijn."

"Ja, dat is waar," zei Van Dam.

"Maar, even iets anders," wierp ik tegen. "Toen we het meisje op de draagbaar naar het pad droegen, zag ik dat de boswachter ergens een vlaggetje had geplant. Zo'n beetje tussen waar Hector het meisje had gevonden en het pad in. Daar stonden uw collega's ook onderzoek te doen. Maar dat was niet waar we haar gevonden hadden."

"We weten dat u dat ter plekke ook al tegen een van onze collega's heeft gezegd," zei de Bruin. "We hebben daarom de plaats delict ook uitgebreid en doen daar tot op dit moment nog sporenonderzoek."

"En," vervolgde ik, "die boswachter had een behoorlijk agressieve hond bij zich, en oh ja, hij toverde zomaar het roze slipje van het meisje tevoorschijn, dat ik opmerkelijk genoeg nergens had zien liggen."

De Bruin en Van Dam keken elkaar aan.

"Een ogenblikje," zei Van Dam, en de beide heren verlieten een moment de kamer.

Ik voelde mijzelf nu erg slecht op mijn gemak. Wat zullen we nu weer gaan krijgen. Ik voelde me ernstig in het pak genaaid. De Bruin kwam de kamer weer in.

"Weet u nog wat voor hond de boswachter bij zich had?" vroeg hij.

"Ik denk dat het een Drentse Patrijs was," zei ik, inwendig mijn studies over honden bij de komst van Hector dankend, "maar ik ben niet zo'n kynoloog hoor, sorry."

"Hm," zei De Bruin, en hij maakte een aantekening.

"We willen graag toch uw DNA afnemen alsook het DNA van uw hond.

U blijft verdachte, maar voorlopig kunt u gaan. Wilt u verderop in de middag met uw hond langskomen om DNA van hem af te laten nemen?"

"Oké," zei ik, enigszins uit het veld geslagen.

Er kwam een politieagente aan met een DNA-afnamesetje. Ze was onvriendelijk, alsof ik de dader was. Ze was gelukkig snel klaar en ik kon vertrekken.

Die middag meldde ik mijzelf andermaal op het politiebureau, maar nu met Hector. De Bruin en Van Dam kreeg ik niet te zien. Wel de onvriendelijke agente.

“Moet ik van dat beest DNA afnemen?” vroeg ze mij.

“Hé, het was niet mijn idee hè,” zei ik, reagerend op haar negatieve uitstraling.

“Ik zal u wel even helpen. Hector, zit. ”

Hector ging braaf zitten.

“Hector, tandjes,” zei ik, en Hector opende braaf zijn bek.

Snel en voorzichtig ging de agente met een wattenstaafje, of iets wat er op leek, langs de binnenkant van zijn wangen. Hector liet het geduldig toe. Op de achtergrond had een andere agent mee staan kijken.

“Dat is wel een heel vriendelijke hond,” zei hij.

“En wie bent u, als ik vragen mag?” vroeg ik enigszins afhoudend.

“Mijn naam is Pietersen. Ik ben verantwoordelijk voor de politiehonden hier. Uw hond ziet er niet agressief uit.”

“Dat is ‘ie ook niet,” zei ik, Hector in bescherming nemend.

“Hij laat alleen mensen schrikken als ze mij te na komen. Maar dat komt vooral omdat hij zo groot is en heel hard kan blaffen.”

“Dat kan ik mij voorstellen,” zei Pietersen lachend.

“Kunt u hem ook nog even in dit stuk hout laten bijten?”

Hij reikte mij een zacht stuk hout aan en ik liet Hector voor mij zitten.

“Vast,” zei ik gebiedend, en Hector hapte in het zachte hout.

Tot zijn eigen verbazing drongen zijn tanden diep in het hout. Hij had dan ook moeite het stuk hout weer los te laten op mijn bevel. Ik hielp hem en reikte de agent het stuk hout aan.

“Een prachtige gebitsafdruk van uw hond, dank u wel. Dank u voor uw medewerking.”

Ik kon weer gaan.

Die middag liep ik samen met Hendrik en Hector weer een rondje door het bos. Het lopen ging Hendrik slecht af. Ik vertelde hem het hele verhaal, maar had niet de indruk dat hij erg luisterde. Ik zag aan zijn gezicht dat hij pijn had en besloot een snelle route terug naar het huisje te nemen. Vlak voordat we bij het huisje waren, hoorde ik een ijle meisjesstem “Hector” roepen.

Met een ruk ontworstelde Hector de riem aan mijn hand en schoot weg tussen de struiken.

“Verdomme,” zei ik, “Hector, hier!”

Ik stak tussen de struiken door en daar stond Birgit. Hector snuffelde als een bezetene aan haar, maar kon geen stukjes croissant ontdekken. Birgit hield vervolgens zijn kop stevig vast en drukte er een dikke kus op.

Het was een aandoenlijk tafereel.

“Hoi Birgi,” zei ik.

“Hoi Jaap,” zei Birgit.

“Hé wat moet dat!” riep een boze mannenstem.

Vanachter het huisje van Birgit, dat ik in eerste instantie onnadenkend had gepasseerd, kwam een magere man tevoorschijn. Ik herkende hem als de man die ik had gezien bij de gerechtelijke uitspraak over de dood van Roxy.

“Dat is mijn vader,” fluisterde Birgit naar mij.

“Wil je dat zwarte klotebeest wel eens bij mijn dochter weghouden,” riep de man uit, terwijl hij naderbij kwam. Dit was ook Hector iets te veel. Hij ontworstelde zich nu aan de geaffectioneerde greep van Birgit en ging tussen haar en de man in staan. Ik hoorde hem grommen.

Nu kwam er een tweede man achter het huisje vandaan. Hij hield een fles bier in zijn hand. Ook hem herkende ik van de uitspraak. Onmiskenbaar was het kale hoofd en de ver uiteen staande oren.

“Hé roep dat klotebeest eens terug,” zei de man andermaal.

Ik wilde Hector roepen, maar Birgit was mij voor. Ze kwam naast Hector staan, legde haar hand op zijn kop en keek haar vader aan.

“Met Hector is niets mis,” zei ze, en ze gaf Hector weer een kus bovenop zijn kop.

Hector beantwoordde deze affectie met een welgemeende en welgemikte lik, dwars over haar gezicht. Birgit moest lachen maar dat was van korte duur. Ik riep Hector terug. Hij kwam. De man liep op Birgit af en het leek alsnog hij haar een klap wilde geven.

“Dat zou ik niet doen,” zei ik, “anders laat ik Hector weer los.”

“Joh man, rot op, en hou die klotehond bij je, anders zullen we je wel eens even alle hoeken van dit bos laten zien.”

Deze daad niet bij het woord voegend, greep hij Birgit bij haar arm en sleepte hij haar weg. Vanachter het huis kwam nu ook een dame tevoorschijn. Ze keek de man boos aan en ontfermde zich over Birgit.

“Dat zal oma Marian wel zijn,” dacht ik.

Ik liep met Hector terug naar waar ik Hendrik had achter gelaten en onderweg naar huis, zo’n vijftig meter verder, vertelde ik over wat er was gebeurd. Hoewel hij nauwelijks reageerde, waarschijnlijk door de pijn die hij leed, zag ik toch een moment een vlammetje oplichten in zijn ogen.

7. Stella

De volgende dag was Hendrik, nog voordat ik uit bed kwam, op pad gegaan. Dat leek mij niet zo een verstandig idee. Gisteren was hij tenslotte behoorlijk brak, of liever gezegd, ziek geweest. Pas laat in de middag kwam hij thuis. Ik vroeg of hij meeding naar het restaurant. Hij schudde zijn hoofd en zei dat hij geen trek had, maar ik moest beslist gaan. Dus ging ik met Hector op pad naar het restaurant. We liepen een afwijkende route en kwamen zo langs het huisje van Birgit. Voor de deur stonden drie bierkatten opgestapeld. Eén ervan was al leeg.

“Nooit geen druppel meer drinken” herhaalde ik de woorden van de kale vent in de rechtszaal. Wat een klootzak. Verder zag ik niemand buiten het huisje. Wel zag ik mensen in het huisje heen en weer lopen, maar ik kon niemand herkennen.

“Is uw vriend er niet?” vroeg de serveerster in het restaurant.

“Nee, hij is niet lekker, maar ja, ik moet toch eten.”

De serveerster zag Hector onder de tafel liggen. Hij keek naar haar en zij keek naar hem. Verder gebeurde er eigenlijk helemaal niets.

“Eigenlijk mag uw hond niet in het restaurant,” zei de serveerster, “maar hij is zo rustig; weet je wat, ik heb hem niet gezien.”

Ik knikte dankbaar en bestelde een dikke biefstuk met frietjes en appelmoes. Even niet gezond, dacht ik, maar gewoon lekker.

De biefstuk was goed mals en lekker gebakken met veel peper. Terwijl ik mijn biefstuk aan het oppeuzelen was, hoorde ik in het restaurant een hondje blaffen. Het was, gezien de toonhoogte, duidelijk een klein hondje. De blaf van Hector was octaven lager. Geagiteerd kwam de gerant het restaurant in gelopen, tot mijn verbazing recht op mij af.

“Mijnheer, in dit restaurant zijn honden niet welkom.”

Ik keek hem verbaasd aan. Hector keek op van zijn slaapje onder de tafel.

“En dat geblaf kan al helemaal niet.” De man hield nu zijn mond.

Ik was te verbaasd om direct antwoord te geven. Het kleine hondje, verderop in de zaak, begon weer te blaffen. Ik keek in de richting van het geblaf en vervolgens vragend naar de gerant. Die stond er nu wat lullig bij. Hector had alleen zijn oren even gespitst. Omdat ik niet bewoog, bewoog hij ook verder niet. De gerant liep weg. Ik haalde mijn schouders op en ging door met eten.

Toen mijn eten op was, wenkte ik de serveerster.

“Laat ik maar afrekenen,” zei ik.

“De gerant is een beetje een eikel,” fluisterde ze.

“Dat hondje dat blafte, dat is het hondje van de moeder van de baas.”

Ik glimlachte naar de serveerster, rekende af en gaf haar een flinke fooi.

“Niet delen met die eikel hoor,” fluisterde ik erbij.

Ze kreeg een rood hoofd en glimlachte voorzichtig.

“Tot ziens,” zei ik.

Thuis gekomen was het erg stil. Ik vermoedde dat Hendrik naar bed was gegaan. De stilte werd opgeschrikt door een heftige hoestbui uit de slaapkamer van Hendrik. Het hield maar niet op. Ik ging naar binnen om Hendrik te vragen of het wel goed ging.

Hij stormde echter de kamer uit op weg naar de wc. Daar hoorde ik braakgeluiden. Omdat ik daar niet zo goed tegen kon, draaide ik mij weer om en keek de kamer van Hendrik in.

Op het bed lagen een aantal plastic tasjes netjes opgestapeld. Daarnaast lag een nieuwe zwarte broek met de labeltjes er nog aan. Datzelfde gold voor een zwarte hoodie, zwarte handschoenen en een zwart T-shirt. Op de grond stonden zwarte schoenen. Naast de broek lag een lang vleesmes, nog in de verpakking. Ik dacht er verder niets van, want Hendrik kwam terug gewaggeld. Hij stonk naar het braaksel.

“Het gaat niet goed Jaap,” bracht hij met moeite uit. “Ik moet snel gaan slapen.”

“Oké,” zei ik, en nadat ik Hendrik de dekens had aangereikt en hem nog eens goed had bekeken, liet ik hem alleen. Hij zag er grauw en vaal uit.

Helemaal niet zoals de Hendrik die ik kende.

Het gaat kennelijk sneller dan ik had verwacht, dacht ik nog.

Na twee dagen was Hendrik weer een beetje opgeknapt. Dat was maar goed ook, want we moesten het huisje verlaten en weer naar huis. Dus pakten we ieder onze koffer in en laadden alles in de auto. Ik liep nog eens door het huisje met een bezem en toen waren we klaar om te vertrekken.

Ik kwam bij de auto maar zag noch Hendrik noch Hector. Dus wachtte ik geduldig. Daar kwamen ze alweer.

“Ik dacht, hij heeft vast Hector nog niet uitgelaten,” zei Hendrik van een afstandje.

“Dat had ik wel, maar Hector vond het vast niet erg om nog een rondje te maken,” zei ik.

“Nee, dat denk ik ook,” zei Hendrik, “hij hoefde helemaal niets. Niet plassen, niet poepen, alleen maar snuffelen.”

“Je hebt een lieve hond, Jaap,” sloot Hendrik het onderwerp.

We stapten in de auto en reden weg. We maakten nog een korte tussenstop bij de receptie om de sleutel in te leveren. Omdat Hendrik had geboekt, leverde hij ook de sleutels in. Ik bleef in de auto achter.

Het duurde vrij lang voordat Hendrik terug kwam. Toen hij weer instapte, vroeg ik of het druk was bij de receptie.

“Hoezo?” vroeg Hendrik. Hij keek een beetje betrappt.

“Nou, je deed er zo lang over,” zei ik.

“Oh, ik eh... moest nog wat glaswerk afrekenen.”

“Glaswerk?”

“Ja, dat was kapot gevallen toen de dames er waren.”

“Oh, oké,” zei ik. Ik startte de motor van de auto en we waren onderweg naar huis.

“Jaap,” zei Hendrik, die mij achter het stuur had laten zitten, “het gaat echt helemaal niet goed met me. De dokter had dit al voorspeld.”

Stilte.

“Ik moet even gaan slapen.”

Hendrik sloot zijn ogen en deed die pas drie kwartier later weer open. We waren inmiddels halverwege onze reis en ik had behoefte om even de benen te strekken. Hector deelde mijn behoefte. Ik stopte op een parkeerplaats bij een benzinestation. Hendrik bleef in de auto zitten.

“Wil jij iets hebben?” vroeg ik.

“Koffie misschien...?” aarzelde Hendrik.

“Oké,” zei ik en Hector en ik wandelden naar het winkeltje.

Ik kocht koffie voor Hendrik en voor mijzelf een flesje cola en een Mars.

Hector keek mij verlangend aan, maar hij had pech. Terug bij de auto stapte Hendrik langzaam uit en haalde Hector aan.

“Je hebt een lieve hond, Jaap,” zei hij weer.

“Ik weet het,” zei ik met een mond vol Mars.

Zo dronken en aten we samen op de winderige parkeerplaats langs de snelweg.

“Zouden ze die vuilnisbakken vaak legen?” vroeg Hendrik.

“Ik heb geen idee, maar ik hoop van wel.”

“Hm,” zei Hendrik.

Na een poosje stapten we weer in en reden verder. Hendrik was nu goed wakker.

Het zal de koffie zijn, dacht ik nog.

“Jaap,” begon Hendrik, om daarna weer een onheilspellende stilte te laten vallen.

“Ja Hendrik,” onderbrak ik de stilte, die onaangenaam begon te worden.

“Ik ga dood,” ging Hendrik verder.

Ik keek hem van achter het stuur even aan en onze blikken kruisten.

“Dat gaan we uiteindelijk allemaal Hendrik,” zei ik, in een slappe poging om de sfeer wat op te krikken.

Hendrik lachte. “Dat zeg je altijd, maar het is nu menens Jaap,” ging Hendrik verder. “Toen ik voor de vakantie naar de dokter ging, was hij verbaasd dat ik er nog zo goed aan toe was en, eerlijk gezegd, heb ik mij een beetje grootgehouden de afgelopen weken.”

“Twee dagen geleden lukte dat anders niet zo goed,” was mijn opmerking.

“Ja dat weet ik wel.” Hendrik deed of hij mij niet echt gehoord had.

“In het slechtste geval had de dokter al voorspeld dat ik er niet meer zou zijn. Elke dag is dus een soort gestolen tijd. Ik moet nog een paar dingen regelen.”

“Zoals?” vroeg ik.

“Ik moet nog even langs de notaris en...” Nu was hij even stil.

“Ik denk dat ik binnenkort thuiszorg nodig heb... Ook 's nachts. Ik kan niet van jou verwachten dat jij de gehele tijd bij mij bent, om voor me te zorgen.”

Dat realisme beviel me wel, maar tegelijkertijd voelde ik mijzelf schuldig en neerslachtig worden. Hendrik was weliswaar niet mijn allerbeste vriend geweest, maar van mij hoefde hij echt niet dood.

“Je weet, Jaap, dat je mijn allerbeste vriend bent, en ik weet ook dat ik niet jouw beste vriend ben.”

Ik voelde me betrap.

“Je hoeft je er niet voor te schamen. Ik ben heel blij met wat je allemaal gedaan hebt voor mij, na de dood van Roxy.”

Weer viel er een ongemakkelijke stilte, alsof Roxy op de achterbank zat.

“Zou jij alstublieft die thuiszorg voor mij willen regelen. Geld speelt geen rol, dat weet je inmiddels wel. Ik wil liefst een vaste persoon, maar ik snap ook wel dat dat niet gaat. Die dames hebben natuurlijk ook een eigen leven. Regel het maar particulier, kost wel wat meer, maar dan heb je ook wat... hoop ik.”

“En vanaf wanneer zou dat dan moeten?” vroeg ik praktisch.

“Ik denk vanaf dinsdagavond,” zei Hendrik.

Het was nu vrijdag.

“Oké ik ga vanmiddag gelijk aan de slag,” antwoordde ik.

“Dank je wel, maandag heb ik nog een afspraak met de notaris.”

We zwegen en reden verder.

Thuisgekomen hielp ik Hendrik met zijn spullen. Ik bracht ze naar boven en legde de koffer op het bed.

“Moet ik je verder nog helpen?” vroeg ik.

“Nee, ga maar, je hebt nog zat te doen. Is je vrouw trouwens al thuis?”

“Die komt van het weekend thuis. Kan ik natuurlijk nu mijn eigen was weer doen.”

Hendrik lachte en we namen afscheid. Hendrik besteedde extra aandacht aan Hector. Hector vond dat prima.

Thuisgekomen stopte ik gelijk mijn vuile was in de machine en at wat.

Hector vond het tijd om uitgelaten te worden en maakte dat duidelijk.

Dus liep ik even later weer buiten.

Teruggekomen pakte ik mijn laptop. Ik ging op het internet op zoek naar particuliere thuiszorg. Er was ogenschijnlijk keuze genoeg. Na wat sites bekeken te hebben, besloot ik er maar een te bellen. De keuze was gevallen op een site met een foto van een leuk blond, jong ding voorop.

Ik werd uitermate vriendelijk te woord gestaan en al snel hadden we zakengedaan. Morgen zou er al iemand langs komen bij Hendrik om het een en ander te bespreken.

Die zaterdag was de dame in kwestie stipt op tijd present. Ik was even daarvoor naar Hendrik gegaan. Die bleek nog in bed te liggen en was eigenlijk niet van zins eruit te komen. Ik liet hem liggen. Ik zette een kopje thee voor mijzelf en gaf Hector wat water in de bak die Hendrik al eerder voor hem gekocht had. Toen ging de bel.

Voor de deur stond een dame van een jaar of veertig. Beslist niet het jonge ding van de website. Maar ze was wel erg vriendelijk. Ze stelde zich voor als Henriette Dishoek. Ik liet haar binnen, deelde koffie uit met koek en sloeg een bedelende Hector over.

We bespraken de ziekte van Hendrik en zijn prognose. Dishoek vond het nodig om uitgebreid uit te weiden over de kwaliteiten van haar organisatie op het gebied van palliatieve zorg. Ik hoorde het aan.

Vervolgens stelde ik voor om Hendrik te ontmoeten en ging even vooruit om te kijken of hij wakker was. Dat was 'ie niet, maar toen ik de deur opende, werd hij dat wel. Ik kon zien dat hij pijn had, veel pijn.

Dishoek stelde zich voor en het eerste dat Hendrik vroeg was of zij ook degene was die de nachtzorg voor haar rekening zou nemen. Tot mijn verbazing antwoordde ze daar positief op. Wel met de restrictie dat zij dat af zou wisselen met een collega. Als Hendrik dat wilde zou die morgen of eventueel aan het begin van de avond even langs kunnen komen.

Ze was niet meegekomen, omdat ze de afgelopen nacht een nachtdienst had gedraaid en nu dus waarschijnlijk sliep. Hendrik vond dat een goed idee, maar wisselde wel even een blik met mij. Ik knikte, mijn agenda was toch al een puinhoop en mijn vrouw zou zondagochtend pas landen. Zo werd het afgesproken.

Dishoek had nog een paar vragen voor Hendrik, maar, nadat alle administratieve plichtplegingen waren voldaan, lieten we Hendrik weer slapen. Ik liet haar nog even het huis zien en daarna namen we afscheid.

De exacte tijd van starten kon ik met Stella Mansveld, haar collega, afspreken. Dishoek zou zorgen dat die mij belde voor een afspraak.

Stella bleek een struise, blonde vrouw te zijn. Ze was goedlachs en alles aan haar was ruim bemeten.

Haar grote, bruine ogen glommen als goud en als ze sprak was dat rustig en melodieus. Daar wilde je wel naar luisteren.

Hendrik maakte een gesloopte indruk en, na het voorstellen, vroeg hij ons hem alleen te laten met zijn pijnstillers en slaappil. Dus lieten we Hendrik uitrusten.

Stella vroeg waarom Hendrik pas vanaf dinsdagavond zorg wilde. Dat was een vraag waar ik geen antwoord op wist. Zodoende spraken we maar af voor dinsdagavond om een uur of tien.

De zondag en maandag die volgden kwam ik regelmatig bij Hendrik. Zondag moest ik uiteraard mijn vrouw halen van het vliegveld. Ze schrok toen ik vertelde hoe Hendrik eraan toe was. Maar ze schrok niet genoeg om haar agenda te veranderen. Dinsdag moest ze alweer weg. Besprekingen, contracten en meer van dat alles eisten haar aanwezigheid.

Ik vond het best; tenslotte moest ik toch veel tijd aan Hendrik besteden.

Zij roemde mij daarvoor, wat ik overdreven vond.

Maandag lag Hendrik de halve dag te slapen. Hij werd alleen even wakker toen ik hem 's ochtends een boterham aanbood, waarvan hij uit beleefdheid een klein stukje at. De rest was voor Hector zei hij, maar dat kreeg Hector natuurlijk niet. 's Middags bracht ik hem naar de notaris. Ik wachtte in de auto met Hector. Het duurde lang.

Op een gegeven moment ging ik even vragen of het nog lang ging duren. Hendrik en de notaris beaamden dit.

“Dan loop ik nog een rondje met Hector,” zei ik.

De notaris gaf nog wat tips voor een geslaagde wandeling. Ik volgde ze op en was ruim een uur aan het wandelen. Toen ik terugkwam stapte Hendrik net de deur uit.

“Is het geregeld?” vroeg ik.

“Wat?” vroeg Hendrik, met zo'n blik van 'dat gaat jou niks aan'.

“Nou, wat je nog moest regelen,” antwoordde ik schuldbewust.

“Ja, ja, dat is allemaal geregeld.”

“Mooi, dan gaan we nu naar huis, want volgens mij ben jij bekaf.”

“Dat klopt,” zei Hendrik, en hij viel bij het starten van de motor in slaap.

Vlak voordat ik 's avonds weg ging, wenkte hij mij nog en zei dat ik morgen niet langs hoefde te komen. Ik hoorde het aan en besloot zijn wens niet te honoreren.

Omdat ik me ernstig zorgen om Hendrik maakte, ging ik de volgende ochtend al vroeg bij hem langs. Mijn vrouw moest al om zes uur 's ochtends op het vliegveld zijn en dus waren Hector en ik om zeven uur thuis, wakker en wel. Ik liep met Hector naar het huis van Hendrik.

Het viel mij op dat zijn auto, die doorgaans op de oprit stond, er niet was.

Dat laatste gold ook voor Hendrik. Ik ging met Hector het hele huis door, maar trof geen Hendrik aan. Ik besloot met Hector naar huis te gaan om even na te denken wat ik nu moest doen.

Om kwart over zeven, ik was net thuis, ging de telefoon. Het was Hendrik.

"Ik zag dat je geweest bent," zei hij.

"Klopt, maar je was er niet," antwoordde ik.

Hendrik becommentarieerde mijn opmerkzaamheid, maar zei verder niets. We spraken af dat ik 's middags langs zou komen. Hendrik vond dat een goed idee, want hij was erg moe.

Toen ik 's middags bij hem was, ontweek hij consequent mijn vragen over waar hij geweest was. Hij zag er nog slechter uit dan de vorige dag.

"Jaap," zei hij, "ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik heb de notaris gezegd dat jij executeur testamentair bent van mijn nalatenschap."

Typisch Hendrik om dat zo te verwoorden.

"Oh, oké, nou, ik vind het best Hendrik. Heb je nog speciale wensen?"

"Dat hoor je wel van de notaris," zei Hendrik die zijn ogen sloot en in slaap viel.

Om tien uur 's avonds stipt stond Stella voor de deur. Ik vroeg of ze mij nog nodig had. Dat had ze niet.

Ik nam afscheid van Hendrik, die mijn hand langer vasthield dan gebruikelijk en me uitgebreid bedankte voor alles wat ik had gedaan en nog ging doen. Ik voelde mij erg ongemakkelijk, maar liet Hendrik aan de vertrouwde zorg van Stella.

8. De nalatenschap

Thuisgekomen zat ik op de bank een beetje te zappen. Hector lag aan mijn voeten. Netty belde dat ze goed was aangekomen. Ik sprak mijn zorg uit over Hendrik. Zij sprak haar zorg uit over haar jetlag. Nadat het telefoongesprek beëindigd was, zapte ik weer verder.

Er was die dinsdagavond weinig op de televisie te zien. Bij SBS6 kwam ik bij Hart van Nederland. Ik werd getroffen door de man die in beeld kwam. Het was de kale vent die Roxy doodgereden had. Hij jammerde en zijn ogen waren rood van het janken.

Nog eens geen vent ook, dacht ik.

“Het was mijn beste vriend. Eigenlijk had ik hier moeten zijn, maar we hadden van dienst gewisseld. En nu is ‘ie dood.”

Wie was er dood, vroeg ik mij af.

Daar wist de verslaggever het antwoord op.

De zesendertigjarige portier van een grote fabriek hier in de buurt. Hij was met messteken om het leven gebracht. Hij liet een vrouw en een dochtertje achter. In beeld kwamen politieagenten en roodwitte linten. Van een dader of daders ontbrak elk spoor. In de fabriek was niemand iets opgevalen.

Bij het wisselen van de dienst was het slachtoffer er niet. Dat was even later gevonden achter een stapel pallets. In beeld kwam een foto van het slachtoffer. Ik keek naar het gezicht van de vader van Birgit.

Op dat moment ging de telefoon. Het was Stella.

“Het spijt me meneer, maar uw vriend, de heer Van Schuffelen, is zojuist overleden.”

“Ik kom eraan,” zei ik.

Een beetje met mijn eigen gevoelens in de knoop trok ik mijn jas aan.

Ik liep naar het huis van Hendrik. De voordeur stond open. Hector ging als eerste naar binnen. Hij liep gelijk door naar de slaapkamer van Hendrik. Ik trok mijn jas uit en hing hem aan de kapstok. Daarop liep ik ook naar de slaapkamer van Hendrik. Daar verbaasde de dienstdoende schouwarts zich over Hector.

“Is dat uw hond?” vroeg hij.

“Eh, ja, ik had niet in de gaten dat hij meegekomen was. Hendrik was erg op hem gesteld.”

“Hendrik... U bedoeld meneer Van Schuffelen?”

“Ja, we waren vorige week nog met zijn drieën op vakantie.”

“Kunt u uw hond even uit de slaapkamer doen?” vroeg de arts. “Zo kan ik niet zo goed mijn werk doen.”

Hector had strategisch positie gekozen aan het hoofdeinde van het bed.

Hij likte Hendriks gezicht en jankte zachtjes. Nu hield ik het ook niet meer droog.
"Kom Hector, wij gaan hier even weg."
In de keuken was Stella bezig met het zetten van koffie. Ze vroeg of ik ook wilde.
"Nee, liever een kopje thee," zei ik.
Zonder morren zette Stella water op.
"Meneer Van Schuffelen was nogal gek op Hector hè," zei ze.
"Ja," bracht ik met moeite uit.
"Vlak voordat hij stierf, riep hij mij. Ik moest u beide hartelijk bedanken voor alles. Daarna sloot hij zijn ogen en stopte met ademen. Het was heel snel gebeurd, en ook erg vredig. Ik kreeg de indruk dat hij er zelf vrede mee had." Ik zat er een beetje bij te knikken. Het theewater had gekookt.
"Welke thee wilt u?" vroeg Stella.
"Oh eh, Hendrik heeft speciaal voor mij Lapsang Souchong gekocht," zei ik.
"Vindt u dat lekker?" Stella trok een vies gezicht.
"Nou eh... ja."
"Oh, ja, meneer Van Schuffelen heeft mij ook nog een kort briefje aan u gedictieerd."
Ze reikte het aan. Het blaadje was dubbelgevouwen.
In het schoolmeisjes handschrift van Stella stond er het volgende:

Je hoeft niemand te bellen als ik dood ben.
Stuur iedereen die een kaart heeft gekregen bij het overlijden van Roxy maar een kaart.
Ga maar naar de notaris, die heeft alle bijzonderheden.
Het is nu snel voorbij vriend.
Zorg goed voor Netty en Hector.
Hendrik.

Ik vouwde het blaadje weer op.
"Had meneer Van Schuffelen geen familie?" vroeg Stella.
Ik schudde mijn hoofd. "Alleen verre familie zoals achterneven en achternichten."
"Oh," reageerde Stella slechts.
Ik dronk mijn thee. Hector liep naar zijn bak en constateerde dat er geen water in zat. Hij keek op naar mij, maar ik zag het niet. Toen keek hij naar Stella.
"Wat is er jongen?" vroeg ze.
Hector keek weer naar zijn waterbak en weer terug naar Stella.
"Oh, je wilt wat drinken. Mag 'ie dat?"
"Eh, ja," bracht ik uit.
Ik wist even niet zo goed wat ik moest doen. Gelukkig kwam de schouwarts net de keuken in.

“Wie bent u eigenlijk?” vroeg hij.

Ik stelde mijzelf voor.

“Ik ben een vriend van Hendrik... meneer Van Schuffelen. Hij wilde dat ik zijn executeur testamentair zou worden.”

“Aha,” zei de schouwarts.

“Hier heb ik een formulier waarop ik het overlijden vaststel. Dat kunt u morgen meenemen naar de gemeente om aangifte te doen van het overlijden. Dan krijgt u een afschrift uit het register en dat heeft u nodig voor de notaris.”

“Oké,” zei ik. “En wat gebeurt er nu met Hendrik?”

De schouwarts keek mij licht verbaasd aan.

“Weet u of meneer Van Schuffelen een overlijdensverzekering had?”

“Ja, dat had ‘ie,” antwoordde ik.

“Belt u die dan, die zorgen doorgaans ook voor de uitvaart.”

Ja dat was ook zo, bij Roxy ging het even anders omdat die naar het ziekenhuis was gebracht.

Ik kreeg het formulier in de handen gedrukt. De schouwarts wenste mij sterkte en nam toen afscheid.

“Ik zal de verzekering maar eens gaan bellen,” zei ik tegen Stella.

In de studeerkamer zocht ik de gegevens op en belde.

Ze hadden daar een 24-uursdienst. Ik werd vriendelijk te woord gestaan, er zou direct iemand komen. Ondanks dat het inmiddels drie uur 's nachts was.

Inderdaad verscheen nog geen kwartier later een forse dame. Na de gebruikelijke verplichtingen ging ze samen met Stella aan de slag. Hendrik werd gewassen en op een koude plaat gelegd. Stella kwam aan mij vragen wat ze Hendrik aan moesten trekken. Daar had ik nog niet over nagedacht.

“Ik hoop dat morgen bij de notaris te horen,” zei ik, wat naïef.

“Doe voorlopig maar...” en ik liep mee naar de slaapkamer en opende de kledingkast. “Doe voorlopig maar die bruine broek en dat lichtgele overhemd, dat droeg hij vaak.”

Stella knikte en werkte mij de deur weer uit. In de deuropening keek ik nog een keer om. Hector had zich naast Hendrik op het bed genesteld.

De dames keken mij aan. Ik haalde mijn schouders op en liep weg.

Ik liet me in de woonkamer op de bank vallen en viel in slaap.

Ik werd wakker gemaakt door Stella. Haar warme stem maakte het ontwaken tot een plezier. Helaas was de reden minder leuk.

Ik lag op de bank bij Hendrik, die was overleden. Stella meldde dat het inmiddels zeven uur was. Zakelijk als altijd gaf zij aan nu zelf naar huis te gaan.

Om elf uur zou de begrafenisondernemer komen. Daarvoor kon ik wel naar het gemeentehuis. Stella nam afscheid.

Ik ging even bij Hendrik kijken. Hij lag er netjes bij in zijn gele overhemd. Alsof hij sliep. Hector lag naast hem op het bed.

“Kom Hector,” zei ik, en Hector wipte van het bed af. “Kom, we gaan uit.”

Om negen uur was ik in het gemeentehuis. Ik was de eerste. Ik stond om tien over negen ook weer buiten, met het uittreksel in mijn zak.

Ik pakte mijn mobiele telefoon en belde de notaris. Die was er nog niet, ik kreeg een antwoordapparaat. Vanaf half tien was hij te bereiken.

Wat een baan, dacht ik nog.

Om elf uur was de begrafenisondernemer er. Niet de forse vrouw van vannacht, maar een man van middelbare leeftijd. Hij leek ook op een begrafenisondernemer. Grijs pak, grijs haar en een emotioneel gezicht.

We bespraken de uitvaart en ik gaf aan eigenlijk nog op instructies te wachten, die bij de notaris zouden liggen. Dat vond de man jammer.

Ik pakte de telefoon en belde de notaris. Degene die de telefoon aannam, maakte met mij een afspraak voor de volgende morgen om half tien. Ik sprak met de begrafenisondernemer af om morgenmiddag verder te praten. Veel meer zat er niet in voor dit moment. Enigszins morrend ging de man weer weg.

Ik ging nog even bij Hendrik kijken. Daar was niets veranderd. Dat had ik ook niet verwacht. De koelplaat maakte wel een ruisend geluid. Maar dat had hij vannacht ook gedaan, beeldde ik mij in. Ik ging met Hector naar huis.

De volgende ochtend was ik stipt om half tien bij de notaris. Ik wist waar het was, want ik had onlangs Hendrik hier nog naar toe gebracht.

De receptioniste was erg vriendelijk. Het was een niet onknappe vrouw.

Ze was weliswaar niet superslank maar zeker niet dik. Ze zag er heel erg representatief uit. En ze sprak duidelijk, met een beetje zangerige stem, aangenaam om naar te luisteren.

Ze vroeg wat ik zo dadelijk bij de notaris wilde drinken en leidde mij vervolgens naar zijn kantoor.

De notaris stelde zich voor. Ik deed hetzelfde en gaf aan waar ik voor kwam.

“Ach, meneer Van Schuffelen, begin van de week was hij nog hier.

Oh, ik heb u toen uit wandelen gestuurd is het niet?

Was het een mooie wandeling, ja hè,” gaf hij zelf het antwoord.

De receptioniste kwam binnen met thee voor mij en koffie voor de notaris. Als alle obers op deze wijze koffie en thee zouden serveren, zou de horeca een kwaliteitsboost krijgen.

“Zo,” opende de notaris, “we zijn hier voor de nalatenschap van de heer Van Schuffelen.”

“Ja,” zei ik, hoewel dat niet nodig was; de notaris leek aan een monoloog te zijn begonnen.

“Vooraf,” zei de notaris, “heb ik een vraag.”

Toch geen monoloog, dacht ik.

“Wilt u dat ik het testament in zijn geheel voorlees? Of vindt u het voldoende om alleen te horen waar het allemaal op neerkomt?”

“Dat laatste graag,” antwoordde ik.

“Oké,” zei de notaris, “dat scheelt veel tijd. Laat ik beginnen. Ik heb vier documenten die ik met u wil bespreken. Het eerste is het testament. De andere drie zijn brieven, allemaal aan u gericht.”

“Oh,” zei ik.

“Om te beginnen het testament. De heer Van Schuffelen heeft besloten u tot executeur te benoemen van zijn laatste wilsbeschikking. Gaat u daarmee akkoord?”

“Ja,” antwoordde ik.

“Mooi,” zei de notaris, en hij maakte een aantekening. “In zijn testament laat de heer Van Schuffelen alles aan u na. Met andere woorden: hij heeft u als enig erfgenaam benoemd. U krijgt dus alles, zij het met drie uitzonderingen.”

“Oh,” reageerde ik.

Ik was verbaasd omdat Hendrik mij alles had nagelaten. Ik was ook benieuwd wat de uitzonderingen waren.

“U bent op de hoogte van het vermogen van de heer Van Schuffelen?”

“Ja, wel zo’n beetje,” zei ik. “Na het overlijden van zijn vrouw heb ik hem geholpen met haar nalatenschap.”

“Ah, juist ja,” zei de notaris, “dan weet u, dat u naast de belegde gelden en de gelden op de bankrekening, ook het huis met inboedel en de auto krijgt, alsook het geld dat vrijkomt uit de levensverzekering.”

“Nu wel,” zei ik.

“Hier heeft u een exemplaar van het testament.”

“Dank u,” zei ik.

“Mooi, dan kunnen we verder met de brieven. De eerste brief gaat over de begrafenis, of liever gezegd, de crematie. Hierin heeft de heer Van Schuffelen al zijn wensen dien aangaande beschreven.”

“Ah, dat is handig,” zei ik.

“Inderdaad,” zei de notaris en hij ging verder, terwijl hij mij de brief overhandigde. Ik heb hem opgesteld voor meneer en u kunt ervan uit gaan dat er niets bijzonders in staat.

“Niets bijzonders?” vroeg ik. “Waar moet ik dan aan denken?”

“Nou, ik krijg wel eens klanten die hun as in de ruimte uitgestrooid willen hebben. Dat is een welhaast onmogelijke opgave voor de nabestaande. In dat betreffende geval hebben we samen uiteindelijk besloten dat de aarde zich ook in de ruimte bevindt, begrijpt u?”

Ik begreep het, een beetje creatief omgaan met de laatste wil, dacht ik nog.

“Maar dergelijke dingen zult u niet vinden in de brief van meneer. Hij wil dat zijn as bij zijn vrouw begraven wordt.”

“Oké,” zei ik en ik stak de brief tussen mijn groeiende stapel paperassen.

“Dan zijn er twee brieven die u nog niet mag openen. De tweede brief mag u pas een maand na meneer zijn overlijden openen. Voor het gemak heb ik dat op de envelop geschreven. De derde brief is een geval apart. In de tweede brief staan instructies wanneer u die mag openen.

Deze laatste brief heeft meneer zelf geschreven. Ik ken de inhoud ervan dus niet. Dat geldt trouwens ook voor de tweede brief, zou ik bijna vergeten te zeggen.”

Ik keek de notaris aan. Mijn blik was kennelijk een mengeling van vragend en verrast. Wat was dit nu weer voor streek van Hendrik. Nou ja, het had geen zin om erover te speculeren. Over een maand zou ik meer weten.

“Oké,” zei ik, “kom maar op met die brieven.”

De notaris overhandigde mij de brieven en zakte wat achteruit in zijn stoel.

“Nou dat ging snel,” zei hij.

“Jawel,” reageerde ik, “maar u had het over drie uitzonderingen in het testament.”

De notaris voelde zich betrappt. Kennelijk was ‘ie niet gewend op omissies aangesproken te worden. Maar hij herstelde zich snel.

“Uiteraard, uiteraard,” zei hij snel en hij pakte het testament er weer bij.

“Welnu, allereerst de eerste uitzondering: aan u wordt als executeur de opdracht gegeven drie fondsen op te richten. Eén ter waarde van honderdduizend euro voor het onderzoek naar kanker. Ik heb begrepen dat meneer daaraan is gestorven.”

Ik beaamde met een knikje.

“U kunt er natuurlijk zelf voor kiezen of u zelf fondsbeheerder wordt of niet. Ik zou u adviseren aan te sluiten bij een bestaand fonds.”

Dat leek mij een goed idee.

“Het tweede fonds, ter waarde van vijftigduizend euro, dat u zou moeten oprichten, betreft uw hond.

“Mijn hond?” vroeg ik verbaasd.

“Ja, uw hond. Kennelijk was meneer nogal gecharmeerd van uw hond.”

“Ja, dat klopt,” zei ik, en ik herinnerde mij Hector naast het zojuist overleden lichaam van Hendrik.

“Maar wat zou dat fonds dan moeten doen?” vroeg ik.

“Dat is een goede vraag,” zei de notaris. “Daar was meneer nogal vaag over. Ik heb hem gevraagd of hij het geld niet wilde doneren, aan het plaatselijke dierenasiel bijvoorbeeld.”

“Dat lijkt mij ook een goed idee,” zei ik.

“Maar nee, meneer was heel specifiek. Een bedrag ineens zag hij helemaal niet zitten. Hij dacht meer aan een regelmatige donatie vanuit het fonds, eens per jaar of zo. Maar hij liet de verdere uitwerking graag aan u over.”

“Mooi is dat,” zei ik. “Daar ga ik eerst maar eens over nadenken.”

“Dat lijkt mij een goed idee,” zei de notaris.

“Als u advies nodig heeft, kunt u natuurlijk altijd bij mij terecht.”

Zag ik daar iets van eurotekens in zijn ogen of verbeelde ik mij dat.

“De derde uitzondering betreft ook een fonds.”

“Oh,” zei ik. “Waar zou deze voor moeten zijn?”

“Het is een fonds op naam van Birgit Verkamp.”

“Wie is dat?” vroeg ik, terwijl ik onwillekeurig aan Birgit moest denken.

“Dat is iemand die u ontmoet heeft tijdens uw laatste vakantie.”

Toch Birgit, dacht ik. Maar waarom?

“U vraagt zich waarschijnlijk af waarom.”

“Ja, inderdaad,” zei ik.

“Meneer heeft aangegeven dat hij dit in een van de brieven uitlegt.

Juffrouw Verkamp is momenteel slechts vijf jaar oud. De bedoeling van het fonds is dat zij vanaf haar achttiende verjaardag hier maandelijks een toelage uit krijgt, van duizend euro per maand, vermeerderd met mogelijke kosten van een opleiding. Collegegeld en schoolgeld of zo.

Op haar achtentwintigste verjaardag zou zij dan zelf vrijelijk moeten kunnen beschikken over het restant van het fonds.”

“Dat mag dan wel een flink fonds zijn,” zei ik onbedoeld hardop.

“Oh dat vergeet ik bijna. De bedoeling is dat u start met een bedrag van driehonderdvijftigduizend euro.”

“Toe maar,” zei ik.

“Daar kan ze ruim van studeren en daarna een aardig huis kopen.”

“We gaan er natuurlijk van uit dat het fonds ook nog eens rendeert,” zei de notaris. “Dus het zal in dertien jaar aardig kunnen groeien. Ook voor advies hierover kunt u uiteraard altijd bij mij terecht.”

Zonder aan eurotekens te denken vond ik dat nu wel een goed idee.

Ik nam, na nog de nodige plichtplegingen, afscheid van de notaris. Onderweg naar huis duizelde het mij een beetje. Ik had wel iets verwacht, de auto of zo, maar niet alles. En dan die fondsen. Wat een gedoe. Ik besloot thuis nog eens goed de verschillende voorwaarden te bestuderen.

Dat geld voor het kankeronderzoek leek me niet zo ingewikkeld. Dat fonds voor Hector, daar kwam ik ook wel uit met enige creativiteit. Maar waarom een fonds voor Birgit. Hendrik kende haar slechts uit mijn verhaal over haar. Oké, hij had zelf geen kinderen met Roxy gekregen.

Dat was altijd wel een dingetje geweest, maar toch. Misschien dat de brieven uitsluitel zouden geven.

Thuisgekomen liet ik eerst Hector uit. Daarna las ik de brief over de uitvaart. Nou, dat zou in ieder geval een simpele klus worden. Hij wilde eigenlijk precies hetzelfde als bij Roxy. Verder gaf hij mij, zoals hij wel vaker had gedaan, de vrije hand.

9. De eerste brief

Het was avond en ik zat thuis op de bank. De afgelopen ochtend was Hendrik gecremeerd. Het was een rustige bijeenkomst geweest. Twee partners van achterneven hadden nog even geprobeerd of er niet iets te halen viel. De achterneven zelf hadden hen gelukkig tot de orde geroepen. Te oordelen naar de auto's waarmee ze aan kwamen, hadden ze ook niet echt een erfenis nodig. In mijn speech had ik gerefereerd aan het feit dat Hendrik geld naliet aan het kankerfonds. Ik had geen bedrag genoemd. De meeste aanwezigen trokken daaruit de conclusie dat alles daarnaartoe ging. Ik vond het niet nodig hen wijzer te maken.

Ik had ondertussen de auto van Hendrik op mijn naam laten overschrijven. Als dat alles was geweest dat hij mij had nagelaten, was ik al meer dan tevreden geweest. Ik had tenslotte niets verwacht.

In de dagen voor de begrafenis was ik veel in het huis van Hendrik geweest. Ik moest nog naar de notaris om de overdracht te regelen.

Ik had inmiddels een inventarisatie gemaakt van alle spullen die Hendrik in zijn huis had. Dat was een forse lijst geworden. Daarbij waren alle zaken van een kwalitatief hoog niveau. En dus geld waard. Die inventarisatielijst zou ik weer nodig hebben voor de belastingaangifte.

Ik zat mij af te vragen wat ik zou moeten opnemen voor de stereo-installatie in de huiskamer, die twee jaar geleden nieuw zo'n zesduizend euro had gekost. En zo waren er nog veel meer dingen.

De stereo in de studeerkamer, zijn fotocamera met allerlei lenzen, zijn filmcamera, zijn cd-collectie, zijn bijna nieuwe computer met randapparatuur, zijn laptop, zijn tablet, zijn telefoon; stuk voor stuk apparaten die nieuw veel geld hadden gekost.

Ik zou ze zelf nooit gekocht hebben, als ik dat al had gekund.

Daarnaast waren de meubels van Hendrik ook niet de goedkoopste geweest. Sommige waren zelfs al jaren in de familie en hadden wellicht antiquiteitwaarde. Ik besloot de notaris om raad te vragen.

Inmiddels had ik al contact gehad met het kankerfonds, dat heel blij was met het legaat dat ik hun in het vooruitzicht stelde. Ook dat moest ik nog even met de notaris kortsluiten.

Met de bank had ik inmiddels gesproken over het fonds voor Hector. Het testament gaf mij de mogelijkheid om alle kosten die Hector zou kunnen opleveren, hiermee te betalen. Maar er kwam nog veel meer geld mijn kant op. Dus hadden we een constructie bedacht.

Het geld kwam in een fonds te staan. Daarin rendeerde het.

Het jaarlijkse rendement zou overgemaakt worden als gift. In beginsel aan het plaatselijke dierenasiel. Zo zou, ook na mijn overlijden, Hectors fonds een functie hebben.

Over het fonds voor Birgit had ik wel nagedacht. Ik wist alleen nog steeds niet waarom Hendrik dit had gewild. En de brieven mochten pas over drie weken geopend worden.

Nadat ik met de notaris had overlegd, was bijna alles supersnel geregeld. Ik deed ook verder niets anders, dus dat hielp.

In no-time stond het huis op mijn naam. Er bleek zelfs geen hypotheek meer op te rusten. Een makelaar had een taxatie gemaakt. De geschatte waarde paste maar ternauwernood in het vakje op het formulier. Ikzelf ging ervan blozen.

Het geld voor het kankerfonds was overgemaakt.

Op het graf van Hendrik en Roxy was een grote struis bloemen verschenen.

Het fonds voor Hector was opgericht en een eerste gift was overgemaakt.

De belastingaangifte was gedaan. Ik was wel geschrokken van het enorme bedrag dat naar de staat zou gaan. Daar stond toch echt geen prestatie tegenover. Maar goed, er bleef meer dan genoeg over, en dan had ik het huis nog niet eens verkocht.

Inmiddels waren drie weken verstreken na Hendriks overlijden.

Ik was gaan wandelen in het bos. Met Hector uiteraard. Hij rende zoals gewoonlijk voor mij uit. En af en toe het bos in. Ik hoopte maar dat 'ie niets vond. Ik betrapte mijzelf erop, dat ik dat eigenlijk altijd dacht, sinds de vakantie met Hendrik. Het beeld van het meisje op de vloer van het bos stond toch in mijn geheugen gegrift. Ik realiseerde mij dat ik er eigenlijk niets meer over had gehoord. Ik haalde onwillekeurig mijn schouders op.

Hector kwam weer uit de struiken tevoorschijn. Hij had een grote tak gevonden.

Hij legde hem voor mijn voeten op de grond. De bedoeling was duidelijk.

“Spelen, baas, en wel nu.”

Hij zakte iets door zijn voorpoten en kwispelde met zijn staart. Daarbij keek hij mij strak aan met zijn zwarte ogen. Ik glimlachte en greep de tak. Hij was niet alleen groot, maar ook zwaar. Ik slingerde hem een eind het pad op. Hector ging erachteraan.

Alsof het niets was greep hij de tak en schudde ermee. Dan bracht hij hem weer terug naar mij. Hetzelfde ritueel speelde zich nog een paar keer af, totdat ik last kreeg van mijn schouder. Ik stapte over de tak heen en Hector begreep dat het klaar was. We liepen samen terug naar de auto.

Hector was ook blij met de grote auto van Hendrik. Hij sprong gemakkelijk achterin en ging rustig liggen. Zo reden we naar huis, rustig en bedachtzaam. Omdat ik nog wat op moest halen uit het huis van Hendrik liepen we eerst daar naartoe. Ik opende de deur met de sleutel en legde mijn jas over een stoel. Eigenlijk had ik best dorst, dus ik besloot mijzelf te verwennen met een kopje thee. Ook vulde ik de drinkbak van Hector.

Toen ging de bel.

Ik opende de deur. Voor de deur stonden twee mensen, een man en een vrouw. Ze stelden zich voor. Het waren Ingrid Verbakel en Justin Votras.

Dat laatste verstond ik uiteraard niet goed. Ze waren van de recherche.

Ik vroeg wat ik voor hen kon doen.

Mevrouw Verbakel vroeg of ik Hendrik van Schuffelen was. Ik moest haar natuurlijk teleurstellen.

“Nee, meneer Van Schuffelen is ruim drie weken geleden overleden.

Ik ben slechts zijn executeur testamentair.”

Votras begon iets neer te pennen op een petieterig opschrijfblokje.

“Oh,” was het antwoord. “Kunt u aangeven wanneer meneer Van Schuffelen precies is overleden?”

Ik hoorde dat het water kookte. Ik nodigde hen beide uit om binnen een kopje thee te komen drinken. Ze accepteerden dit met graagte. Ik zette eerst drie kopjes thee en begon daarna te vertellen.

“Welnu, de heer Van Schuffelen had kanker. Die had zich nog niet zo lang geleden geopenbaard. Het was er een van de agressiefste soort. Op het laatst lag hij eigenlijk alleen maar in bed. Uiteindelijk is hij zo’n drie en een halve week geleden overleden.”

Votras sloeg blaadje na blaadje om voor zijn notities.

“Misschien volgende keer een iets groter blokje,” wilde ik zeggen. Maar ik zei het niet. Votras leek mij zijn taak nogal serieus op te vatten.

Ik vroeg waar hun interesse voor Hendrik vandaan kwam.

Verbakel zei: “We zijn bezig met een moordonderzoek.”

Ik keek verbaasd.

“Van wie dan wel, als ik vragen mag?”

“We onderzoeken de moord op de heer Verkamp.”

Ik keek hen vragend aan. Toch rinkelde er ergens in mijn hoofd een belletje.

“Wie is dat?” vroeg ik.

“Misschien heeft u het onlangs gezien of gelezen in de media. Het is een nachtwaker die met messteken om het leven is gebracht.”

De vader van Birgit! dacht ik, maar ik zei niets.

“En wat heeft Hendrik, eh... Meneer Van Schuffelen daarmee van doen?” vroeg ik verbaasd.

“Waarschijnlijk niets, als ik uw verhaal zo hoor,” zei Verbakel.

“Maar hij heeft naar meneer Verkamps dochter geïnformeerd.”

“Daar weet ik niets van,” zei ik, wetende dat het niet zo was.

“Heeft u verdere aanknopingspunten ten aanzien van Hendrik, eh... Meneer Van Schuffelen?”

“Nee, niet echt,” zei Votras, “maar we zitten een beetje vast, dus volgen we alle sporen.”

Verbakel keek hem boos aan.

Die heeft kennelijk zijn mond voorbijgepraat, dacht ik.

“Het spijt me,” zei ik, “dat ik u niet verder kan helpen. Hendrik was de laatste week erg ziek. We hebben zelfs nachtzorg ingezet.”

“Zo te horen was meneer Van Schuffelen nog maar tot weinig in staat.”

“Helaas wel,” beaamde ik.

“Oké, nou, bedankt voor de thee en voor uw tijd.”

“Geen probleem,” zei ik.

De twee gingen weer weg. Ik keek hen na terwijl ze het pad afliepen. Daarna sloot ik de deur af.

Waarom had Hendrik naar Birgit geïnformeerd? En waarom wilde hij een fonds op haar naam? Over een paar dagen zou ik de brieven kunnen openen.

De tijd vloog voorbij. Netty was eindelijk weer eens thuis en had nagedacht.

“Waarover?” vroeg ik, een beetje sullig.

“Nou,” zei ze, “we kunnen natuurlijk ons huis verkopen en in dat van Hendrik en Roxy gaan wonen.”

“Waarom zouden we dat doen?” vroeg ik.

Kennelijk trok ik daar een vies gezicht bij.

“Waarom niet?” was het antwoord. “Het is groter dan ons huis; de tuin is groter en mooi onderhouden.”

“Als je van overgeorganiseerd houdt,” wierp ik tegen.

“Wat is er mis met ons huis?” vroeg ik.

“Niet zo veel, er moet alleen gewit en behangen worden. En nieuwe vloerbedekking kan ook geen kwaad. De verwarmingsketel zou wel eens vervangen kunnen worden. En een nieuwe keuken lijkt me ook wel mooi.

De ketel van Hendrik en Roxy is pas vorig jaar vervangen. Ze hebben zo’n ultra hoog rendementsgeval. En hun keuken heb ik altijd prachtig gevonden. Volgens mij gebruikte Roxy hem nauwelijks.”

Eindelijk stopte Netty met haar opsomming.

“Ik ben met je eens dat er hier wel eens gewit en behangen mag worden, maar de ketel, die doet het toch nog gewoon goed?”

En zo vervielen we in een discussie die van hot naar her ging. De onderwerpen liepen van ketels naar keukens. Vervolgens naar de keuken van een vakantiehuis dat we ooit gehuurd hadden. Daarop volgde de uitstekende wijn uit de regio van dat huis. Uiteindelijk eindigden we in bed en hadden een genoeglijk samenzijn.

De volgende dag dacht ik er wijs aan te doen te zwijgen.

Mijn vrouw dacht wat anders.

“Weet je, ik kan me best voorstellen dat je niet in het huis van Hendrik en Roxy wil wonen. Hij is daar tenslotte gestorven en jij hebt zoveel voor hem gedaan.”

Waartoe gaat deze streling van mijn ego leiden, vroeg ik mij af.

“En we wonen hier eigenlijk best.”

Daar was ik het roerend mee eens.

“Maar er zijn nog wel wat dingen die moeten gebeuren”.

Helaas, helaas, moest ik dat bevestigen.

Het laminaat bijvoorbeeld had wel ernstig geleden onder Hectors jonge nagels.

“Als we het nu eens zo doen,” ging Netty verder. “We gaan alles aanpakken, maar... we gaan dat laten doen.”

Dat sprak mij aan.

“Ik maak een plan en jij regelt een aannemer.”

Nu werd het tijd om even te fronsen.

“Ja, een aannemer voor al het stucwerk en timmerwerk, en een schilder voor...”

“Ja, ja het schilderwerk.”

“Ja, en dan logeren we zo lang in het huis van Hendrik en Roxy.”

Soms is een man hopeloos hulpeloos. Als je niet eens meer de vraag in kan brengen “en waar gaan we dat allemaal van betalen” dan moet je van goede huizen komen om tegenwerpselen te hebben.

Netty begon onverwijld een kladblok te pakken en te schrijven.

“Goed,” zei ik, “als jij een plan maakt, ga ik met Hector wandelen.”

“Je doet maar,” zei ze welgemoed.

Ik begreep ook wel dat we nu in een buitengewoon luxepositie verkeerden. Nog nooit had geld geen rol gespeeld. Ik liet haar maar even.

Toen ik terugkwam met Hector stond ik verbluft in de deuropening van de woonkamer. De woonkamer was leeg, of toch zo goed als. Mijn zoon Rufus liep met meubels te sjouwen en mijn vrouw dirigeerde hem. Ze hadden mij nog niet gezien. Ik besloot stilletjes naar boven te gaan om wat te werken. Hector sloop achter mij aan.

Op mijn bureau trof ik de brieven van Hendrik aan.

Hé, dacht ik, de maand is ruimschoots om.

Ik ging zitten en opende de eerste brief.

*Hallo Jaap,
Als ik het goed heb, dan ben ik nu een maand dood.
Ik neem aan dat je geen problemen hebt gehad met de begrafenis.
Om te beginnen wil ik je bedanken voor alles wat je voor mij hebt gedaan. Zo
vond ik onze vakantie heel bijzonder.
Achteraf begrijp ik wel dat je geen gebruik hebt gemaakt van de dames.
Als Roxy nog had geleefd, dan had ik dat ook nooit gedaan.
Ach, Roxy, ik hoop dat ik nu bij haar ben. Er is nooit iemand geweest die mij zo
goed begreep als zij. Ik was, en ben, nog steeds zo boos op de bestuurder die
haar dood heeft gereden.
Jij denkt dat je weet wie dat was. Ik weet beter en ik zal je uitleggen hoe dat
komt. Als je mijn administratie hebt doorgewerkt, en dat moet wel, als mijn
executeur, dan ben je rekeningen tegengekomen van 'adviesbureau Van
Groningen'. Je hebt je misschien afgevraagd waar die mij over adviseerden.
Kijk maar eens onder de wasmachine. Die staat op een plank. Die plank is
uitgehoud. In die uitholling zitten de 'adviezen' van 'Van Groningen'.
De inhoud spreekt voor zich.*

Waar gaat dit over, vroeg ik mij inderdaad af.
Met stijgende verbazing las ik verder.

*Goed, nu je de 'adviezen' hebt gelezen kun je misschien het plaatje aftekenen en
inkleuren.*

Jemig Hendrik, ook nu maak je er een raadseltje van.
Mijn zoon kwam binnen en zei: "Oh, daar ben je gebleven."
Ik legde de brief weg.
"Ja, wat kan ik voor je betekenen?" vroeg ik vrij formeel.
"Nou, moeder wil dat je even beneden komt kijken. Ze heeft iets bedacht en wil
jouw mening horen."
Ik zuchtte en stond op.
"Oké," zei ik, en ik volgde mijn zoon naar beneden.
De woonkamer was leeg, op de piano na.
"En... hoe vind je het?" vroeg Netty, die net uit de keuken kwam.
Ze had een mok met koffie in haar handen en dronk terwijl ze op mijn antwoord
wachtte.
"Eh... nou, eh... leeg?" zei ik nogal stamelend.
Mijn zoon en mijn vrouw begonnen onbedaarlijk te lachen. Hector kwam
tevoorschijn en begon te blaffen. Ik keek hen alle drie niet-begrijpend aan.

“Ja, het is leeg,” zei mijn vrouw, “maar zie je verder niets?”

Bij nadere beschouwing bleek de vloer vol te liggen met papier. Het was strak getrokken en lag overal, behalve onder de piano.

“Wat doet dat papier op de grond?” vroeg ik.

“We gaan toch, hoop ik, niet nu al de boel witten?”

“Nee,” zei mijn vrouw streng, “we zouden alles laten doen. Rufus en ik zijn een plan aan het maken.”

“Oh,” bracht ik uit.

“Ja vader, kijk nu eens goed op de grond.”

Ik keek en zag wit papier. Ik keek mijn zoon vragend aan en hij wees met zijn hoofd naar de grond. Ik keek weer naar de grond en zag nu dat op het papier lijntjes waren aangebracht. Ik bukte mij voorover om het beter te kunnen zien. Hector zag dat als een uitnodiging om met mij te komen knuffelen. Hij rende vrolijk op mij af en wilde mij in mijn gezicht likken.

Helaas bleek het papier niet bestand tegen het afzetten met zijn nagels.

Op de plekken waar hij zich afzette, scheurde het papier. Mijn vrouw en Rufus grepen in.

“Nee, Hector, niet doen.”

“Ga naar de keuken, vervelende hond, je sloopt de boel.”

Hector keek mij aan, maar liet zich toch gewillig naar de keuken dirigeren.

Mijn zoon begon de schade te herstellen. Terug uit de keuken zei mijn vrouw:

“Kijk nou eens goed. We volgen de methode van Pris.”

Pris is mijn dochter. We hadden haar destijds Priscilla genoemd, dat vond mijn vrouw een mooie naam. In de loop van de tijd werd dat afgekort naar Pris. Pris zelf vond dat maar niets en had zich daar tegen verzet. Rufus had uiteindelijk haar verzet gebroken.

Pris had een opleiding gedaan tot binnenhuisarchitect. Na haar opleiding was ze getrouwd met een gast, die wij allemaal nogal verwijfd vonden, en ze was verhuisd naar het Gooi. Haar man had haar verlaten omdat hij eindelijk uit de kast kwam. Toen zat Pris daar in het Gooi.

Maar ze had er het beste van gemaakt en had nu steeds opdrachten voor verschillende BN'ers die in het Gooi woonden. Ze leefde er goed van en had zo nu en dan met een van hen een kortstondige relatie.

Haar bedrijfje had nu drie of vier medewerkers. Zelf reed ze rond in een dikke auto en daarmee kwam ze zo'n vier keer per jaar onze kant op.

Mijn vrouw belde haar tussendoor nog wel eens.

Mijn relatie met haar was beperkt tot die vier keer. Ik miste haar wel, maar op de een of andere manier kregen we steeds ruzie.

“En wat is dan de methode Pris?” vroeg ik en ik keek nog steeds niet-begrijpend.

“Nou,” legde Rufus uit, “eerst maak je de ruimte leeg. Daarna leg je wit papier op de grond, overal. Dan pak je een potlood, of een viltstift, en ga je tekenen.”

Ik keek nog eens naar het inmiddels provisorisch gerepareerde papier. Nu zag ik de dunne potloodstrepen staan.

“Kijk,” vervolgde Rufus, “eerst teken je met dunne lijnen waar je denkt dat dingen komen te staan. Kijk hier, de bank bijvoorbeeld.”

“Wat is er mis met de plek waar die stond?” vroeg ik onnozel.

Er werd dan ook niet op gereageerd.

“Vervolgens ga je met een gekleurde viltstift looplijnen tekenen. En dan ga je aanpassen.”

“Oké,” zei ik, “en waar heeft dat toe geleid?”

“Ja, we zijn nog niet klaar,” zei Netty lichtelijk geagiteerd, om vervolgens uitnodigend te zeggen, “maar we wilden je er graag bij betrekken.”

“Oh,” zei ik. Ik voelde mij schuldig.

“Nou,” zei Rufus, “misschien kunnen we beter eerst met z’n tweeën een eerste plan maken. Dan kan vader ernaar kijken, met zijn creatieve blik.”

Mijn vrouw gaf haar verzet op en ik vond het al lang best.

“Kom je dan over een kwartiertje?” vroeg mijn vrouw. Ze wisselde een blik met Rufus.

“Maak er maar een halfuurtje van.”

“Oké”, zei ik, “kan ik even naar het huis van Hendrik lopen?”

Ze vonden het goed.

Hector dacht dat we uit gingen en hobbelde met mij mee naar buiten. De anderen vonden dat niet erg. Hector was heel getalenteerd als het om in de weg lopen ging.

In het huis van Hendrik zette ik een kopje thee en gaf Hector ook te drinken.

Daarna liep ik naar de bijkeuken, waar de wasmachine stond.

Die bleek inderdaad op een soort plank te staan. Wat ook bleek, was dat het nog niet zo gemakkelijk was om de plank onder de wasmachine vandaan te krijgen.

Ik duwde en trok, maar dat had geen effect. Ik besloot hulp in te roepen.

Ik belde Rufus en vroeg hem mij even te helpen. Met tegenzin liet hij zijn moeder alleen, zei hij, maar die kwam ook mee. Binnen een paar tellen was de plank onder de wasmachine vandaan. Ik vroeg mij af hoe Hendrik dat had gedaan.

Ik haalde de paperassen uit de plank. Netty en Rufus keken mij verrast aan. Ik maakte een ‘laat maar’-gebaar en zij maakten zich uit de voeten om verder te gaan met hun bezigheden thuis.

Ik nam de papieren mee en wilde de deur juist afsluiten, toen ik daarachter de kop van Hector ontwaarde.

Oeps, dacht ik, ontsloot de deur en nam het beest met mij mee. Thuisgekomen ging ik op mijn kamer de stukken lezen.

Het bleken verslagen te zijn van een detectivebureau, Van Groningen. Van Groningen had op verzoek van Hendrik onderzoek gedaan naar de verantwoordelijke voor de dood van Roxy. Gebiologeerd las ik alle stukken. Er waren foto's en verslagen van afgeluisterde telefoongesprekken en meer van dat soort dingen.

Alsof ik een spannende detective zat te lezen, kon ik mij niet losmaken van de stukken. Ze waren overigens geheel niet spannend geschreven.

Het was meer een soort feitenverslag.

Uit de stukken maakte ik op dat degene die veroordeeld was voor de dood van Roxy, niet de dader was. Hij had de plaats ingenomen van zijn broer en beste vriend omdat die al eerdere veroordelingen had staan.

Zijn broer en beste vriend was Verkamp, de vader van Birgit. Verder had Van Groningen allerlei feiten verzameld. Ik vond waar de beide heren werkten, waar ze woonden en allerlei andere gegevens, zoals hun geboortedata. Ook gegevens van Birgit en haar moeder waren opgenomen.

Ik besloot de stukken nog maar even niet wereldkundig te maken en pakte de brief weer op om verder te lezen.

Goed, nu je de 'adviezen' hebt gelezen kun je misschien het plaatje aftekenen en inkleuren.

De politie heeft dus de verkeerde gepakt voor de dood van Roxy.

Ik heb de goede gepakt.

Ik schrok mij een hoedje. Ik las nog eens: "*Ik heb de goede gepakt*" en plotseling werd mij van alles duidelijk. Hendrik had de vader van Birgit vermoord. Daarom moest er natuurlijk een fonds komen. Maar hoe had Hendrik dat in 's hemelsnaam gedaan. Hij was te beroerd om uit zijn bed te komen. Ik las snel verder.

In de andere brief, die je als het goed is nog niet geopend hebt, heb ik beschreven hoe ik hem vermoord heb.

Tsja, dat had je niet achter Hendrik gezocht hè.

Ik laat aan jou over om de brief te overhandigen aan de politie. Ik zou niet willen dat jij voor het achterhouden van informatie het gevang in zou draaien. Om daar op een coldcase kalender steeds maar geconfronteerd te worden met de kop van de moordenaar van Roxy als slachtoffer.

Uit de stukken van Van Groningen heb je kunnen lezen dat het een regelrechte etterbak was, waar de wereld, zijn vrouw en Birgit, zonder konden.

Althans, dat is mijn mening.

Je begrijpt nu ook waarom ik wil dat je een fonds voor Birgit gaat oprichten en beheren.

Wat mij betreft ben je vrij om daarbij af te wijken van hetgeen in het testament staat. Wellicht is het goed om het gebroken gezin nu al te ondersteunen. Maar zorg wel dat die broer van die Verkamp erbuiten blijft.

Jaap, ik dank je nogmaals voor alles wat je voor mij hebt gedaan.

Ik ga er nog steeds vanuit dat ik nu bij Roxy ben.

Als dat zo is, dan ben ik gelukkig.

Veel plezier met mijn geld.

Het allerbeste,

Hendrik

PS

Misschien kun je je huis eens opknappen op mijn kosten, haha.

Ik weet bijna zeker dat Netty dat een goed idee vindt.

PPS

Overigens moet de auto binnenkort zijn eerste beurt hebben.

Ik herlas de brief. Daarna herlas ik hem nogmaals. Ik kon nu al een aardig plaatje maken van de inhoud van de andere brief. Hendrik kennende zou dat wel een behoorlijk koud feitenverslag zijn. Een feitenverslag van hoe hij een moord plande, uitvoerde en vervolgens de politie om de tuin leidde.

Ik voelde twee handen op mijn schouders en keerde mij om. Daar stond mijn vrouw.

“Heb je meegelezen?” vroeg ik.

“Nee, ik kom net binnen.”

“Oké,” zei ik. “Wat is er?”

“Kom je nog even kijken? Er valt nu iets meer te zien.”

“Oké,” zei ik weer.

Ik stond op, kuste Netty en liep achter haar aan naar beneden.

10. De tweede brief

In de dagen die volgden werd er hard gewerkt in mijn huis. Niet door mij, maar eerst door mijn vrouw en mijn zoon. Zelfs Pris kwam langs en we kregen, tot mijn verrassing, geen ruzie. Ze was eerder in haar element.

Haar moeder had haar min of meer de vrije hand gegeven.

Ik had haar gevraagd om in ieder geval het bureau van Hendrik ergens op mijn werkkamer een mooi plekje te geven. Het was een antiek bureau met veel lades en kastjes. Het blad was ingelegd met een tweede houtsoort die bijna zwart van kleur was. Net als de frontjes van de kastjes en de lades. Dat was echt prachtig gedaan. Het mahoniehout glom je al van een afstandje tegemoet. Kennelijk hadden Hendrik en Roxy het regelmatig en grondig in de was gezet.

Pris vond het ook een mooi bureau. Dat maakte dat zij het maar al te graag een prominent plekje in de woonkamer wilde geven. Omdat ik het vooral op mijn werkkamer wilde hebben, leek het even alsof we alsnog ruzie gingen krijgen.

Gelukkig greep Netty in. Zij vond het een mooi bureau, maar niet voor in de woonkamer. Dat was voor Pris overtuigend genoeg.

Zo was er vrij snel een plan ontstaan dat nu uitgevoerd werd. Er liepen allerlei werklui door mijn huis en alles dat mogelijkerwijs beschadigd zou kunnen worden was of verplaatst naar een andere kamer, of zorgvuldig afgedekt met oude lakens. Hoewel ik vond dat die lakens er eigenlijk best wel nieuw uit zagen, wuifde mijn vrouw dat weg.

Ik trok mijzelf regelmatig terug in het huis van Hendrik en Roxy.

Ik werkte daar aan het bureau van Hendrik en Hector lag aan mijn voeten. Nog steeds had ik de tweede brief niet geopend. Ik wist niet zeker of ik de inhoud wel wilde kennen.

Zo zat ik op enig moment een beetje weifelend voor het bureau van Hendrik. Ik schoof mijn stoel wat naar achteren en bekeek het bureau.

Links zat een kastje met een lade erboven. Rechts zaten twee kastjes met lades erboven. Ik keek wat verveeld in de lege kastjes. Alle spullen had ik er inmiddels uit gehaald. Daarna opende ik de verschillende lades, allemaal tegelijk. Terwijl ik zo een beetje verveeld zat te kijken viel mij ineens iets op.

De linker lade en de rechter lade rechts waren even diep. De linker lade links was echter een stuk ondieper. Daar hadden altijd Hendriks pennen en potloden en zo gelegen. Maar waarom was die lade eigenlijk ondieper?

Ik dook onder het bureau, maar zag daar niets bijzonders. Omdat ik dat wel eens in oude films had gezien, begon ik op allerlei plekken te kloppen. Nadat ik dat een poosje had gedaan vroeg ik mij af waarom ze dat eigenlijk deden, in die oude films. Ik hoorde namelijk niets bijzonders.

Ik besloot in het linker kastje aan de linkerkant te gaan kijken.

Het was maar een centimeter of veertig breed en halfhoog zat een plankje. Het was daarbinnen donker dus ik zag helemaal niets. Hector vond dit alles overigens bijzonder interessant en probeerde ook zijn kop in het kastje te krijgen. Dat paste uiteraard niet.

Ik verwijderde het plankje en pakte een zaklamp. Op mijn knieën, met Hector in mijn nek, bekeek ik de binnenkant van het kastje. Met name de bovenkant was interessant. De lade kwam maar tot halverwege. Dat kon ik zien aan de naad die er zat. Daarachter zat iets dat op een loos stuk leek. Ik duwde tegen de bodem maar er gebeurde niets.

Teleurgesteld trok ik mij terug uit het kastje en ging weer op de stoel zitten.

Hector stak zijn kop in het kastje en snuffelde erop los.

“Wat denk je te vinden Hector?” zei ik, meer in mijzelf, “drugs, wapens of wat?”

Hector bleef echter naar hartenlust snuffelen. Met name daar waar de naad zat tussen het loze stuk en de lade.

Dat beest ruikt iets, dacht ik, maar wat?

Ik besloot om het bureau heen te lopen en de andere kant eens te bekijken. Daar zat, ter hoogte van de ladefronten aan de andere kant, een lange, sierlijk afgewerkte lijst. Ik liet mijn vingers langs de lijst gaan.

Dat was eigenlijk vooral om de gegutste afbeeldingen te kunnen voelen.

Maar tot mijn verrassing voelde ik iets dat op een knopje leek. Mijn verrassing werd nog groter toen ik ietsje verderop nog iets voelde dat op een knopje leek.

Eén rechts van het stuk waar je met je voeten onder zit en een ander links.

Ik drukte erop. Eerst rechts. Er gebeurde niets.

Daarna links. Er gebeurde weer niets.

Ik deed een stap achteruit en besloot eerst na te denken. Ik wist alleen niet zo goed waarover. Dus stapte ik weer naar voren en drukte nu op beide knopjes.

Zachtjes viel de hele lijst van links tot rechts in mijn handen. Ik ving hem gemakkelijk op en legde hem even terzijde op een stoel. De lijst had vier lades bedekt die nu zichtbaar werden.

Fronsend liep ik om het bureau en keek naar de diepere lades. Die bleken toch ook weer niet zo diep te zijn als het bureau diep was. Gespannen liep ik weer terug en opende de eerste lade rechts. Die was leeg.

Teleurgesteld opende ik de lade die onder het directe werkoppervlak zat, boven je benen als je aan het bureau zit. Dat was een grote lade. Hij liep waarschijnlijk helemaal door tot aan de andere kant. De lade lag vol met papieren.

Nou, hier had je de stukken van Van Groningen ook wel kunnen verstoppen, dacht ik nog.

Ik haalde de papieren uit de lade en legde ze op het bureau. De papieren bleken gerangschikt in plastic mapjes. In de lade hadden ze een beetje schots en scheef gelegen. Dat kwam waarschijnlijk omdat de lade niet heel erg soepel liep. Ik legde de plastic mapjes op elkaar en keek naar de inhoud van het eerste. Op het voorste, en dus leesbare, blad dat erin zat stond 'Hoofdstuk 2'. Een manuscript van een boek? vroeg ik mij direct af.

Ik keek snel naar de andere mapjes en jawel, hoofdstuk 3 kwam tevoorschijn, net als de hoofdstukken 4 tot en met 16 en uiteindelijk ook hoofdstuk 1. Uit beroepsmatige interesse keek ik snel op het laatste blad in het mapje waarin hoofdstuk 16 zat. Ik werd niet teleurgesteld. Onder aan de pagina stond 'Uit'. Voor dit boek moest ik maar eens rustig gaan zitten.

Ik legde het voor nu even terzijde en liep weer naar de andere kant van het bureau. Ik begon met de meest linkerlade nu. Die was zo goed als leeg. Tsja, wat had ik verwacht, nog meer manuscripten? De velletjes die erin lagen waren beschreven door Roxy. Haar handschrift was goed herkenbaar. Het waren Engelstalige gedichtjes van een paar regels.

Ik maakte er een stapeltje van en opende tenslotte de laatste lade.

Dat was de lade die aan de andere kant van het bureau ook een lade tegenover zich had.

Het ging stroef. De lade was kennelijk lange tijd niet geopend geweest.

Waarschijnlijker, gezien de verkleuring van het hout, was dat Hendrik zijn koffie een keer omgegooid had. Uiteindelijk schoof de lade open.

Erin lag een dikke stapel papieren. Ze werden door een plastic geval bij elkaar gehouden. Het eerste blad onthulde direct de identiteit van het stuk. Er stond:

Buchlan
De islamitische slager

Door
Roxanne van Schuffelen – Witherspoon

Met verbazing zag ik het aan.

Dat had ik niet achter Roxy gezocht.

Wauw!

Ik haalde het manuscript uit de lade en legde het zorgvuldig op het bureaublad. Snel vergeleek ik de stukken uit de plastic mapjes met het gehele manuscript. In de plastic mapjes bleken de geschreven en herschreven hoofdstukken te zitten van het boek.

Ik zag dat de lade nog niet leeg was. Er lagen nog wat brieven. Het waren brieven van Roxy aan verschillende uitgevers en de reacties die ze had gekregen. In de gauwigheid las ik dat de brieven van de uitgevers allemaal begonnen met “tot onze spijt” of woorden van gelijke strekking.

Het manuscript was dus aangeboden geweest en geweigerd. Ik vond het jammer voor Roxy. Een boek schrijven, weet ik, is namelijk geen sinecure, maar hard werken. Ik besloot het boek op een ander moment te gaan lezen.

Tevreden met mijzelf, en met de uitkomst van mijn minimale ongerichte queeste, zat ik op de stoel achter het bureau, de benen gestrekt eronder, mijn handen in mijn nek en de blik op de zoldering.

Ik zat zo wat te mijmeren over mijn ontdekking. Wie had dat achter Roxy gezocht. Ze leek altijd zo, tsja, gewoontjes. Ik kreeg ineens meer respect voor haar. Ik was ook wel nieuwsgierig naar haar manuscript. Waar zou het over gaan? Waarom zou zij geschreven hebben over een islamitische slager?

Volgens mij was ze nooit zo dol geweest op de islam. Om over al die destijds nieuwe Nederlanders met een islamitische komaf maar niet te spreken.

Misschien was ze toch wel wat genuanceerder dan ik had gedacht. Ik zou het weten als ik haar boek las.

Terwijl ik zo zat te peinzen overkwam mij het gevoel dat ik nog iets moest, met de tweede brief van Hendrik. Ik was nieuwsgierig, maar ook weer niet. Ik moest de brief uiteindelijk aan de politie overhandigen. Als ik dat echter ongelezen zou doen, dan wist ik niet wat erin stond. Als ik dat gelezen zou doen, dan zou men mij wellicht als medeplichtig zien. Dat laatste moest ik natuurlijk al helemaal niet hebben.

Al snel kwam ik tot een besluit en pakte de telefoon. Na enig doorverbinden kreeg ik Ingrid Verbakel aan de telefoon. Ik nodigde haar uit om met mij de brief te komen lezen. 's Middags wilde ze al langskomen.

Stipt om twee uur, zoals afgesproken, ging de bel in het huis van Hendrik. Hector sprong op en was eerder bij de deur dan ik. Ik opende de deur en kon inspecteur Verbakel verwelkomen. Ze was alleen.

“Geen Voltars?” vroeg ik.

“Votras,” corrigeerde zij mij.

“Sorry,” zei ik.

“Nee, Votras is verhinderd,” zei ze, en brabbelde daarna nog iets dat ik niet kon verstaan. Misschien was dat ook wel de bedoeling.

Ik bood haar thee aan, die ze accepteerde. Dus ging ik eerst een kopje thee zetten, voor haar en voor mijzelf. Hector bleef haar in de gaten houden.

Wie was die vreemde vrouw in Hendriks huis, leek hij te denken.

Verbakel probeerde contact met Hector te krijgen. Hij bleef echter op gepaste afstand. Hij had kennelijk geen behoefte om door haar aangehaald te worden. Ik kwam terug met de thee en een trommel met koekjes.

“Wat was er nu zo belangrijk?” vroeg Verbakel.

“Wel,” zei ik, “ik heb bij het uitzoeken van de nalatenschap van de heer Van Schuffelen, ik noem hem liever Hendrik als u dat goed vindt, het een en ander gevonden dat een ander licht kan werpen op de moord op de heer Verkamp.”

“Ja, dat begreep ik al,” reageerde Verbakel.

Er zat iets van “schiet nou eens op” in haar stem.

“Welnu,” hervatte ik misschien wat plechtstatig, “om te beginnen heb ik een aantal rapporten gevonden van adviesbureau Van Groningen.”

Ik zag aan haar blik dat de interesse van mevrouw Verbakel gewekt was.

“Uit die stukken blijkt dat niet de heer Verkamp, die is veroordeeld voor de dood van mevrouw Van Schuffelen, voor haar dood verantwoordelijk was. Als wat Van Groningen schrijft juist is, en ik heb geen aanleiding daaraan te twijfelen, was de vermoorde heer Verkamp verantwoordelijk voor de dood van mevrouw Van Schuffelen.”

Verbakel fronste: “Wilt u beweren dat de verkeerde man is veroordeeld voor het doodrijden van mevrouw van Schuffelen?”

“Inderdaad.”

“En u beweert dat Van Groningen dat heeft vastgesteld?”

“Inderdaad.”

“Dat zou betekenen dat wij ons werk destijds niet goed gedaan zouden hebben.”

“Eh, ja dat wel.”

“Hoewel mij dat onwaarschijnlijk voorkomt, is dat natuurlijk niet uitgesloten.”

“Precies.” zei ik.

“Ik heb hier alle stukken van Van Groningen en u krijgt ze van mij mee. Wat ik eruit begrepen heb, zijn uw collega’s om de tuin geleid. Volgens mij zijn, of waren, die twee een gewiekst stelletje.”

Ik overhandigde haar de stukken, waarvan ik een kopie had achtergehouden. Ze begon onverwijd erin te bladeren.

“Vergeet uw thee niet,” zei ik, en ik dronk een slok uit mijn eigen kopje.

“Wilt u er misschien een koekje bij? Het is Jan Hagel, ik weet niet of u daarvan houdt.”

“U dacht, die Verbakel heeft heel veel met Jan Hagel te maken...?” vroeg ze.

“Oh nee, sorry, als u dat denkt, vergist u zich. Hoe komt u erop,” ik lachte wat geforceerd, maar Verbakel was alweer verdiept in de stukken.

Zo zaten we een poosje stilzwijgend bij elkaar. Verbakel las de stukken en ik at koekjes. Hector wilde ook wel een koekje maar kreeg dat uiteraard niet. Verbakel hield haar koekje een beetje vreemd vast.

Hector vond het wel een uitdagende houding. Bedoelde ze dat hij het koekje mocht hebben? Hij kroop wat naderbij.

Op het moment dat zijn neus zowat op het koekje zat, werd Verbakel hem gewaar.

“Oh, nu wil je wel hè,” zei ze lachend.

Hector droop af. Nou hartelijk bedankt voor deze informatie. Verbakel wilde opstaan om te vertrekken.

“Nee, nee,” zei ik, “dat is nog niet alles.”

“Oh,” zei ze verbaasd. “Is er nog meer?”

“Ik zal het u uitleggen. Vlak voor zijn dood heeft Hendrik mij drie brieven geschreven.”

Ik had weer de aandacht van Verbakel.

“De eerste ging over zijn uitvaart en is voor u niet interessant. Hierin stond hoe hij begraven wilde worden en hoe de uitvaart precies moest worden geregeld. Dat is inmiddels allemaal alweer een paar weken achter de rug.

De tweede brief was persoonlijker en overigens ook aan mij gericht. In deze brief wees hij mij op het bestaan van de stukken die ik u zojuist heb gegeven.”

Ik zag dat de belangstelling van Verbakel toenam.

“De derde brief heb ik nog niet geopend. Ik vermoed dat hij daarin beschrijft hoe hij die Verkamp om het leven heeft gebracht.”

Nu schoten de wenkbrauwen van Verbakel omhoog.

“Oh,” bracht zij slechts uit.

“Ik wilde de brief hier, nu, in uw bijzijn openen en aan u voorlezen. Ik weet tenslotte niet precies aan wie die gericht is. Op de envelop staat weliswaar mijn naam, maar toch.”

Verbakel keek mij begripend aan.

“Als hij in de brief de moord bekend, en de brief was al open, dan was u wellicht medeplichtig geweest?” vroeg ze.

“Zoiets,” zei ik. “Maar ik wilde ook geen informatie achterhouden voor de politie.”

“Juist,” reageerde Verbakel, “heel verstandig.”

“Maar ik voelde mij ook gebonden aan Hendriks laatste wens om de brieven niet eerder dan een maand na zijn overlijden te openen.”

“Heeft u daar...” begon Verbakel.

“Ja, de notaris heeft dit specifiek benoemd bij het openen van het testament.”

“Hm, juist ja. Nou, opent u de brief maar, dan zullen we wel eens zien”.

“Nee, dat gaan we niet hier doen,” zei ik.

“Ik heb afgesproken met en bij de notaris. Dat is hier vlakbij.”

“Oké,” zei Verbakel zuchtend, zich realiserend dat ik nu de regie had.

We dronken onze thee op en gingen op pad naar de notaris.

De receptioniste verwelkomde ons allerhartelijkst. Ze gaf echter wel overduidelijk aan dat de notaris eigenlijk geen tijd had en slechts met veel moeite een uurtje voor ons vrij had weten te maken. Ze vroeg wat we wilden drinken en we vroegen beiden om thee. Daarna bracht zij ons bij de notaris.

Nadat we waren gaan zitten gaf ik de notaris de brief.

“Wilt u even zeggen dat u mij deze brief zo heeft overhandigd?”

“Ja, bij dezen,” zei de notaris.

“Wilt u de envelop dan nu open maken en aan mij geven?” vroeg ik.

De notaris glimlachte. “Meestal ben ik degene die dingen voorleest hier.

Dit is een geheel nieuwe ervaring.”

Ik glimlachte, maar Verbakel kon er kennelijk niet om lachen.

De notaris toverde een briefopener voor de dag en met een luide “rssp” sneed hij de brief open en gaf hem aan mij.

“Alstublieft.”

“Dank u wel,” zei ik. Ik trok de brief uit de envelop en vouwde hem open.

Het fraaie handschrift van Hendrik nodigde mij uit. Wel zag ik aan zijn handschrift dat zijn ziekte inmiddels zijn tol aan het eisen was.

“Nou, daar ga ik dan,” zei ik.

De notaris ging er eens goed voor zitten en Verbakel kon het allemaal niet snel genoeg gaan.

Beste Jaap,

Het is waarschijnlijk het beste als je deze brief aan de politie geeft. Dat zal voor hen een aantal zaken duidelijk maken. Maar, belangrijker, jij blijft buiten schot. Wat hier staat, is wat ik gedaan heb en jij hebt er niets van geweten. Eigenlijk ben ik best trots dat jij niets in de gaten had.

Goed, hier is wat er is gebeurd.

Verbakel ging rechtop zitten in haar stoel.

Na de begrafenis van Roxy bleef ik meer dan alleen achter. Ik hield van Roxy, maar belangrijker nog, Roxy hield ook van mij. Ze zorgde voor mij als geen ander, op alle mogelijke vlakken. Ik was dan ook ziedend op degene die voor haar dood verantwoordelijk was.

Uit het snelle politieonderzoek bleek dat het ging om ene Verkamp. Ze troffen hem thuis aan, met de nodige alcohol in zijn bloed. De auto voor de deur was behoorlijk beschadigd, overeenkomstig met de aanrijding, en al snel bekende hij schuld.

Als iemand zo snel bekent, word ik altijd achterdochtig.

Dat had de politie ook moeten zijn.

Ik liet Van Groningen onderzoek doen. Uit zijn onderzoek bleek zonder twijfel dat niet Verkamp, maar zijn broer, die natuurlijk ook Verkamp heet, de auto bestuurde. Omdat die al vaker was aangehouden vanwege rijden onder invloed, besloten ze gezamenlijk dat de ander de schuld op zich zou nemen. Hoe ze dat precies gedaan hebben, staat uitgebreid omschreven in de stukken van Van Groningen.

Mijn woede was echter zo groot geworden dat ik had besloten om de dader om het leven te brengen. Jij bent voor mij naar de zitting geweest en hebt mij daarover geïnformeerd. Jouw verhaal was in lijn met de bevindingen van Van Groningen.

Van Van Groningen had ik begrepen dat de broers op vakantie zouden gaan. Ik heb voor ons twee een vakantie in hetzelfde park geboekt. Overigens was het een heel fijne vakantie, waarvoor ik je nog steeds dankbaar ben.

Ik stopte even om een slokje thee te nemen.

Als jij met Hector aan het wandelen was, heb ik andere dingen gedaan.

Zoals het bespieden van de beide broers. Het zijn/waren gewoon een stelletje verschrikkelijke alcoholisten. En overigens tuig van het ergste soort.

Het was niet mijn bedoeling dat jij Birgit zou ontmoeten. Achteraf ben ik misschien toch wel blij dat je dat is overkomen. Het kind treft geen blaam.

Haar vader, de moordenaar van Roxy, is echter een zeer gewelddadig klein ventje. Klein in de meest brede zin van het woord.

Zuipen kan iedereen. Maar je vrouw molesteren zodat ze in het ziekenhuis komt?

Dan moet je toch echt ziek zijn in je hoofd.

Ik was erg benauwd voor Birgit. Je hebt zelf een keer meegemaakt hoe hij met haar omging. Hector was natuurlijk weer de held van de dag.

Er welden tranen op in mijn ogen, dus ik kon even niet verder lezen.

Dat deerde de anderen echter niet.

Zij begrepen mijn gevoelens kennelijk.

Dus, nadat ik mijn gezicht had afgedroogd met mijn zakdoek, ging ik weer verder.

Jij was regelmatig aan het werk. Je bleef dan achter in onze vakantiewoning. Ik bezocht dan dorpjes en steden in de buurt.

Bij al mij bezoeken zo hier en daar kocht ik iets dat ik nodig had.

Zo kocht ik:

- een zo lang mogelijk keukenmes,*

- een paar blikjes aanstekervloeistof
- een paar zwarte schoenen,
- een zwarte lange broek,
- zwarte sokken,
- een zwart shirt,
- een zwarte hoodie
- dunne zwarte handschoenen

Veel daarvan heb je op mijn bed in de vakantiewoning zien liggen.

Dat was niet de bedoeling. Gelukkig heb je er weinig aandacht aan besteed. Het heeft zo soms zijn voordeel als je ziek bent.

Ik bedacht mij dat ik dat inderdaad bijna allemaal gezien had. Maar Hendrik was ziek geweest of geworden, dus had ik er inderdaad geen aandacht aan geschonken.

Uit de informatie van Van Groningen wist ik waar die eikels werkten. Ze waren beide bewakers bij hetzelfde bedrijf.

Uit de informatie van Van Groningen blijkt ook dat ze dat bedrijf al meerdere malen hadden bestolen. Ik ben dus naar het bedrijf toegegaan.

Het was midden in de nacht. Ik had al mijn nieuwe zwarte kleren aangedaan en was op die manier onzichtbaar in het donker.

Je vraagt je misschien af hoe ik dat kon. Ik was tenslotte zwaar ziek. Het viel ook niet mee, kan ik je zeggen. Ik had mijzelf vol gestopt met medicijnen en oppeppers. Die laatste had ik nog gekregen van de huisarts na het overlijden van Roxy. Dat zal mijn leven niet gerekt hebben, ben ik bang.

Maar die medicijnen en een overdreven grote hoeveelheid wilskracht, of moet ik zeggen, behoefte aan wraak, waren voldoende.

Ik wachtte achter een stapel pallets op het terrein tot die eikel zijn ronde ging doen. Toen hij vlakbij was, wierp ik een steen de andere kant op.

Hij keek geschrokken om, het watje, en kwam zo met zijn rug naar mij toe te staan. Ik pakte hem met mijn rechterarm om zijn nek. Daardoor gingen zijn handen naar mijn arm. Op die manier kwam zijn buik vrij.

Ik stak twee keer in zijn buik, omhoog richting zijn longen. Eén keer rechts en één keer links. Dat deed zijn handen weer zakken en zo kon hij geen geluid meer maken. Daarna sneed ik hem de keel door en liet hem op de grond vallen.

Ik sleepte hem uit het zicht, door hem achter een stapel pallets te leggen. Daarna vertrok ik zonder om te kijken.

Terug bij mijn auto heb ik alles uitgetrokken en andere kleren aangedaan. Ik had de verschillende dingen in verschillende vuilniszakken gedaan. Daarna ben ik gaan rijden en heb ik op verschillende parkeerplekken een vuurtje gestookt in

een vuilnisbak. Vuilniszak erin, aanstekervloeistof eroverheen en aansteken. Het mes heb ik in drie delen gebroken. Bij alle bruggen die ik tegenkwam, heb ik een deel in het water gegooit. 's Ochtends was ik kapot.

Nou, nu weet je alles en de politie ook. Het ga je goed, ook Netty en je kinderen. Nogmaals bedankt voor alles wat je voor me hebt gedaan. Met name deze brief lezen, omdat ik je hiermee mogelijkerwijs medeplichtig zou kunnen maken aan iets waar je part nog deel aan had.

Hendrik.

PS ik meende het van dat verbouwen van je huis. Doe je volgens mij Netty een groot plezier mee.

Ik legde de brief op het bureau van de notaris en nam een slokje van mijn thee. Die was inmiddels bijna koud geworden.

“Poeh”, zei de notaris, “ik heb al veel meegemaakt in mijn praktijk als notaris, maar dit was toch wel erg heftig. Hoe gaat het nu met u?” vroeg hij mij.

“Nou, wel goed, een beetje moe en ontdaan. Eigenlijk begrijp ik Hendrik wel.”

“Het is natuurlijk volstrekt ontoelaatbaar om het recht in eigen hand te nemen,” zei Verbakel. “Maar ik begrijp hem wel en ik ben blij dat de zaak hiermee goeddeels is opgelost.”

“Goeddeels?” vroeg ik.

“Ja, meneer Van Schuffelen geeft duidelijk aan dat de heren Verkamp ook nog diefstallen hebben gepleegd. Ik las daar ook over in de rapporten van Van Groningen. Dat gaan we uiteraard nog even uitzoeken. Daarbij is jezelf voordoen als een ander ook strafbaar.”

“Oké,” zei ik. “Vindt u het erg als ik een afschrift maak van deze brief?”

“Waarom?” vroeg Verbakel.

“Nou,” kwam de notaris tussenbeide, “er zitten toch wel een aantal persoonlijke zaken in de brief. Het lijkt mij niet meer dan redelijk.”

“Al goed, al goed,” onderbrak Verbakel hem. “Het maakt mij ook niet uit.”

De notaris belde de receptioniste en binnen een mum van tijd lag er een kopie van de brief op tafel. Ik schoof het origineel naar Verbakel toe. De kopie vouwde ik op en stak ik in mijn zak.

“Niets meer aan de orde zijnde...” wilde de notaris verder gaan.

Verbakel stond op. Zij bedankte ons voor onze inspanningen en mij vooral voor mijn openhartigheid. Ik wist niet meer uit te brengen dan, “graag gedaan”.

Zo namen we afscheid.

Buiten zei Verbakel nog tegen mij: "Ik verwacht niet dat dit voor u enige repercussie zal hebben. Ik moet het uiteraard met de officier..."

"...van justitie," vulde ik aan.

"Ja precies... nog bespreken, maar de moord zal hiermee afgedaan zijn. Ik vraag mij overigens wel af of u in contact met mevrouw Verkamp wilt komen."

"Waarom?" vroeg ik, overvallen door de vraag.

"Nou, u hebt iets te regelen voor de kleine meid en misschien kan de vrouw zelf ook enige, financiële, ondersteuning gebruiken."

"Mag ik daar even over nadenken?" vroeg ik.

"Prima," antwoordde Verbakel, "u hoort van mij." Daarop vertrok zij, mij in verwarring achterlatend.

11. Pernille

Ik zat naast mijn vrouw op de bank. De kinderen waren geweest om kerstmis te vieren. Netty had geweldig gekookt en was nu moe.

Ik zuchtte en zei: "Ik ben blij dat het weer achter de rug is. Het is wel gezellig, maar ook wel erg vermoeiend."

Netty beaamde dit.

"Weet je," zei ze, "eigenlijk moeten wij heel tevreden zijn. Er zijn zat mensen die het niet zo goed hebben als wij."

Daar kon ik niets tegenin brengen. Met de erfenis van Hendrik waren wij feitelijk erg rijk. Waar we vroeger nog wel eens keuzes moesten maken, hoefde dat nu niet meer.

"Weet je," begon Netty weer, "ik denk dat ik maar stop met werken."

Ik keek haar verbaasd aan.

"Hoe kom je daar zo bij?" vroeg ik.

"Nou, eigenlijk vind ik het niet zo leuk meer om steeds maar bij jou weg te zijn."

Ik keek haar fronsend aan en vroeg: "Wat wil je daarmee zeggen?"

"Precies wat ik zeg." was haar antwoord. "Ik vind het gewoon fijn om bij jou te zijn."

Hector kwam aangelopen en legde zijn kop op haar knieën.

"En bij Hector natuurlijk," voegde ze eraan toe.

Ze streelde de grote hond over zijn kop. Hector keek mij ondertussen met een schuin oog aan.

"En wat ga je dan doen?" vroeg ik, een beetje benauwd dat ik almaar mee zou moeten de stad in of iets dergelijks.

"Daar heb ik al over nagedacht. Dat huis van Hendrik wil maar niet verkopen."

Nee, daar had ze wel een punt. De makelaar had het getaxeerd op zo ongeveer acht en een halve ton. De markt kende helaas niet zoveel kopers die een dergelijk bedrag te besteden hadden.

"Maar wat stel je voor dan?" vroeg ik.

"Je weet wat ik vroeger altijd zei: dat, als wij de staatsloterij zouden winnen, ik een soort blijf-van-mijn-lijfhuis zou willen maken. Vrouwen die in de penarie zitten vanwege een vervelende vent, opvangen, of zoiets."

"Maar daar weet je helemaal geen sikkepit van af," wierp ik tegen.

"Je bedoelt dat jij er geen snars van weet," reageerde ze.

Dat was ook waar.

"Niet helemaal toevallig heb ik de afgelopen weken het nodige gelezen," zei ze, "en ik heb wel een beetje een idee. We richten een stichting op, en jij mag ook in het bestuur."

"Fijn," zei ik, "en wat doet die stichting dan?"

“Nou, die stichting beheert een huis.”

Ze liet een stilte vallen.

“Hendriks huis,” zei ze enigszins theatraal.

Ik keek haar schaapachtig aan en haalde mijn schouders op. “En dan?” vroeg ik.

“We huren iemand in die het feitelijke beheer gaat doen.”

Ze stond op en pakte een tablet.

“Kijk,” zei ze, “ik heb al een advertentietekst opgemaakt.”

En ik las:

Gevraagd

Sociaal bewogen vrouw

Als beheerder van het ‘Hendrik van Schuffelenhuis’ voor vrouwen.

Ik moest denken aan de dames die Hendrik had laten opdraven op onze vakantie en grinnikte.

“Wat zit je nu dom te grinniken,” zei mijn vrouw geïrriteerd.

“Nou eh,” en mijn hersenen draaiden op topsnelheid en bedachten de juiste reactie, “mag dat wel, om een vrouw vragen? Advertenties moeten toch genderneutraal zijn?”

“Ach, jij begrijpt er ook niks van. Je kan vrouwen, die eindelijk weg zijn bij zo’n onaangename vent, toch niet in een huis laten wonen dat gerund wordt door een kerel?”

Ik kon mijzelf bij die redenering wel iets voorstellen en besloot meegaand te worden.

“Dan zullen we in het nieuwe jaar maar een afspraak moeten maken bij de notaris,” stelde ik voor.

“Dat is al geregeld,” antwoordde mijn vrouw.

“De negenentwintigste heb ik afgesproken. Ik zal je morgen het concept geven van de statuten.”

Ik keek haar verbaasd aan en realiseerde mij dat mijn vrouw niet van gisteren was. Net zo goed als ik alleen thuis was geweest, en voor mijzelf had gezorgd, had zij dat in het buitenland natuurlijk ook gedaan.

En dat ze dingen kon regelen, was met de verbouwing van ons huis wel duidelijk geworden.

Bij de notaris, die ons al als goede klant begon te beschouwen, ging het allemaal erg vlot. Nog voor het jaar om was, was de stichting opgericht.

De stichting ‘Hendrik van Schuffelenhuis’, kortweg: het Hendrik Huis.

En mijn vrouw had een vacature op het internet gezet.

Het nieuwe jaar was nog maar net uit de startblokken gekomen of de eerste reacties waren al binnen. Netty deed de eerste selectie.

Het was een koude dag in januari, met de eerste voorzichtige sneeuw, toen ze mij voorstelde om 's middags met een kandidaat te spreken. Ze was erg met zichzelf in haar nopjes.

“En waar doen we dat?” had ik nog gevraagd.

“In het huis van Hendrik uiteraard,” was het antwoord geweest.

Hector liep al naar de deur voordat de bel ging. Ik liep achter hem aan om open te doen. Mijn vrouw had gewild dat ik Hector thuisliet, maar daar had ik mij niets van aan getrokken, en Hector ook niet.

Voor de deur stonden twee vrouwen. De een was groot en fors.

Ze had krullend zwart haar en vriendelijke donkere ogen. Haar neus was breed en haar wenkbrauwen zwart en bijna borstelig.

“Hallo,” zei ze.

“Hallo,” antwoordde ik.

Op dat moment stapte ze opzij en verscheen de tweede vrouw in beeld. Een plaatje. Lichte, staalblauwe ogen keken dwars door mijn ziel. Golvend blond haar omringde een engelengezicht, met daarin een warme mond met rode lippen en een gaaf wit gebit. Het golvende haar was gedrapeerd over ranke schouders, die verhuld waren door een modieuze winterjas. Een winterjas overigens, die de rondingen net voldoende accentueerde om een man het hoofd op hol te brengen.

“Hallo, ik ben Pernille,” zei een warme, haast zwoele, zangerige stem met een Scandinavisch accent.

Ik wist niet wat ik moest zeggen en hapte naar lucht als een vis op het droge. Gelukkig kwam mijn vrouw aanlopen. Zij verwelkomde Pernille en de andere vrouw, die Shioban bleek te heten. Ze gebod mij de jassen aan te nemen en nam de beide dames mee naar de woonkamer. Ik trok mij terug in de keuken, nadat ik gevraagd had wat de dames wilden drinken.

Dit was uiteraard de dag dat het koffiezetapparaat van Hendrik de geest gaf. Ik vloekte zachtjes en liep via de achterdeur het huis uit. Thuis haalde ik ons eigen koffiezetapparaat op en installeerde het in de keuken. Het oude apparaat had ik maar zolang in de tuin gezet. Terwijl ik daarmee bezig was kwam mijn vrouw met de twee dames binnen. Kennelijk was ze hen aan het rondleiden.

“Het schiet niet erg op met de koffie hè,” zei mijn vrouw.

Ik mompelde wat en ging door met mijn keukenactiviteiten.

Ik kwam met de koffie in een lege kamer. De dames waren nog boven de boel aan het bekijken. Ik zette de kopjes koffie neer, daar waar ik dacht dat de dames

zaten. Midden op de tafel zette ik de geopende koektrommel. Daarna ging ik terug naar de keuken om thee voor mijzelf te zetten.

Met mijn thee kwam ik weer binnen. De dames waren terug en verwickeld in een geanimeerd gesprek. Hector zat voor Pernille en liet zich aaien. Ik was jaloers. Ik nam een koekje en probeerde de draad van het verhaal op te pikken.

“Ik heb een vraagje aan mijnheer,” zei Pernille, zich tot mij wendend. Ik keek haar aan met een zo open mogelijke blik, zo van “ja, zegt u het maar”. “Wel,” begon Pernille, “dit is natuurlijk een huis voor vrouwen met problemen met mannen, nietwaar?”

Ik knikte en Netty beaamde.

“Wat doet u hier dan?” vroeg Pernille een beetje bot. Ze ging verder: “Ik bedoel, ik begrijp dat u voorzitter van het bestuur bent, maar...” ze zweeg even, “het is natuurlijk niet de bedoeling dat u hier zomaar naar binnen komt, als u begrijpt wat ik bedoel.”

Ik opende mijn mond om antwoord te geven. Dat was niet nodig, want Netty antwoordde al. Ik bleef een beetje lullig met mijn mond open zitten. Hector liet zich andermaal door Pernille aanhalen.

Klerebeest, dacht ik.

Voor ik er erg in had, was het gesprek afgelopen. Netty begeleidde de dames richting de deur en ik bleef verbaasd achter in de kamer. Ik wist niet zo goed wat mij nu overkomen was.

“Leuk hè,” zei Netty toen ze de kamer weer in kwam.

“Ik had nooit verwacht dat ik een lesbisch stel zou kunnen vinden om het Hendrik Huis te leiden.”

Netty praatte verder, maar ik was gestopt met luisteren na de tekst “lesbisch stel”.

Pernille, de droom van iedere man, lesbisch...

“Vind je dat ook een goed idee schat?” vroeg Netty.

“Eh, nee...he, wat bedoel je schat?” vroeg ik, ontwakend uit mijn verbazing.

“Nou om ze allebei aan te nemen en hier te laten wonen. Volgens mij is die Shioban een stevig wijf en komt er geen vervelende kerel binnen, als zij er is.”

“Schat, ik vind alles prima, maar hebben ze wel enige kennis van zaken?” vroeg ik nog.

“Je hebt de cv’s toch gezien? En ik heb de referenties nog nagebeld.

Het zijn perfecte kandidaten.”

Netty had mij inderdaad een stapeltje paperassen gegeven om door te lezen, maar dat had ik nog niet gedaan.

“Ik ben het met je eens,” sloot ik de boel kort. “Neem ze maar aan.”

Netty lachte mij tevreden toe en zei nog: "Een mooie vrouw wel hè, die Pernille."

Binnen de kortste keren hadden Pernille en Shioban zich gevestigd in Hendriks huis en waren begonnen met verbouwen. Er moest wat aan de kamers gedaan worden, zodat moeders met en moeders zonder kinderen gehuisvest konden worden. De dames wisten van aanpakken.

Gelukkig hadden ze mijn hulp niet nodig. Ik deed alleen wat supervisie op de activiteiten, nu ik het huis van Hendrik nog in mocht.

Begin februari kwamen de eerste klanten binnen. Vanaf dat moment was het huis voor mij bijna verboden terrein. Ik vond dat niet erg. Ik concentreerde mij op mijn werk en ging lekker met Hector wandelen.

Op een dag kwam ik terug van een flinke wandeling. Hector liep los naast mij. We liepen langs het huis van Hendrik, op weg naar ons eigen huis. Opeens hoorde ik een kinderstem roepen: "Hector!"

Op hetzelfde moment was Hector verdwenen in de tuin van het huis van Hendrik. Ik stond een beetje gek te kijken. Wie had daar Hector geroepen? Ik begaf mij naar de poort en keek de tuin in. Daar stond Hector, die zich door een klein meisje liet knuffelen. Het losse bruine haar van het meisje zag er wat onverzorgd uit.

Shioban kwam naar buiten en bekeek het tafereel ook. Toen zag ze mij bij de poort staan. Ze wenkte dat ik binnen mocht komen. Het kleine meisje draaide zich om en ik herkende Birgit.

"Hallo Birgit," zei ik.

"Hallo Jaap," zei Birgit.

"Wat doe jij hier?" vroeg Birgit.

"Dat is een goede vraag," antwoordde ik, "die niet zo heel snel beantwoord kan worden helaas."

"Kennen jullie elkaar?" vroeg Shioban, hoewel dat natuurlijk overduidelijk was.

"Ja," zeiden Birgit en ik tegelijk, "van de vakantie."

"Aha, en was dat een leuke vakantie?" ging Shioban verder.

"Niet zo erg leuk," antwoordde Birgit met wat mineur in haar stem.

"Maar wel dat ik Hector en Jaap heb gezien," ging ze in majeur weer verder. Shioban zag de glimlach op mijn gezicht. Toen kwam er nog een vrouw uit het huis.

"Mama!" riep Birgit, "dit is Hector!"

Ik zag de vrouw, die kennelijk Birgits moeder was, slikken bij de aanblik van een zo grote hond.

"Kind, dat lijkt wel een beer," bracht ze met enige moeite uit.

Birgit hing nog steeds om de nek van Hector, die zich dat liet welgevalen.

“Hector is ook een beetje een beer,” lachte Birgit, “en ook een hele lieve,” en ze verborg haar gezicht weer in de dikke vacht rond zijn nek.

Weer kon ik een glimlach niet onderdrukken.

Ik stelde mijzelf voor aan de vrouw als de voorzitter van het bestuur van het Hendrik Huis. Zij stelde zich voor als mevrouw Donkersloot, en dat verbaasde mij. Misschien was het haar meisjesnaam.

Nadat we nog wat gesproken hadden, kwam ook Pernille naar buiten. Ze droeg een lange witte jurk, die om haar benen danste. Ik wist natuurlijk dat ze gewoon liep, maar het leek alsof ze zweefde. Hector had zich losgemaakt van Birgit en ging nu Pernille begroeten. Ze aaide hem glimlachend over zijn kop en ging een gesprekje aan met Birgit. Haar moeder kwam erbij staan, zij het op een discrete afstand van Hector.

Ik gaf aan Shioban aan dat ik nog wel graag een keer met mevrouw Donkersloot wilde praten. Ze vroeg uiteraard waarom en ik gaf aan dat eerdaags nog wel even aan haar en Pernille te zullen uitleggen. Zij vond het best en was nauwelijks nieuwsgierig.

De volgende dag kwamen Pernille en Shioban al bij ons langs. Ik stelde vast dat het best moeilijk voor mij was om me te concentreren in de nabijheid van Pernille. Daar moest ik mij toch echt even overheen zetten.

Hector hielp ook niet echt. Als een puppy liep hij achter Pernille aan en zij glimlachte er slechts om en legde haar hand op zijn kop.

We dronken een kopje thee, dat voor de gelegenheid door mijn vrouw was gezet, en ik vertelde over Hendrik en hoe hij de vader van Birgit had vermoord. De dames waren niet ontzet; Shioban kon zelfs een bewonderend kreetje niet onderdrukken.

Ik legde uit dat ik er nog niet aan toe gekomen was om met Birgits moeder contact op te nemen, om enige zaken financieel te regelen.

Pernille vertelde dat mevrouw in het Hendrik Huis was opgenomen omdat haar zwager problemen veroorzaakte. Die kende ik natuurlijk en ik werd dan ook een beetje pissig.

Pernille vertelde dat, na de dood van haar echtgenoot, die dus door Hendrik om zeep was geholpen, haar zwager haar als zijn bezit was gaan beschouwen, en dat hij net zulke losse handjes had gehad als zijn broer. Vervolgens was hij door de politie opgepakt.

Nu begreep Pernille dat dit het gevolg was van de informatie die ik aan de politie had gegeven. Het was toen even rustig geweest in haar leven en dat van Birgit, maar na vier maanden was de man alweer vrijgelaten en was alles weer misgegaan. Daarop had zij het huis met Birgit ontvlucht en nu was ze dus hier.

De vele details die Pernille in het verhaal opgenomen had, zoals de regelmatige afstraffingen met een riem of stok, maakten mij behoorlijk misselijk. Ik had mij eigenlijk nooit gerealiseerd dat mensen elkaar dat soort dingen daadwerkelijk aan konden doen.

We spraken af dat Pernille volgende week, als Birgit en haar moeder een beetje gesetteld waren in het Hendrik Huis, de moeder een keer mee zou nemen naar mijn huis toe en we een en ander zouden bespreken. Dat leek mij een goed idee. Omdat de moeder van Birgit een beetje bang was voor Hector, was het misschien ook een goed idee als Shioban dan met Birgit en Hector ging wandelen, zei Pernille. Alweer een goed idee, dus dat spraken we ook af.

12. Deborah

“Hallo, Ik ben Deborah Donkersloot,” stelde de moeder van Birgit zich aan mij voor, “maar zeg maar gewoon Debbie hoor.”

“Dank je wel,” zei ik, “noem mij maar gewoon Jaap.”

“Oké,” zei Debbie.

Pernille ging ons voor naar de woonkamer, waar Netty bezig was met wat administratieve zaken voor het Hendrik Huis. Zij stelde zich ook voor en ging toen koffiezetten voor de dames en thee voor mij. Ik zag Debbie naar de mand van Hector kijken. Hector was eventjes eerder door Shioban en Birgit opgehaald en was braaf meegegaan.

“Ik vind Hector toch wel een erg grote hond,” doorbrak Debbie de stilte.

“Tsja,” glimlachte ik, “dat is ‘ie ook. Maar dat wist ik ook niet toen ik hem vond.”

“Toen u hem vond?” Vroeg Debbie

“Ja,, en ik vertelde hoe ik aan Hector gekomen was. Inmiddels was Netty ook weer binnengekomen en mengde zich in het gesprek.

“Ik weet nog dat ik vroeg hoe groot hij was,” zei ze. “En toen wees hij zo met zijn handen,” en Netty hield haar handen dertig tot veertig centimeter uit elkaar. “Zo groot is zijn kop nu alleen al,” lachte ze.

“Maar het is een heel vriendelijk beest,” nam nu ook Pernille deel aan het gesprek, “en hij weet zijn plaats.”

Debbie glimlachte de hele tijd beleefd, maar ik had het gevoel dat ze toch wel erg blij was dat Hector er niet was. Ik besloot het onderwerp van gesprek te veranderen.

“Zoals je weet, Debbie... Ik mag toch je zeggen?”

“Ja hoor.”

“Oké, zoals je weet is je voormalig echtgenoot vermoord door Hendrik van Schuffelen.”

“Ja, dat heeft de politie mij verteld.”

“Juist, wel, Hendrik was een vriend van mij.”

Ik realiseerde mij dat ik dat zonder weerstand zei.

Ja, Hendrik was een vriend van mij. Goh... En ik zag Hendrik voor mijn geestesoog rondlopen in zijn bruine broek en zijn gele overhemd.

Ik raakte even de draad van mijn verhaal kwijt.

Alle drie de dames keken mij afwachtend aan.

“Kort en goed,” raapte ik mijzelf weer bij elkaar, “Hendrik heeft mij gevraagd zijn testament uit te voeren.”

Ik vertelde in grote lijnen wat er in het testament stond en zweeg daarna even om een slokje thee te nemen.

“Dus,” vatte Debbie samen, “wat voor mij belangrijk is, is dat Birgit een flinke erfenis krijgt van Hendrik van Schuffelen.”

Ze keek mij met haar grote ogen aan alsof ze het hele verhaal maar nauwelijks kon geloven.

“Inderdaad,” zei ik, “en Hendrik heeft mij de vrijheid gegeven om ook u van deze erfenis mee te laten genieten, als dat nodig is.”

Debbie keek een beetje schuldig en zei: “Ik kan wel werken, maar met Birgit...”

“Nee, nee,” kwam Pernille tussenbeide, “eerst kom jij hier helemaal tot rust en Birgit ook. Wat jullie hebben meegemaakt is al erg genoeg en daarom zit je nu juist hier in het Hendrik Huis. Als ik het goed begrepen heb, komt de erfenis pas vrij als Birgit meerderjarig is, toch Jaap?”

Nu keek iedereen mij weer vragend aan.

“Ja,” beaamde ik, dat is zo, maar ik heb de vrijheid...” verder kwam ik niet.

“Ik denk dat het voor dit moment wel even genoeg is,” zei Pernille en zij kreeg bijval van Netty.

“Dit is wel even genoeg om te verwerken voor Debbie.”

Ik had het gevoel dat het op deze manier helemaal niet opschoot, maar legde mij neer bij het oordeel van Pernille en Netty.

Debbie en Pernille namen afscheid en gingen weer weg.

“Goed gedaan,” complimenteerde Netty mij.

“Maar zo schiet het toch helemaal niet op,” wierp ik lichtelijk geïrriteerd tegen.

“Moet het vandaag af dan?” vroeg Netty.

“Nou, ik zou het wel geregeld willen hebben,” zei ik.

Netty zei: “Toch is het heel goed dat we zijn gestopt. Je kon duidelijk zien dat Debbie het niet veel verder meer aan kon. Pernille doorziet dat soort dingen heel erg goed. Laat die vrouw nu maar eerst eens goed tot rust komen en dan zien we daarna wel verder. Dat geld loopt niet weg.”

Nee, met dat laatste had ze een punt.

De bel ging en ik deed open. Voor de deur stond een verhitte Shioban, een uitgelaten Birgit en een natte Hector.

“Eerst maar eens naar dit verhaal luisteren,” wees ik en lachte naar mijn vrouw.

Het bleek dat ze met z’n drieën gezellig hadden gewandeld. Het was misgegaan toen Birgit een stok had gegooid die per ongeluk in de vaart terecht was gekomen. Niet dat Hector daar mee zat. Hij was gewoon de vaart ingesprongen achter de stok aan.

Helaas was de oever van de vaart nogal hoog geweest. Hector kon daar niet meer zelf tegen opklimmen. Shioban had plat op de grond moeten gaan liggen met een arm naar beneden. Daarmee had ze Hector moeten grijpen in zijn

nekvel, om hem vervolgens omhoog te sjoeren. Hector, zelf al goed voor zo ongeveer 65 kilo, met een doornatte vacht zeker nog 10 kilo zwaarder, had niet echt meegewerkt.

Ik had respect voor Shioban en zag nu dat zij eigenlijk ook behoorlijk onder de modder zat.

Mijn vrouw nam Hector mee naar de tuin en Birgit volgde haar. In de tuin werd Hector onder de tuinslang gezet, want hij stonk verschrikkelijk.

Ik begeleidde Shioban naar de badkamer, gaf haar een handdoek en beloofde haar een kopje warme chocolademelk.

Dat lustte Birgit ook wel en zo zaten we wat later gezellig met z'n vieren te genieten. Hector lag te dampen in zijn mand en keek verlangend naar de koeken die ik had uitgedeeld. Gelukkig voor hem zat Birgit vlak bij hem, die kruimelde dat het een lieve lust was.

Een kleine week later zat ik weer met Pernille en Debbie om de tafel. Mijn vrouw had het op zich genomen om Hector uit te laten. Ik legde de zaak nog een keer uit en eindigde met de opmerking: "En zo heb ik dus driehonderdvijftigduizend euro in een fonds laten storten en nu is dus de vraag wat we er nu en wat we er later mee gaan doen."

Ik zag de kin van Debbie zakken toen ik het bedrag noemde.

"Zoveel..." zei ze, en bijna automatisch duwde ze haar kin terug naar boven.

Ik legde uit dat studeren een kostbare aangelegenheid is. Dat je natuurlijk geld kan lenen bij de overheid, maar dat je dat ook weer, met rente, terug moet betalen. Hendrik had gewild dat het niet nodig was om geld te lenen. Debbie keek mij aan en keek vervolgens naar Pernille.

"Wat moet ik nu doen?" vroeg ze.

"Tsja," zei ik, "dat weet ik ook niet precies. Hoe sta je er nu financieel voor?"

Pernille nam het woord en vertelde dat Debbie nu een bijstandsuitkering van de gemeente kreeg. Wijlen haar echtgenoot had haar niets dan schulden nagelaten. Schulden ter hoogte van een kleine twintigduizend euro. En de broer van wijlen haar echtgenoot pikte nu ook een deel van haar uitkering in. Daarom zat ze ook in het Hendrik Huis.

Ik stelde voor dat Debbie mij inzage zou geven in haar financiële situatie.

Dan zou ik eens bekijken of we wat aan die schulden zouden kunnen doen. Een regeling treffen bijvoorbeeld.

Ik dacht er eigenlijk meer aan om de schulden maar gewoon te voldoen, maar ik wilde dat eerst maar eens even met mijn vrouw overleggen. Ik had buiten Pernille gerekend.

"Kunt u, uit het fonds bijvoorbeeld, niet de schulden van mevrouw aflossen?" vroeg zij.

“Nou, theoretisch kan dat wel, maar ik zoek liever naar een meer permanente oplossing,” antwoordde ik.

“Definitieve huisvesting bijvoorbeeld, en misschien zijn niet alle schulden schulden van mevrouw, maar van de broer van wijlen haar echtgenoot. Het lijkt mij dat we eerst moeten proberen hem zijn eigen schulden te laten dragen, en niet Debbie voor alles op te laten draaien.”

Daar vond Pernille ook wel wat in zitten. Aldus werd afgesproken dat ik de financiële administratie van Debbie zou krijgen, voor zover zij die had.

Ze was nou niet direct met haar hele administratie onder haar arm vertrokken.

Daarom besloten we eerst een overzicht te maken van alle schuldeisers waarmee ik dan contact op zou nemen om te zien waar het precies over ging.

Het lijstje viel eigenlijk wel mee. De belangrijkste posten waren de huur, een energiebedrijf en een postorderbedrijf. Daar had de broer nogal wat dingen besteld. Dat waren vooral dingen die Debbie niet had of kon gebruiken.

Toen we afscheid namen, was Debbie duidelijk aangedaan. Pernille ondersteunde haar. Ik keek hen even na, tot ze de hoek om waren, en sloot toen de deur.

Ik was maar gelijk aan het werk gegaan. De huurschuld en de schuld bij het energiebedrijf vielen eigenlijk heel erg mee. Daar was nog geen deurwaarder aan te pas gekomen en dus waren de boetes nog niet zo hoog. Met beide wist ik af te spreken dat ik de kosten zou betalen en dat er in de toekomst geen bedragen meer ten laste van Debbie zouden worden gebracht.

Met het postorderbedrijf zakendoen bleek een stuk lastiger. Op naam van Debbie was van alles besteld. Van alles, waarvan ik vermoedde dat zij het nooit gezien zou hebben. Zoals gereedschap, elektronica en herenkleding.

Ik stelde het postorderbedrijf voor om een regeling te treffen. Daar dacht het postorderbedrijf anders over. Zij verwezen mij linea recta naar de deurwaarder. De deurwaarder was begripvoller, maar zijn handen waren gebonden.

Desalniettemin zou hij een keer een mannetje op Verkamp afsturen om te kijken of er iets te halen viel. Dat werd dus afwachten.

Tot mijn verbazing werd ik de dag erna al gebeld. De deurwaarder was onder politiebegeleiding langs geweest en had toch wel heel wat dingen weer meegenomen, zoals het grootste deel van het gereedschap, een laptop en een grote televisie. De schuld was daardoor toch meer dan gehalveerd.

Kijk, dat was nu eens goed nieuws. Ik besloot langs het Hendrik Huis te lopen. Bij het hek belde ik aan en al snel kwam Shioban tevoorschijn.

Op mijn verzoek haalde zij Debbie erbij. Bij het hek vertelde ik haar wat ik had gedaan en dat de schuld nu was teruggebracht tot ruim achtduizend euro.

Debbie vloog mij zowat om mijn nek, zo blij was ze.

Het deelde haar zelfs niet dat Hector, die met twee poten op het hek direct naast mij stond, zich in haar omhelzing van mij wrong. We spraken af dat we op een ander moment een en ander verder zouden regelen met Pernille erbij.

Thuisgekomen trof ik Netty, die zojuist wat boodschapjes had gedaan. Ze was ook erg opgetogen met mijn verhaal. Bij wijze van verassing toverde ze twee harde broodjes uit haar tas.

“Voor bij de lunch met mijn held,” zei ze.

Ik glimlachte, kuste haar en ging de tafel dekken.

Met Debbie en Pernille sprak ik een paar dagen later af dat ik de laatste schulden zou betalen. Verder zou het fonds even het fonds gelaten worden.

Pernille vond dat Debbie eerst maar eens goed tot rust moest komen.

Ondertussen was voor Birgit een school in de buurt gevonden. Zeker tot het einde van het schooljaar zou Debbie met Birgit in het Hendrik Huis blijven.

“Oh ja,” zei Pernille plotseling, “Birgit vroeg of ze zo af en toe met jou en Hector kon wandelen. Ik heb gezegd dat ik het geen probleem vond en Debbie heeft dat ook gezegd. Zou je dat willen doen?”

“Natuurlijk,” zei ik, “laten we de woensdagmiddag afspreken; stuur haar dan maar naar mij toe.”

Aldus geschiede en de eerste de beste woensdag daarna stond Shioban met Birgit aan de hand bij mij voor de deur. Attent genoeg als ik ben, was ik natuurlijk een en ander alweer vergeten. Gelukkig wist ik dat goed te verbergen en ik stelde voor te gaan wandelen in het bos. Shioban vond dat een goed idee en ging tot mijn verbazing met ons mee.

We pakten de auto en ik stelde vast dat ik eigenlijk geen geschikte zitplaats had voor Birgit.

“Weet je wat,” zei ik, “we rijden eerst even langs een autoaccessoireszaak en dan kopen we gelijk zo’n stoeltje.”

Birgit straalde en Shioban vond het best.

Bij de winkel koos Birgit een kek rood stoeltje uit, dat ook nog aan alle eisen voldeed. De verkoper zette het zelfs nog voor mij vast in de auto, wat een fluitje van een cent bleek te zijn. Birgit zat in haar stoel als een prinses op haar troon. Zo reden we gedrieën naar het bos en maakten een flinke wandeling.

Bij het theehuis in het bos dronken we thee en Birgit verorberde ook nog een pannenkoek met stroop. Hector was meer dan tevreden. Toen we het theehuis

verlieten, zag ik stroop aan zijn oor zitten. Ik keek Birgit aan, die schuldbewust naar de grond keek. Toen liepen we weer terug naar de auto.

13. Priscilla

En toen was ik ziek geworden. Geveld door een zware griep moest ik van de dokter ruim een week in bed blijven. Netty was buitengewoon zorgzaam en liep af en aan met kopjes slappe thee en beschuitjes, terwijl ik natuurlijk nergens trek in had.

Ook Birgit had lucht gekregen van het feit dat ik ziek was. Op zondagochtend stond ze ineens voor de deur, met in haar hand wat vers geplukte krokusjes. Ik vroeg maar niet waar die vandaan kwamen.

Netty liet haar heel even bij mij en gaf haar al snel een glaasje limonade in de keuken. Even later zat Netty weer bij mij op bed en vertelde dat ze Birgit weer naar huis had gestuurd.

Dat leek mij wijs, maar plots bedacht ik mij iets en zij: "Ze is waarschijnlijk bang dat we woensdag niet met Hector gaan wandelen."

"Nou jij gaat voorlopig nergens heen," zei Netty streng.

"Maar dat arme kind..." wilde ik nog tegenwerpen, maar Netty was heel beslist.

"Ik regel wel wat anders," zei ze en ze ging weer, zodat ik weer in slaap kon vallen.

Het was woensdag geworden en Netty zei dat ik misschien vandaag wel even op kon zijn. Ik voelde mijzelf nog steeds niet helemaal fit, maar ik at al wel iets meer.

"Ik kom met de lunch wel even naar beneden om te eten," stelde ik voor.

Netty vond dat een goed idee. Zodoende lag ik in bed een beetje in de krant te lezen, toen ik de bel hoorde gaan. Het was kwart voor tien, en ik vroeg mij af wie dat zou kunnen zijn. Ik hoorde Netty de deur opendoen maar ik kon niet horen wie er was. Even later kwam Netty binnen met Pris, mijn dochter, in haar kielzog.

"Hallo vader, ik hoorde dat je ziek was," zei Pris.

"Kom je helemaal hierheen om je zieke vader te bezoeken," vroeg ik, en ik had gelijk spijt van de vraag.

"Vind je dat niet leuk dan?" reageerde Netty.

"Jawel, jawel, natuurlijk, maar het is wat onverwacht. Meestal bel je van tevoren als je komt en nu lig ik in bed."

"Mama heeft me gebeld," zei Pris, "en ze vroeg of ik vanmiddag met Hector en Brigitte..."

"Birgit," corrigeerde Netty.

"Oké, met Birgit wilde gaan wandelen in het bos. Daar had ik wel zin in".

"Oh wat leuk," zei ik, "dat zal Birgit op prijs stellen. Kom hier naast me zitten, dan vertel ik wat over haar."

Netty bracht nog een kopje thee en een kopje koffie voor Pris en liet ons toen alleen. Ik vertelde over Birgit, hoe ik haar had ontmoet en hoe ik haar weer tegengekomen was, in het Hendrik Huis.

Pris luisterde aandachtig en zei, toen ik zo'n beetje klaar was: "Dus je kan het wel goed met dat kleine meisje vinden?"

"Nou, gelukkig is dat wederzijds," beaamde ik.

"Ik ben blij dat je het zo goed met een kindje kan vinden, want..." en daar zweeg Pris eventjes, "ik moet je iets vertellen."

"Je maakt het wel spannend schat, er is toch niets aan de hand?" reageerde ik bezorgd.

"Nee," lachte Pris, "maar je hebt misschien van mama gehoord dat ik al een poosje een nieuwe vriend heb."

"Ja," zei ik, mij vaag zoiets herinnerend.

"Wel," ging Pris verder, "Joep en ik hebben besloten om samen verder te gaan."

"Oh, wat leuk, krijgen we een bruiloft?" was er bij mij uit voor ik er erg in had.

"Nee vader, geen bruiloft," zei Pris, "maar wel een kleinkind."

Nu zweeg ze en keek mij aan om te zien hoe ik zou reageren.

"Wil je zeggen dat je zwanger bent, of zitten jullie nog in de pre-zwangere fase?" zei ik vertwijfeld.

"Dat eerste vader, dat eerste," zei Pris.

Ik kwam overeind en omhelsde haar.

"Een kleinkind," was alles wat ik tussen mijn tranen door uit kon brengen.

"Maar ben je niet misselijk dan, 's ochtends?" vroeg ik.

"Nee dat is al over, en nu moet je me loslaten want anders stik ik," perste Pris eruit.

"Oh sorry, maar ik vind het ook zo geweldig; je weet zeker nog niet wat het wordt of wel soms?" en ik keek haar nieuwsgierig aan.

"Dat zou je wel willen weten hè, dat heb ik mama nog niet eens verteld."

"Maar ik ben ziek..." wierp ik zielig tegen.

"En je wordt ook weer beter om met je kleindochter uit wandelen te gaan."

Priscilla schrok van wat ze had gezegd.

"Nee, nu heb ik het verklapt, en mama weet het nog niet eens. Ben je nu teleurgesteld dat het geen jongen is?" en ze keek mij aan.

"Lieverd, ik vind het fantastisch, mag ik het mama zo vertellen of nee beter nog, we doen het samen, oké?" zei ik.

"Oké" zei Pris en ze vervolgde: "Maar dan moet je nu je bed uit," en ze reikte mij mijn ochtendjas aan.

Ik voelde mijzelf gelijk een stuk beter. Misschien ook wel omdat ik zo blij was en omdat Pris zo blij was. En die Joep, die zou ik eerdaags wel een keer ontmoeten. En als 'ie niet deugt, bedacht ik, dan stuur ik Hector op hem af.

Beneden gekomen had Netty inmiddels de tafel gedekt. Het zag er best wel feestelijk uit, en zo voelde ik mij ook. Op het moment dat we goed en wel zaten wisselden Pris en ik een blik van verstandhouding en ik knikte dat zij van wal kon steken.

“Mam, de vorige keer dat jij bij mij was, heb jij toen ook Joep ontmoet?” vroeg Pris.

“Ja, ik geloof van wel,” reageerde Netty, “was dat die stevig gebouwde knul met dat korte donkere haar, die zo lekker rook?”

Dit was voor mij het moment om eens even fronsend naar beide dames te kijken.

“Lekker rook?”

“Ja,” zei Netty, “hij had zo’n heerlijke aftershave.”

“Maar die heb ik toch ook,” speelde ik verontwaardiging. “Ruik ik niet lekker dan?”

“Jawel eh... maar nu even niet,” reageerde Netty alert en naar waarheid.

Ik was nog niet onder de douche geweest sinds gisterochtend en had alleen maar in bed gelegen. Daar ga je nou niet echt lekkerder van ruiken.

“Nou die Joep hè,” ging Pris verder, “die Joep wordt vader.”

“Ach kind, wat jammer voor je, ik dacht dat je er nu echt een gevonden had. Hé dat spijt me voor je,” zei Netty met medelijden in haar stem.

“Ja, en weet je wie de moeder is?” zei ik, alsof ik de naam van iemand van het koninklijk huis ging noemen.

“Nee, natuurlijk niet,” zei Netty geërgerd, “maar wat kan mij dat nu schelen.” Netty raakte geïrriteerd.

“Nou, je zit anders wel met haar aan tafel,” zei ik met een verwijfd stemmetje.

“Hè? Bedoel je... nee... ja? Oh wat geweldig!” en mijn dochter lag in de armen van mijn vrouw of andersom.

En ik weet wat het wordt, dacht ik, maar ik deed er verder het zwijgen toe. Dat moest Pris maar zelf vertellen als zij dat wilde. Uit haar blik maakte ik op dat dit een goed besluit was. Zo werd het een heel gezellige lunch, en ik voelde mij steeds beter worden.

En toen ging de bel.

Birgit was een beetje argwanend geweest naar Pris toe. Maar Pris had het ijs gebroken door haar op een broodje te trakteren met veel roomboter en hagelslag. Birgit had lekker zitten snoepen met Hector hoopvol naast haar. Zodra Birgit haar broodje op had, waren ze in mijn auto gestapt.

Pris had gezegd dat ze vond dat Birgit wel een erg mooi stoeltje had, in mijn auto en Birgit had trots verteld hoe ze dat gekregen had. Zo gingen ze samen met Hector op pad. Mijn vrouw en ik keken hen na bij de deur.

“Een kleinkind,” zei Netty, toen ze uit het zicht verdwenen waren.
“Ja, geweldig hè,” zei ik en ik kuste haar.
“En nu ga jij weer naar bed,” en mijn vrouw joeg mij de trap naar boven op.
Anderhalve dag later was ik weer helemaal beter.
“Mmm, nu ruik je ook weer lekker,” zei Netty nog plagerig.

De volgende week woensdag was Pris er weer en de week erop weer. Ze was inmiddels goed bevriend geraakt met Birgit.
Oefenen, dacht ik, dat is goed, oefenen met andermans kind.
Helaas was het de derde week buitengewoon slecht weer. Het kwam met bakken uit de hemel. Maar Pris zat er niet mee en zei tegen mij: “Vader, ik ga gewoon Birgit ophalen en dan gaan we lekker shoppen.”
Ik vond het best, maar vroeg haar wel om er rekening mee te houden dat haar moeder Debbie niet zoveel geld had en zich wellicht ongemakkelijk zou voelen.
Pris zei dat ze er rekening mee zou houden, maar ik was er niet gerust op.

Later die middag ging de telefoon. Het was Pris.
“Vader, er is een situatie bij het Hendrik Huis, kom snel,” was de boodschap die Pris snel uitsprak, voordat ze de verbinding verbrak. Ik schrok me een hoedje, greep een jas en rende naar buiten, onbewust dat Hector achter mij aan rende. Gelukkig was het net droog geworden. Ik snelde de hoek om naar het hek van het Hendrik Huis. Daar zag ik een akelig tafereel.
Voor het trapje naar de deur van het Hendrik Huis stond Verkamp. Hij hield Birgit met haar rug tegen zich aan gedrukt en hield met zijn rechterhand een mes bij haar keel.
Op de grond voor het huis, nog voor het trapje, maar achter Verkamp, lag Shioban. Kennelijk was ze buiten bewustzijn, want ze bewoog niet.
Tussen het hek en het trapje stond Pris met een hand omhoog waar ze iets in vast hield wat ik niet kon zien.
Birgits ogen stonden wijd open van de angst. Haar mond was ook open, maar er kwam geen geluid uit. Ze hield een paar tasjes, waar waarschijnlijk de dingen in zaten die ze met Pris in het winkelcentrum had gekocht, zo stevig vast dat haar kleine knokkeltjes wit uitgeslagen waren.
Verkamp schreeuwde: “Debbie, kom naar buiten, dan gaan we naar huis, je hebt hier niets te zoeken. Birgit is hier al. Schiet op, teringwrijf!”
Achter het raam zag ik een gordijn schuiven en het gezicht van Debbie verschijnen. Ondertussen ging de deur van het Hendrik Huis open en kwam Pernille tevoorschijn. Kennelijk was dit het moment waar Hector op gewacht had. Met een grote sprong was hij over het hek en als een zwarte streep ging hij op

Verkamp af. Die zag dat pas toen Hector al op volle snelheid was en halverwege het hek en hemzelf.

Ik riep: "Hector, kom terug!" maar ik wist dat dit zinloos was.

Hector zou proberen Birgit te beschermen, maar of dat nu zo'n goed idee was, nu er een mes tegen haar keel werd gehouden, vroeg ik mij ernstig af.

"Roep die hond terug!" hoorde ik Verkamp schreeuwen.

Op hetzelfde moment zag ik Hector door de lucht vliegen recht op de rechterschouder van Verkamp af. Die trok zijn hand met het mes weg bij de keel van Birgit, waarschijnlijk in een poging zichzelf te beschermen.

Door zijn onverhoedse beweging knalde Hector wel tegen hem aan, maar kreeg hij (gelukkig) zijn kaken niet om de schouder van Verkamp heen. Dan waren de rapen pas echt gaar geweest natuurlijk, hoewel de situatie toch eigenlijk al op een kookpunt was beland.

Hector schoof over de schouder van Verkamp heen en duikelde zo op de grond waar hij snel recupereerde en weer op alle vier zijn poten stond. Ik was al heel blij dat hij niet in contact was gekomen met het mes dat Verkamp in zijn hand had.

Verkamp ondertussen, had zijn evenwicht verloren en viel achterover, waarbij hij Birgit over zich heen trok. Omdat hij nog steeds het mes vasthield met zijn ene hand en met de andere hand Birgit vasthield, kon hij zijn armen niet gebruiken om zich op te vangen. Zo struikelde hij achterover, over het lichaam van Shioban, die, nog steeds buiten bewustzijn, achter hem lag, en viel met zijn hoofd op de trede van het trapje naar het Hendrik Huis. Ik had durven zweren dat ik een luide "knak" hoorde toen zijn hoofd de trede raakte.

Hij liet Birgit los, die onmiddellijk naar Pris toe rende. Pris liet haar arm zakken en Pernille kwam nu helemaal naar buiten en zette haar voet op de keel van Verkamp. Hierdoor hoorde ik duidelijk andermaal een luide "knak".

Vervolgens boog Pernille zich zorgzaam over Shioban heen en probeerde contact met haar te krijgen.

Ondertussen was ook Debbie naar buiten komen rennen en had zij Birgit overgenomen van Pris, die nu haar arm weer omhoog bracht.

Intussen stond Hector inmiddels luid grommend over Verkamp heen gebogen, maar die bewoog niet. Ik opende het hek, waar ik nog steeds voor stond, en liep het terrein op. Pris, Birgit en Debbie waren in orde, en Pernille bekommerde zich om Shioban die langzaam weer bij zinnen kwam.

Ik liep op Verkamp af en gebod Hector af te gaan. Verkamp had nog steeds niet bewogen, dus ik voelde zachtjes in zijn nek, nadat ik het mes een schop had gegeven zodat het uit de buurt lag. Ik voelde een zwakke hartslag in zijn nek, maar er stroomde wel bloed uit een hoofdwond.

Ik ging rechtop op mijn knieën zitten en belde de politie. Ik legde snel de situatie uit en gaf aan dat een ambulance geen slecht idee was. De politie en ambulance waren er binnen vijf minuten. Toen was er pas gelegenheid om na te gaan wat zich nu, voor mijn verschijnen, had afgespeeld.

Toen Pris de auto geparkeerd had, was Birgit als eerste het terrein op gehold, om aan haar moeder de buit van hun *shopping experience* te tonen. Het kind was recht in de armen van Verkamp gelopen, die daar kennelijk net was aangekomen. Shioban had een en ander gezien en was naar buiten gekomen. Toen Pris het terrein op kwam, was Verkamp in een vechtpartij met Shioban verwickeld. Met een goed gemikte vuistslag had hij de slaap van Shioban geraakt en was zij tegen de grond geslagen. Vervolgens had hij Birgit nog steviger vastgegrepen en schreeuwde hij dat Debbie met hem mee naar huis moest komen.

Pris had mij gebeld en vervolgens haar camera geactiveerd, waarmee zij de rest van de toestand had vastgelegd. Daarom stond ze de hele tijd met haar hand omhoog. Zo had ze de sprong van Hector dus gefilmd en de val van Verkamp. Omdat ze zich over Birgit had ontfermd, had ze geen opname van het moment dat Pernille op Verkamp ging staan. Ik vond dat eigenlijk niet echt jammer.

De ambulancebroeders gingen bij Verkamp kijken en stelden vast dat de man bij zijn val waarschijnlijk zijn nek had gebroken. Snel werd hij op een brancard geladen en afgevoerd.

Pernille had een EHBO-doos uit het huis gehaald en had de hals van Birgit voorzien van een fraaie pleister. Het mes van Verkamp had toch een heel kleine snede in haar hals veroorzaakt.

Shioban was weer bij kennis gekomen en zat tegen een paaltje aan een beetje bij te komen van de schrik, met een glaasje water.

Pris bekommerde zich om Debbie en Birgit. Waarschijnlijk om de sfeer een beetje te breken, had ze de nieuwe kleren uit de tasjes van Birgit gehaald en die bekeken ze nu met z'n drieën.

Ik sprak als eerste met de politieagenten; ik had ze per slot van rekening gebeld. Hector zat aan mijn voeten en mijn hand lag op zijn klop.

Het duurde uren voordat de politie voldoende informatie verzameld had en ik alle betrokkenen in een lange rij naar mijn huis leidde. Daar zorgden Netty en Pris voor koffie en thee voor de volwassenen en chocolademelk voor Birgit. Birgit was bij Hector in zijn mand gaan zitten en leek in slaap te vallen.

Debbie moest bijna onophoudelijk huilen. Onduidelijk was of dit tranen van verdriet waren of van geluk omdat Verkamp nu redelijk definitief was uitgeschakeld, of van de spanning. Waarschijnlijk een combinatie van dit alles. Pernille gaf vooral aandacht aan Shioban, tot ze even naar de keuken liep om een klontje suiker te halen. Ik liep achter haar aan en keek haar in de keuken donker aan en zei: "Ik heb gezien wat je hebt gedaan... Als niemand daarover begint, zal ik het ook niet doen."

Ze keek mij doordringend aan met haar prachtige, maar nu koude, staalblauwe ogen en knikte slechts.

"Oké, we praten er niet meer over," zei ik en daarmee was de kwestie afgedaan.

14. Helga

In de dagen die volgden, bleek dat Verkamp inderdaad zijn nek had gebroken en nu met een hele hoge dwarslaesie te kampen had. Van hem zou alleen de zorg nog last hebben.

De politie had, samen met het Openbaar Ministerie, vastgesteld dat er geen aanleiding was om tot verdere vervolging over te gaan, inzake de verwondingen van Verkamp. Uit de opnames van Pris was onomstotelijk vast komen te staan dat Hector hem weliswaar uit balans had gebracht, maar dat hij was gestruikeld over Shioban, die hij zelf tegen de grond had geslagen.

De dingen begonnen net weer een beetje te gaan zoals op gewone dagen. Netty hield zich bezig met een stuk van de administratie en fondsenwerving ten aanzien van het Hendrik Huis. Zelf was ik verdergegaan met het werken aan mijn nieuwe boek.

Zo zat ik op een ochtend aan mijn bureau en achter mijn laptop. Feitelijk had ik hem net opgestart toen de bel ging.

Ik bedacht mij dat Netty zo-even naar boven had geroepen dat ze boodschappen ging doen. Ik moest dus zelf de deur opendoen.

Het stoorde mij een beetje dat ik weer naar beneden moest en ik deed dus rustig aan. Daar ging de bel opnieuw.

Hector stond al onderaan de trap op mij te wachten. Hij liep achter mij aan de vestibule in. Ik deed de tochtdeur dicht en de voordeur open.

Voor de deur stonden een man en een meisje. De man had een kostuum aan, dat hier en daar een kleine slijtplek vertoonde, maar het kon er nog net mee door. De stropdas, die hij die ochtend gekozen had, stond helaas niet bij het pak. Het kortgeknipte haar van de man zat een beetje verward, alsof hij in de wind had gefietst. Zijn oren, die toch wel wat aan de grote kant waren, staken door de verwarde lokken.

Het meisje was een jong ding van een jaar of veertien. Ze droeg een vrij smakeloos rokje en een kunststof regenjas. Er was helaas niet veel smaak aan te ontdekken.

Het haar van het meisje was lang en zat in een staart gebonden. Het was helblond van kleur, wat mooi stond bij haar bruine ogen. Als ze wat meer aandacht aan haar uiterlijk zou besteden, zou ze er best leuk uitzien, dacht ik bij mijzelf.

De combinatie van de man en het meisje gaf mij echter geen goed gevoel. Ik flapte het eruit.

“Oh, u bent toch geen Jehova’s Getuigen hè, aan mij kunt u vandaag geen wachttorens kwijt,” zei ik met een zeurderige stem.

“Eh, nou,” sputterde de man, “eigenlijk zijn wij wel Jehova’s Getuigen, maar daarvoor zijn wij niet hier.”

“Wat bedoelt u?” vroeg ik, een beetje van mijn à propos gebracht.

“Wat ik wil zeggen, meneer, is dat wij heel blij zijn dat God u op onze weg heeft gebracht,” ging hij verder.

Ik moest neigen tot kokhalzen onderdrukken.

“Sorry hoor, maar zoals ik al zei, u gaat mijn ziel vandaag niet redden, en trouwens, waarom zit uw dochter niet gewoon op school, zoals alle andere kinderen?”

“Nee, u begrijpt mij verkeerd,” zei de man, en hij zette, wellicht uit gewoonte, zijn voet tussen de deur. “God heeft gezorgd dat u onze dochter heeft gered en daar wil zij u graag voor bedanken.”

Ik keek de man aan en vervolgens het meisje. Langzaam verscheen er een beeld voor mijn geestesoog van een meisje op de grond in het bos.

“Oh, Hector heeft jou gevonden in het bos?” vroeg ik, terwijl ik het meisje vragend aan keek.

Ze glimlachte nu, maar kreeg niet de kans iets te zeggen. Hector had zich inmiddels in het gezelschap gemengd en duwde op zijn weg naar buiten de voet van de man, die nog steeds in de deuropening stond, weg. Hij was op weg naar het meisje. Met zijn neus had hij haar natuurlijk direct herkend.

Het meisje zakte door de knieën en kroelde de kop van Hector, die zich dat liet welgevallen. Nu bemoeide de man zich er weer mee. Hij gaf het meisje een harde duw, zodat ze van Hector af bewoog, en zei: “Laat dat vieze beest met rust Helga, we komen voor die meneer.”

Hector trok zich van een en ander niets aan en liep gewoon verder naar buiten, min of meer achter het meisje aan.

Ik was niet zo gediend van het gedrag van de man en zei: “Zeg beste man, ik begrijp dat mijn hond enige tijd geleden uw dochter heeft gevonden. Daar was en ben ik blij om. Maar het heeft geen pas om Hector een *vies beest* te noemen en al zeker niet om uw dochter hier voor mijn deur en voor mijn ogen zo van Hector weg te duwen. Als u mij nog wil spreken, dan stel ik voor dat u eerst een afspraak maakt. Goedemiddag. En Helga, je mag wat mij betreft ook zonder je vader komen.”

Ik riep Hector en sloot de deur achter hem. In de vestibule, achter de gesloten deur, schudde ik mijn hoofd.

Ik liep naar de keuken en ging mijzelf een kopje theezetten. Met mijn verse kopje thee liep ik de achterdeur uit en de tuin in.

Achter de heg hoorde ik de man Helga de les lezen. Het was onaangenaam om naar te moeten luisteren. Dat vond Hector kennelijk ook, want hij begon hevig tegen de heg te blaffen.

“Stil nu, Hector,” gebod ik en ik keek hem aan en wees naar de keukendeur. Hector keek mij aan en liep met zijn staart tussen de poten naar de keuken. Ik volgde hem. Binnen was het gelukkig stil.

Het was tegen het middaguur toen Netty weer thuiskwam. Ik was boven aan het werk. In eerste instantie kon ik mij slecht concentreren door de gebeurtenissen van vanochtend, maar daarna was de concentratie teruggekomen en nu zat de vaart er lekker in.

Ik sloeg mijn bestand op en sloot de laptop af. Terwijl ik naar beneden liep, hoorde ik Netty tegen iemand praten. Ik kon het niet verstaan, want kennelijk was Netty in de woonkamer en had zij de deur gesloten. De andere stem was die van een verlegen kind. Ik opende de deur van de kamer en zag Netty zitten. Helga lag op haar knieën bij Hector. Netty keek mij aan en haalde haar schouders op.

“Hallo Helga,” zei ik, waarop Helga zich omdraaide.

Ik schrok van haar gezicht. Ze had, gezien haar rode ogen, gehuild en er zat een rare rode veeg over haar wang.

“Wat is er met je gebeurd?” vroeg ik, wat er slechts toe leidde dat Helga weer moest huilen en haar gezicht andermaal in de nek van Hector verborg.

Ik keek Netty weer aan, die zei: “Ze zat hier op de stoep toen ik thuiskwam. Ze zei dat ze voor jou en Hector kwam en dat het haar speet van haar vader. Weet jij daar iets van?”

Helga was haar verdriet aan het verwerken met Hector. Hector kon daar iedereen kennelijk altijd goed bij helpen. Ik nam Netty mee naar de keuken en zei: “Helga is het meisje dat ik op vakantie met Hendrik heb gevonden in het bos. Ze was aangerand en verkracht en gebeten door een hond. Ik had geen idee dat ze hier, met haar vader, vanochtend voor de deur zou staan.” Ik legde uit wat vanochtend was voorgevallen.

Netty hoorde mij aan en aan het einde van het verhaal zuchtte ze heel diep.

“Wat moeten we hier nu weer mee,” was eigenlijk het enige dat ze wist te zeggen. Meer tijd had ze ook niet, want de bel ging.

“Daar zal je de vader weer hebben,” zei ik, en ik rechtte mijn rug en opende de voordeur. Daar stond Pris.

“Hallo vader, wat sta je verbaasd te kijken, het is woensdagmiddag, is Birgit er al?” en Pris wandelde langs mij heen de gang en de woonkamer in.

Nog voordat ik kon zeggen “hoe meer zielen, hoe meer vreugd”, ging weer de bel. Dit keer was het Birgit.

“Hallo Jaap, is Pris er al? Ik heb echt zin om met haar en Hector naar het bos te gaan,” en zonder op een antwoord te wachten, wandelde ook Birgit langs mij heen de gang door en de kamer in.

Ik wist even niet zo goed wat ik moest doen en liep dus ook maar de kamer in. Daar had Netty zich inmiddels weer over Helga ontfermd en Pris en Birgit stonden er een beetje bij te kijken. Ik begon iedereen maar even voor te stellen. Het was Birgit die het ijs brak.

“Heb je zin om met mij en Pris mee te gaan? We gaan Hector uitlaten in het bos. Mag het Jaap, mag het?”

Op de een of andere manier kon Birgit altijd vrij veel van mij gedaan krijgen. Dus ik zuchtte en keek Pris aan, die een ‘oké’-gezicht trok en haar schouders ophaalde. Mijn vrouw vond het kennelijk ook een goed idee, want die snelde naar de keuken en kwam terug met drie blikjes limonade, voor onderweg.

Even later zaten Netty en ik een beetje verbluft samen op de bank. Wat hadden we nu weer aan onze fiets hangen. Toen ging de telefoon.

Het was een politieagent uit het dorp waar ik met Hendrik op vakantie was geweest. Hij vertelde dat Helga met haar ouders op het politiebureau was geweest en had gevraagd naar degene die haar had gevonden in het bos. Die wilden zij namelijk graag bedanken. De agent had daarop mijn naam en adres gegeven en geprobeerd mij te bellen. Ik had niet opgenomen en toen was hij het vergeten. Hij bood daarvoor zijn excuses aan. Ik bedankte hem voor de informatie en we beëindigden het gesprek. Ik vertelde Netty waar dit nu weer over ging.

“Nou, lekker is dat, zo kan je jezelf goed voorbereiden, zeg!” mopperde Netty. En ze had natuurlijk gelijk.

“Maar, volgens mij is er iets met dat meisje,” vervolgde Netty, “zoals ze hier op de stoep zat, ik vond dat niet gewoon. En als ik nu zo jouw verhaal over die vader erbij betrek, dan weet ik niet zo goed meer wat ik ervan moet denken. Zou ze aan het weglopen zijn, van huis bedoel ik?”

“Dat hoop ik niet,” reageerde ik, “wat zou dat kind dan bij ons moeten? Als ze van huis wil weglopen heeft ze toch wel een beter plan?”

Terwijl ik dat zei, bedacht ik mijzelf dat dit wel eens niet het geval kon zijn.

Misschien was het een impuls, die ze gevolgd had.

Veel tijd om erover na te denken kregen we echter niet, want opnieuw luidde de bel. Netty ging open doen. Ik bleef heel even zitten, maar volgde haar dan toch naar de gang.

Ik kon niet zien wie er voor de deur stond. Degene die er stond moest kleiner zijn dan mijn vrouw. Haar stem was echter luid genoeg om haar te verstaan. Uit wat

zij zei, maakte ik op dat het de moeder van Helga was, die zich afvroeg wat haar dochter hier deed. Tot mijn verrassing reageerde mijn vrouw verbaasd.

“Nee, uw dochter is niet hier; ze is hier wel geweest met een meneer, uw man misschien?” Netty zweeg weer.

De moeder van Helga was even stil van het antwoord dat zij kreeg.

Toen wilde ze langs Netty naar binnen komen, luid de naam van Helga roepend. Maar die was er natuurlijk niet.

Ik liet haar tot in de gang komen en hield haar daar tegen. Dat vond ze maar niets, want ze probeerde zichzelf ook langs mij te wurmen. Ik hield haar echter stevig bij de bovenarmen vast. Zo kon ze geen kant op.

“Bel jij even de politie,” zei ik tegen Netty, die onverwijd de telefoon pakte.

“Jullie hebben mijn dochter ontvoerd! Lelijke pedo's, God zal jullie straffen, jullie zullen voor eeuwig in de hel branden en Satans werk moeten verrichten,” en zo ging ze nog een poosje door, totdat, vrij snel, de politie ter plaatse was.

In het bijzijn van de agenten sommeerde ik de vrouw tot driemaal toe mijn huis te verlaten, waarna de agenten haar meenamen. Ze zetten de vrouw achter in hun auto en een van hen bleef bij haar, want ze was allesbehalve gekalmeerd. De ander kwam terug en trok inmiddels zijn opschrijfboekje.

Nadat Netty en ik hadden uitgelegd wat er was gebeurd, en de agent dit alles in zijn opschrijfboekje had genoteerd, vroeg hij of wij aangifte wilden doen van huisvredebreuk. Ik vroeg of dat nodig was.

Het leek de agent wel verstandig, want per slot van rekening kwam Helga dadelijk weer terug.

Dat bleek niet het geval te zijn. Terwijl wij met de agent aan het praten waren, was Pris teruggekeerd van de wandeling met de meisjes. Ik zag haar uitstappen en ook Birgit wipte uit de auto. Van Helga was geen spoor.

Birgit zwaaide en liep weg in de richting haar eigen huis. Ik zwaaide terug.

Pris kwam aanlopen en vroeg wat de agent hier deed. Ik vroeg waar Helga was gebleven.

“Tsja,” zei Pris, “een beetje een eigenaardig kind, die Helga. We hebben gezellig door het bos gewandeld en toen we terugkwamen bij de auto wilde ze ineens niet meer mee. Ik heb nog geprobeerd haar te overreden maar er was geen beginnen aan. ‘Nee,’ zei ze de hele tijd, ‘ik ga niet terug naar die achterlijke geloofsfanaten. Die houden alleen maar van God en van zichzelf, maar niet van mij.’ Daarop barstte ze in snikken uit en zette het op een lopen. Birgit, Hector en ik stonden er een beetje verbouwereerd bij.”

De agent had het verhaal van Pris ook maar gelijk genoteerd en zei: “We zullen naar het meisje uitkijken; ik zal het doorgeven aan mijn collega's. Ik vraag me echter af of we er een geval van vermissing van kunnen maken.”

Hij keek mij bij deze laatste opmerking aan, alsof hij van mij een antwoord op die vraag verwachtte.

“Tsja,” bracht ik veelbetekenend uit, en liet het daarbij.

Teleurgesteld nam de agent afscheid en liep weg. Netty, Pris en ik keken hem na vanuit de deuropening. We zagen dat de moeder van Helga nog steeds niet gekalmeerd was toen de politieauto wegreed. Toen gingen we naar binnen en ik ging een kopje theezetten.

De bel ging. Pris riep dat zij de deur wel zou openen en liep de gang in. Ik volgde het vanuit de keuken. Pris had de deur van de vestibule open laten staan. Op het moment dat zij de voordeur losmaakte van het slot, werd deze met kracht naar binnen geduwd. Pris deed een paar stappen achteruit om haar evenwicht weer te hervinden. Inmiddels was er iemand binnen gekomen die hevig zwaaide met iets dat op een boek leek. Pris kreeg het als eerste tegen haar hoofd en liet zich vallen.

Nu herkende ik de man. Het was de vader van Helga die, zwaaiend met een boek, op mij afkwam. Tegelijkertijd uitte hij allerlei verwensingen, zoals:

“Ongelovige, God straft onmiddellijk en rechtvaardig. Ik zal het werktuig Gods in deze zijn. Waar is mijn dochter, waar is Helga?”

Ik riep Netty toe dat zij opnieuw de politie kon bellen. Dat was eigenlijk niet nodig, want zij had al direct gereageerd toen zij de man had horen schreeuwen.

Zelf zette ik de hete ketel met kokend water terug op de kookplaat. Ik was juist op tijd, want op het moment dat ik mijn handen vrij had, probeerde de man mij met zijn boek te slaan. Daar was ik natuurlijk niet van gediend. Ik ving zijn slag op door hem bij de pols te pakken en griste het boek uit zijn handen. Zijn pols hield ik vast en verdraaide ik, zodat de man uiteindelijk op zijn knieën voor mij zat. Ik gebod hem zijn gemak te houden, mijn woorden kracht bijzettend met nog een klein draaitje aan zijn pols. De man kermde van de pijn, maar hield overigens zijn gemak.

Ik bekeek het boek dat ik in mijn hand had. Het bleek een bijbel te zijn.

Ik legde het boek terzijde en keek de man aan.

“Wat kom je hier nu doen, man?” vroeg ik, behoorlijk geïrriteerd.

“Ik kom mijn dochter halen.”

“Maar die is helemaal niet hier, dat hebben we zojuist ook aan je vrouw duidelijk gemaakt, en die is door de politie afgevoerd. Wil jij dat ook?”

“Waar is mijn dochter?” was de, wat verwilderde, enige reactie van de man. Het leek alsof hij zich aan mijn greep wilde ontworstelen. Maar inmiddels had Pris zich bij mij gevoegd en de man zijn andere arm op zijn rug gedraaid.

“Uw dochter is hier niet, dat heb ik al gezegd, en als u uw gemak niet houdt dan zal ik andermaal aangifte moeten doen van huisvredebreuk.

“Wat heb je met mijn dochter gedaan, wat voor ongelovige ideeën heb je in haar hoofd gestopt, jij... jij Satan!”

Ik begon nu toch wel een beetje genoeg te krijgen van het geblè van de man en kreeg ernstig de neiging om hem in het kruis te schoppen. Ik onderdrukte die neiging. Kennelijk leek Pris meer op mij dan zij zou willen toegeven, want zij hield zich niet in. Ze greep een pollepel en mepte de man op zijn kop dat het een lieve lust was. Ondertussen riep ze: “Houd nou toch eens op, vervelende kwal die je bent!”

Ik pakte de pollepel van Pris af en schudde mijn hoofd terwijl ik haar aankeek. Ze liet mij de pollepel gemakkelijk uit de hand nemen, maar ik zag dat haar woede nog lang niet bekoeld was. Zonder scrupules duwde ze de arm van de man, die ze eerder op zijn rug had gedraaid, omhoog. Daardoor schoot er een pijscheut door de man zijn schouder en hij schreeuwde het uit.

“Genoeg, genoeg,” riep ik Pris toe, die met frisse tegenzin de arm van de man ietsje liet zakken.

Daar ging de bel weer. De politie was opnieuw gearriveerd. Gelukkig waren het voortvarende agenten, die de situatie snel doorzagen. Ze grepen de man bij de schouders, terwijl Pris en ik hem loslieten.

Wederom sommeerde ik de man tot driemaal toe om mijn huis te verlaten, waarop de sterke arm zijn werk deed en de man afvoerde.

Weer bleef een agent achter om ons verhaal op te nemen. Uiteraard verwezen we hem ook naar zijn collega's, die eerder de moeder van Helga hadden afgevoerd. Hij gaf aan zoiets via hun oproepsysteem in de auto te hebben gehoord. Hij nodigde ons alle drie – Pris, mijn vrouw en mijzelf – uit om 's middags of de volgende dag aangifte te komen doen. Daarna vertrok hij weer.

Niemand had meer zin in thee, dus besloten we iets sterkers te drinken. Pris bedankte; zij moest nog rijden en zou thuis wel een borrel nemen. Daarop vertrok ze. Netty schonk ons allebei een glas cognac in.

“Ik houd helemaal niet van cognac,” zei ik. “Hoe komen we daar eigenlijk aan?”

“Ik denk dat we die nog van Hendrik hebben. Volgens mij lustte die daar wel pap van,” antwoordde Netty.

“Ach Hendrik,” zei ik, “als hij geweten had wat onze vakantie allemaal teweeg zou brengen...”

“Ja,” zei Netty, “maar hij had toch juist dat park uitgezocht, omdat degene die Roxy had doodgereden daar zou zijn?”

“Ja, dat is waar, maar dat van die Helga had hij nooit kunnen voorzien.”

We nipten van onze cognac. Ik vond het nog steeds niet lekker, maar ik kon zien dat Netty er een smaak voor zou kunnen ontwikkelen.

“En nu maar hopen dat de rest van de Jehova goegemeente niet ook nog langs wil komen,” grapte Netty.

Ik schrok even van haar opmerking. Het zou toch niet...? En dan nog, Hector zou ze wel op afstand houden.

Ik schonk Netty nog maar eens in.

15. Shioban

De volgende dag waren Netty en ik naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen van huisvredebreuk. Het was een lange zit geweest, want de agenten konden niet zo verschrikkelijk vlug typen of kenden het systeem (nog) niet zo goed. Al met al duurde het een paar uur voordat we weer buiten stonden. We besloten in het dorp een kopje koffie en thee te gaan drinken.

Achter het raam van een café zaten we samen naar de druilerigheid van de dag te kijken. Mensen spoedden zich over het plein en probeerden de plassen te ontwijken. Daardoor liepen ze soms bijna tegen elkaar op, waarschijnlijk omdat de plassen inmiddels het hele plein besloegen en er maar weinig stukjes waren waar je droge voeten hield. Dat ze vooral naar de grond keken, vanonder hun paraplu's vandaan, hielp daarbij natuurlijk ook niet.

Aan de overkant van het plein was een koopman zijn handel aan het veiligstellen. De man verkocht allerhande prullaria van het kitscherige soort. Zijn spulletjes stonden in een marktkraam. Maar niemand kwam ernaar kijken. En ondertussen vulde de regen het zeil van de kraam zodat het bol naar beneden kwam te staan. De koopman duwde tegen het gebolde zeil en kreeg een hele scheut water over zich heen.

Netty en ik moesten erom lachen, maar hadden ook medelijden met de man. Desondanks wilde Netty niets bij hem gaan kopen.

“Wat moet ik met die meuk?” was haar reactie.

Toen het wat minder hard regende, en wij onze drankjes op hadden en hadden afgerekend, gingen ook wij naar buiten. Op een drafje liepen we naar de auto en we reden snel terug naar huis.

Die middag hadden we een vergadering van het Hendrik Huis op het programma staan. Ik had er absoluut geen zin in, gezien de gebeurtenissen van de afgelopen periode en die van gisteren. Dat gezeik altijd; waarom was dat Hendrik Huis nu eigenlijk nodig? Konden mensen niet gewoon normaal tegen elkaar doen?

Zo zat ik wat te fulmineren tegen mijn vrouw, terwijl wij een boterham aten. Zij hoorde het aan en reageerde, wijselijk, niet.

De tafel was net zo'n beetje afgeruimd toen de bel ging, die meldde dat Shioban en Pernille gearriveerd waren. Hun natte jassen hingen ze aan de kapstok en Pernille kwam rillend de kamer ingelopen.

“Oh, gelukkig is het hier lekker warm,” zei ze, maar ze trok toch het zware vest dat ze droeg wat strakker om zich heen.

“Willen de dames een lekker kopje thee?” probeerde ik de stemming wat te verbeteren. Nou, dat wilden ze wel en al snel had ik vier dampende koppen op de tafel met lekkere dikke koeken erbij. Hector keek toe.

Netty opende de vergadering. Hoewel ik de voorzitter van de stichting was, vond ik dat best. Hoe minder ik hoefde te doen, hoe liever het me was. Daarbij wist ik dat Netty heel efficiënt kon vergaderen. Zo zat je even naar buiten te kijken of er waren alweer drie agendapunten afgehandeld.

Het ging allemaal supersnel; voor ik het wist, waren we alweer bij de rondvraag. Ik hoopte dat niemand iets had, maar ik werd teleurgesteld.

Shioban had een vraag.

“Hoe zit het eigenlijk met onze voorwaarden?” vroeg ze, een beetje schuchter.

“Welke voorwaarden bedoel je, Shioban?” vroeg Netty. “De arbeidsvoorwaarden of te toelatingsvoorwaarden of wat...?”

“Nee, nee, niet de arbeidsvoorwaarden, die zijn prima, nee ik denk dat ik de toelatingsvoorwaarden bedoel.”

“Wat wil je ervan weten?” vroeg nu ook Pernille. “Ze staan in de map bij onze administratie.”

“Wel, wat ik mij afvroeg,” ging Shioban verder, “is... hm, we staan open voor vrouwen die in hun relatie mishandeld worden, toch?”

“Ja,” zei Netty, “dat is grosso modo wel het uitgangspunt. Maar we kunnen dat breed opvatten. Zo kunnen vrouwen uit een relatie stappen en alleen naar het Hendrik Huis komen. Het kan ook dat ze kinderen hebben en dat ze die meenemen. En wellicht zijn er nog meer situaties denkbaar die daar ook onder vallen.”

“Oké,” zei Shioban, “dat kunnen we dus breed interpreteren.”

“Ja, heb je soms een bepaalde casus in gedachten? Als je wil dan kunnen we dat wel bespreken...” zei Pernille, die een beetje zat te kijken van de vragen van Shioban.

“Nou, ik dacht aan een paar steekwoorden, zoals alleenstaand, vrouw, mishandeling, kinderen... die, zeg maar, een beetje weergeven, of nee beter, houvast kunnen geven aan onze toelatingsvoorwaarden.”

“Tsja, is dat iets waar we nu acuut iets mee moeten of zal ik het voor de volgende keer agenderen?” sloot Netty een en ander kort.

“Nee,” zei Shioban, “ik kom er later misschien nog wel eens op terug.”

“Oké,” zei Netty, “heeft er iemand dan nog iets voor de rondvraag? Zo niet, dan sluit ik de vergadering en stel ik vast dat de volgende over vier weken is.” Iedereen vond het best dat de vergadering was afgelopen. Het had gelukkig niet meer dan vijftig minuten geduurd. Ja, dat kon je wel aan Netty overlaten.

Pernille en Shioban gingen weer terug naar het Hendrik Huis en Netty zette zich onverwijd aan het afsprakenlijstje. Dat was eigenlijk altijd binnen het uur na de vergadering beschikbaar.

Ik vond dat zelf heel handig, want het voorkwam dat ik moest onthouden wat ik moest doen. Ik hoopte altijd maar dat het niets was en meestal was dat gelukkig ook zo. Doorgaans deed Netty alles. Maar ja, het was dan ook haar ding.

Op mijn studeerkamer zette ik mij achter mijn bureau en opende mijn laptop. Het was hoog tijd dat ik weer eens wat schreef.

“Waarom zou Shioban over onze toelatingsvoorwaarden zijn begonnen?” vroeg Netty mij.

“Hoe moet ik dat weten?” was mijn logische antwoord, dat er overigens wel wat kortaf uit kwam.

Mijn vrouw en ik hadden net de avondmaaltijd genuttigd en zaten aan tafel nog van een digestief te genieten. Op mijn antwoord keek Netty mij wat geagiteerd aan.

“Sorry,” zei ik, “dat kwam er anders uit dan dat ik bedoelde. Ik heb werkelijk geen idee waarom Shioban daarmee kwam.”

“Het is niks voor haar om daarover te beginnen. En daarbij, meestal kaart Pernille dat soort dingen aan. Ik heb het gevoel dat er iets achter steekt, maar ik kan mijn vinger er niet opleggen,” zei Netty.

“Ik kan moeilijk even naar binnen lopen om te kijken of er iets bijzonders is,” reageerde ik. Meestal, als iemand over zoiets begon, dan was er feitelijk iets aan de hand. Dat kon je dan waarnemen. Of, als je zo maar even je gezicht liet zien, was men verrast en een beetje minder waakzaam en kon je tot een gesprek komen. Dat was althans mijn ervaring. Maar het Hendrik Huis inlopen door mij, werd, waarschijnlijk volkomen terecht, niet op prijs gesteld.

Tot mijn verassing zei Netty: “Ja, dat ga ik maar eens doen; ik ben al een poosje niet meer echt binnen geweest. Weet jij nog iets waar ik specifiek naar kan kijken? Dan heb ik een reden.”

“Je zou naar dat raam op de eerste verdieping, naast de badkamer op de overloop, kunnen kijken. Laatst klaagde Pernille dat het daar tochtte,” reageerde ik.

“Goed idee,” zei Netty, “dat ga ik morgen maar eens even doen.”

De volgende ochtend was mijn vrouw al vroeg uit bed. Ze was in ieder geval verdwenen toen ik wakker werd. Ik stapte onder de douche en kleedde mij vervolgens aan. Beneden lag Hector niet onderaan de trap, maar gewoon in zijn mand. Doorgaans betekende dat dat Netty al even met hem naar buiten was

geweest. Ik liet mijn blik op het raam vallen en bedacht dat ik het niet erg vond dat Hector al uit was geweest. Het regende.

Ik schonk mijzelf een kopje thee in en zette mij aan tafel om te gaan ontbijten. Ik nam een bakje cruesli met kwark en een boterham. Nadat ik die opgepeuzeld had, zat ik mij te bedenken of ik nog een beschuitje met roomboter en hagelslag zou nemen. Netty was er toch niet. Toen kwam Netty net binnen en ik liet het idee om nog een beschuit te eten weer varen.

“Hoi schat, wat was jij er vroeg uit,” begroette ik haar.

Ze keek mij verwilderd aan en schudde haar hoofd.

“Wat is er?” wilde ik nu wel weten. “Waar ben je eigenlijk geweest?”

“Nou, dat raam,” zei ze, “is prima in orde. Als je het tenminste dichtdoet en ook het bovenlichtje sluit. Met het bovenlichtje open, tocht het als de pest. Maar dat is niet zo erg, dan kan het vocht van de badkamer tenminste weg.”

Ik keek haar verbaasd aan en zei: “Maar er was kennelijk nog iets, want van het juiste gebruik van een raam, raak jij niet zo opgewonden...”

“Nee en ja,” maakte ze het raadsel vooralsnog iets ingewikkelder.

“Nee, van een raam raak ik niet opgewonden. Maar er is nog iets en ik weet eigenlijk niet hoe ik daar mee om moet gaan. Ik zal het je zo vertellen, maar ik moet eerst naar de wc.”

Ik ruimde de tafel af en tegen de tijd dat ik daarmee klaar was, kwam Netty van het toilet.

“Zo, nu eerst een kopje koffie,” zei ze, en ze zette mij weer even in de wacht.

“Vertel nu eindelijk eens waarom je zo opgewonden bent geraakt. Wat is er gebeurd?” vroeg ik, mijn nieuwsgierigheid nauwelijks nog onder controle.

“Ik zal het je vertellen,” zei ze. Ze ging met haar verse kopje koffie op de bank zitten. “Ik kwam binnen in het Hendrik Huis en het was er nog doodstil. Niet zo gek, want het was best nog wel vroeg. Dus ging ik gelijk door naar boven en controleerde het raam. Dat is en was prima in orde. Misschien dat je een klein beetje kracht moet zetten als je het wil sluiten, maar dat mag het probleem niet zijn. Trouwens, dat is van de zomer wel weer over, want het is volgens mij gewoon vocht.”

Ik vond het altijd interessant als Netty haar bouwkundige expertise ter sprake bracht. Die was volgens mij namelijk goeddeels afwezig. Maar ik liet niks merken en vroeg mij af wat dan het probleem was.

“Je vraagt je misschien af wat mij dan zo boos heeft gemaakt,” ging zij verder.

“Ja, dat vraag ik me nog steeds af,” zei ik en ik keek haar verwachtingsvol aan.

“Terwijl ik het raam aan het controleren was, bedacht ik mij dat jij wel eens gezegd hebt dat er stelschroefjes zitten in dat ding waarmee je het raam openzet.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen en wachtte verontrust op wat komen ging. Ze zou toch niet aan het hang- en sluitwerk zijn gaan schroeven, hoopte ik.

“Dus ik dacht: in de kamer hiernaast lagen altijd wat stukken gereedschap; laat ik een schroevendraaier pakken.”

Ik maakte mijzelf nu nog meer zorgen en zag het hele raam al uit de sponning hangen.

“Dus doe ik de deur open van die kamer, althans dat probeerde ik, was die op slot! En kennelijk vanaf de binnenkant, want er was geen sleutel te bekennen. Dus ik begin wat te duwen en te trekken aan die deur en aan het handvat, maar er was geen beweging in te krijgen.”

Mijn angsten gingen nu van het raam naar de deur; zou ze hem uit pure ergernis in elkaar geschopt hebben? Nee, zo was Netty niet, toch...?

“Terwijl ik daar aan die deur bezig ben, komt Shioban ineens tevoorschijn en posteert zich tussen mij en de deur in. Ze vroeg waar ik mee bezig was en nadat ik dat uitgelegd had, zei ze dat ik me er het hoofd maar niet over moest breken. Zij zou er verder wel naar kijken en ze duwde me bijna letterlijk het huis weer uit. Daar ben ik boos over.”

Ik haalde min of meer opgelucht adem en dat viel mijn vrouw op.

“Wat zit je nu luidruchtig adem te halen, je was zeker bang dat ik iets gesloopt had.”

“Nee, nee, nee,” haastte ik mij te zeggen, “maar ik heb een groot vertrouwen in Shioban, dus ik ben een beetje opgelucht omdat ik mij niet kan voorstellen dat er iets ernstigs aan de hand is.”

“Niets ernstigs... niets ernstigs,” herhaalde mijn vrouw, en ik zag dat de opwinding weer toe begon te nemen. “Ze was allesbehalve vriendelijk tegen me, en daar was toch echt geen reden voor!”

“Nou,” probeerde ik Shioban een beetje te redden, hoewel ik niet wist waarom, “je was er ook wel erg vroeg en misschien wilde Shioban de andere bewoners rustig wakker laten worden. Of ze was wakker geworden van jouw gerommel en met het verkeerde been uit bed gestapt,” opperde ik.

Ik maakte het alleen maar erger. Dat zag ik aan de kleur van het gezicht van Netty. Het werd roder en roder. Ik besloot haar even af te laten koelen en gaf aan Hector uit te gaan laten. Het was inmiddels gestopt met regenen.

Hector had alles vanuit zijn mand gadeslagen en zich wijselijk niet bemoeit met het gesprek. Hij liep enthousiast met mij mee en moest op de eerste de beste hoek al een flinke plas doen. Dat was kennelijk nodig.

Hector en ik liepen een hoek om en stonden ineens tegenover Birgit. “Hallo Birgit,” zei ik opgewekt.

“Oh, hallo Jaap,” zei Birgit en ze keek een beetje betrappt. Ze vergat zelfs Hector te aaien. Die liet dat echter niet gebeuren en likte haar midden door het gezicht.

Lachend zei ze: "Ja jij ook hallo, lebbberkont," en ze kroelde tussen zijn oren.

"Moet jij niet naar school?" vroeg ik.

Birgit wist kennelijk even niet zo goed wat ze moest zeggen en bestudeerde de punten van haar schoenen. Toen kreeg ze ineens een idee: "Nee, ik moet eerst naar de tandarts."

"Gaat je moeder dan niet mee?" vroeg ik.

"Hm... ja, maar we doen wie er het eerst is en ik ben anders gelopen... korter, denk ik." En daar ging ze weer, nu op een drafje.

Ik geloofde eigenlijk helemaal niets van het verhaal van de tandarts en besloot even langs de supermarkt te lopen. Daar werkte Deborah nu.

Ik hoefde niet eens naar binnen te gaan. Deborah was juist bezig een reclamebord buiten te zetten toen ik langskwam.

"Goedemorgen Jaap en hoi Hector," zei ze spontaan en ik beantwoordde haar groet, maar zei verder niets over Birgit. Die kleine voerde iets in haar schild, dat was duidelijk. Ik wandelde terug naar huis en vroeg mij af wat er aan de hand kon zijn.

Het was een paar dagen later toen ik weer met Hector buiten rond liep. Het was mij eigenlijk onduidelijk of Netty en Shioban een en ander al hadden uitgesproken, maar dan had ik dat waarschijnlijk wel gehoord. Deze gedachten speelden zo een beetje door mijn hoofd, terwijl ik zonder specifieke reden langs het Hendrik Huis liep.

Daar was Pernille juist de post uit de brievenbus aan het halen.

"Hallo Pernille," zei ik en ik verbaasde mij weer over haar schoonheid. Soms leek het alsof ze niet echt was, maar een holografische fantasie uit mijn eigen brein.

"Hallo Jaap," en ze glimlachte, daarmee de fantasie nog meer voerend. "Ben je lekker met Hector aan het wandelen? Het weer is een stuk opgeknapt, nietwaar?"

"Ja, zeker," zei ik. "Zeg, heb jij nog iets van Shioban gehoord?"

Pernille keek mij vragend aan en zei: "Waarover Jaap?"

"Over het raam, boven, naast de badkamer. Daar was toch iets mee?"

"Ik weet van niks," zei Pernille, "alleen dat je het een beetje stevig moet dicht doen, maar dat is geen probleem."

"Ja, dat weet ik," antwoordde ik en ik vertelde haar over de ontmoeting tussen mijn vrouw en Shioban. Pernille luisterde en het leek wel alsof haar belangstelling steeds toenam.

"Shioban doet inderdaad een beetje vreemd de laatste tijd," zei ze.

"Alsof ze er met haar hoofd niet helemaal bij is en er verdwijnen ook steeds dingetjes. Kleine dingetjes, niets bijzonders eigenlijk, zoals dat de kaas ineens op

is, of dat ik dacht dat er nog krentenbollen waren die er niet meer zijn. Begrijp je wat ik bedoel?”

Helemaal begrijpen deed ik het niet, maar ik impliceerde toch dat ik dat wel deed door “hm” te zeggen en met mijn hoofd te knikken.

“Oh ja, en Birgit komt steeds bij haar langs, vlak voor school of direct daarna. Dat mag natuurlijk, maar het valt mij nu de laatste dagen wel erg op. Meestal gaat ze dan ook langs jou, zegt ze, om Hector goedendag te zeggen. Heb jij haar ook zoveel gezien?”

“Nu je het zegt; laatst kwam ik haar tegen op een raar tijdstip. Volgens mij moest ze op school zitten. Maar ze zei dat ze naar de tandarts ging met haar moeder. Die kwam ik even later bij de supermarkt tegen. Die ging helemaal niet naar de tandarts.”

“Pernille,” ging ik verder, “wil jij eens kijken wat er zich in de kamer tegenover de badkamer bevindt? Mijn vrouw wilde daar laatst naar binnen, zoals ik al zei, en Shioban hield haar tegen. Mijn gevoel zegt mij dat daar de sleutel van dit raadsel wel eens zou kunnen liggen.”

“Goed idee,” zei Pernille, “ik ben daar al een paar dagen niet geweest. Ik zal eens gaan kijken. Ik houd je wel op de hoogte.”

“Graag. Nou, tot later,” en ik wandelde verder met Hector.

16. Gedoe

Toen ik thuiskwam met Hector zat, tot mijn stomme verbazing, Pernille bij Netty aan de koffie.

“Hallo Jaap,” zei ze, “ik kan ook die kamer niet in.”

Ik liep terug naar de gang, trok mijn jas uit en hing die aan de kapstok. Toen ik weer terugkwam in de kamer, was Pernille juist Hector stevig aan het kroelen. De hond genoot naar mijn gevoel net iets te veel, dus verwees ik hem naar zijn mand. Met zijn staart tussen de poten liep hij, met een overdreven omweg, naar zijn mand en ging er sikkeneurig in liggen. Pernille was hem alweer vergeten en was weer in gesprek met Netty.

Ik zette voor mijzelf een kopje thee en kwam terug de kamer in. De beide dames zaten mij nu verwachtingsvol aan te kijken. Dus vroeg ik: “Willen jullie misschien ook een koekje?”

Zoals te verwachten viel, wilden geen van beide een koekje. Netty vond het zelfs nodig om mij te adviseren er zelf ook geen te nemen. Dus nam ik er demonstratief twee, waarvan ik er een op het schoteltje naast mijn kopje legde, voor zo dadelijk.

“Is er iets?” vroeg ik uiteindelijk maar.

Pernille en mijn vrouw keken elkaar aan. Dat er iets was, was duidelijk, maar wat? Ik keek nogmaals de beide vrouwen vragend aan en bewoog mijn handen naar buiten, waarbij ik ze draaide, zodat de lege binnenkanten van mijn handen zichtbaar werden.

“Nou...” “Wel...” begonnen de dames nu tegelijk, waarbij ze beide weer stopten om de ander de gelegenheid te geven uit te spreken. Zodoende bleef het dus stil. Ik begon er genoeg van te krijgen.

“Pernille,” zei ik, “wat is er aan de hand? Vertel jij het eerst maar, dan kan mijn vrouw, als jij klaar bent, misschien nog dingen aanvullen.”

“Volgens mij zit er iemand in die kamer,” zei Pernille.

“Welke kamer?” vroeg ik en ik had direct spijt van mijn vraag, dus vulde ik snel aan: “Die tegenover de badkamer in het Hendrik Huis.”

“Inderdaad,” zei Pernille. “Ik heb nog eens even goed opgelet en ik heb Shioban daar verschillende keren gezien. Telkens leek het alsof ze net uit die kamer kwam of ernaartoe ging. En telkens had ze iets bij zich om te eten. Volgens mij zit daar iemand en om de een of andere reden mogen wij dat niet weten.”

“Denk nog eens aan die vraag, die ze bij de vergadering stelde,” vulde Netty aan.

Ik bedacht me suf, maar kon even niet meer voor de geest halen wat de vraag geweest was.

“Help me even,” zei ik, “welke vraag was dat ook alweer?”

“Haar vraag over de toelatingsvoorwaarden van het Hendrik Huis,” zeiden de dames in koor.

“Oh ja, nu herinner ik me dat ook. Nou, eh, ik ben van de praktische oplossing. Ik stel voor dat we gaan kijken in die kamer. Nemen we Shioban mee?”

Mijn vrouw en Pernille keken elkaar aan. Ik zag hen beide twijfelen.

Toen stak Pernille haar vinger omhoog. “Om tien uur gaat ze altijd naar de sportschool.”

“Ja... dus?” zei ik.

“We wachten tot ze weg is en gaan dan kijken,” zei Netty.

“Hm... maar...” begon Pernille iets dat op een tegenwerping leek. “Misschien is het beter als wij,” en ze wees naar mijn vrouw, “samen gaan kijken. Sorry Jaap, maar we hebben net een zwaar geval binnen gekregen. Ik denk niet dat het goed is als jij nu het Hendrik Huis binnen gaat. Deze dame zou daar wel eens compleet van uit haar dak kunnen gaan.”

“Oké”, zei ik, “ik wacht wel buiten. Dan kan ik gelijk zien of er niet iemand uit het raam klimt,” grapte ik. “Hoe laat is het nu?”

Hector was weer uit zijn mand gekomen en liep om de tafel heen. Ik zag het en zag ook dat hij het koekje, dat nog steeds op mijn schoteltje lag, pakte. Ik was te verbaasd om iets te zeggen.

“Foei, Hector!” klonk het streng uit de mond van Netty.

Pernille moest lachen en ik voelde mijzelf een sukkel.

“Het is vijf over tien, dus ik stel voor dat we gaan,” zei Pernille.

Mijn vrouw en ik stemden daarmee in en we stonden op en verlieten het huis, op weg naar het Hendrik Huis. Hector bleef thuis.

Ik stond een beetje rond te kijken in de tuin van het Hendrik Huis. Mijn vrouw en Pernille waren naar binnen gegaan. Dat was al even geleden. Hoe lang zouden ze erover kunnen doen om naar boven te gaan, vroeg ik mij af. Het antwoord kwam juist de deur uit lopen in de persoon van Shioban. Ze droeg een sporttas over haar schouder en keek mij verbaasd aan toen zij mij zag.

“Wat doe jij nu hier?” vroeg ze.

“Oh, ik kijk of er nog iets aan de tuin moet worden gedaan,” verzon ik.

Shioban keek mij verdwaasd aan, maar haalde haar schouders op en liep door.

“Sport ze,” riep ik haar na.

Ze beantwoordde door haar hand op te steken. Toen was ze de hoek om.

Inmiddels hadden Pernille en mijn vrouw de trap genomen en waren boven aangekomen. Ik zag hen en zij zagen mij door het raam op de gang. Ze

zwaaiden allebei. Pernille hield iets omhoog waarvan ik vond dat het op een sleutel leek.

Wat er verder binnen gebeurde, kon ik niet zien.

Wat ik wel kon zien, was dat het raam van de afgesloten kamer openging en iemand uit het raam begon te klimmen. Ik was verbaasd over dat wat ik als een grapje had gezegd, nu voor mijn ogen gebeurde. Ik keek nog eens goed en herkende Helga. Wat deed die nu in het Hendrik Huis, dacht ik. Inmiddels klom ze langs de regenpijp naar beneden. Omdat het laatste stukje regenpijp ontbrak, moest ze de laatste meter springen.

Ik stapte naar haar toe en ving haar op.

Verbaasd keek zij mij aan. Verbaasd, maar ook betrap.

“Hallo Helga,” zei ik.

“Hallo Jaap,” zei Helga.

“Volgens mij heb jij iets uit te leggen,” zei ik en ik keek haar streng aan.

Van boven hoorde ik nu de beide dames uit het raam roepen dat ze niemand hadden aangetroffen. Vervolgens was het erg stil. Waarschijnlijk hadden ze uit het raam gekeken en mij zien staan met Helga.

Helga keek mij nog steeds aan, maar zei niets. Pernille kwam naar buiten, met Netty in haar kielzog. Beiden keken boos.

“Weet je wat,” probeerde ik, “we gaan naar ons huis en drinken daar nog een kopje koffie of thee en dan kan Helga ons uitleggen wat zij daarboven deed.”

Helga realiseerde zich dat er geen ontkomen aan was en knikte gedwee. Pernille en Netty keken mij fronsend aan en knikten toen. Zo liepen we weer terug naar ons huis.

“Ik mocht van Shioban in die kamer,” zei Helga, “het was een idee van Birgit, omdat ik weg wilde bij mijn vader en moeder.”

“En waarom wilde je weg bij je vader en moeder?” vroeg ik.

Het gezicht van Helga was al rood, maar nu werd haar hals zo mogelijk nog roder, “omdat hij aan me zit,” Helga begon te huilen, zodanig dat ik dacht dat we daar voorlopig niets zinnigs meer uit zouden krijgen.

Netty en Pernille keken elkaar aan. Het was mij onduidelijk wat er zich tussen die twee afspeelde.

Ik gebaarde Netty om Helga een beetje te troosten. Ze legde haar arm om haar schouder en streelde haar rug. Ik zag Helga rillen.

Pernille zat er hoofdschuddend bij. Ik wenkte haar en nam haar mee naar de keuken.

“Ik ben zo boos op Shioban,” zei Pernille, “dit had ze toch best tegen me kunnen zeggen. Niet dat ik het dan een goed idee had gevonden, maar dat geheimzinnige gedoe, daar houd ik helemaal niet van.”

“Misschien valt het allemaal wel mee,” zei ik troostend en ik hoorde de bel rinkelen.

“Ik ga even de deur opendoen,” verexcuseerde ik mij en ik verliet de keuken. Voor de deur stond Shioban. “Kom erbij,” zei ik, “je bent precies degene die we nodig hebben,” en ik nam haar mee naar de keuken.

“Waar ben jij nu mee bezig geweest?” hoorde ik Pernille met een opgewonden stem zeggen. “Zo doen we toch geen zaken? Waarom houd je dingen voor mij verborgen?”

Shioban bleef rustig, gelukkig, gaf Pernille een kus en keek mij aan. “Kunnen we even praten?” vroeg ze.

Ik knikte en nam beide dames mee de tuin in. Shioban keek mij raar aan, maar begreep mijn keuze voor de tuin, toen ze door het raam Netty met Helga zag zitten.

“Ik had het je vanmiddag willen vertellen,” zei Shioban tegen Pernille, “maar toen ik Jaap vanochtend in de tuin trof, dacht ik dat het nu maar moest. Maar je had al een beetje ontdekt wat er aan de hand was.”

Pernille en ik luisterden aandachtig toen Shioban vertelde.

Een paar dagen geleden was Birgit naar Shioban toe gekomen en had haar in vertrouwen genomen. Een vriendinnetje van haar, dat dus Helga bleek te zijn, wilde weg van haar ouders, en Birgit vroeg zich af of ze niet een poosje in het Hendrik Huis kon verblijven. Eigenlijk had ze dat al beloofd aan Helga, dus of Shioban het maar even wilde regelen.

Shioban had Birgit uitgelegd dat het zo niet helemaal werkt, maar had ook medelijden met Helga gehad.

Birgit vertelde vervolgens dat ze Helga al in de kamer tegenover de badkamer had gezet. Shioban was verbaasd geweest over haar doortastendheid, maar had ook voor een voldongen feit gestaan. Ze was, nadat Birgit weer weg was, met Helga gaan praten.

Uit het verhaal van Helga had ze begrepen dat haar vader wel eens aan haar zat en dat haar moeder daarvan wist. Shioban had het een weerzinwekkend verhaal gevonden, maar ook een beetje fantasievol. Alsof ze de gebeurtenissen van destijds in het bos, op haar ouders had geprojecteerd.

Als het waar was, dan was het voor haar een duidelijk geval van kindermisbruik. Ze zou dat dan ook onverwijld aan de daartoe bevoegde instanties gaan melden. Maar iets hield haar tegen. Uit het verhaal van Helga kreeg zij ook het gevoel dat die Birgit een beetje voor haar karretje aan het spannen was. Daar moest ze het nog maar eens met Birgit over hebben. Alleen had ze die zelf de afgelopen dagen niet gesproken, maar slechts in de verte weg zien lopen.

Halverwege het verhaal van Shioban ging de telefoon van Pernille. Het was een van de mensen die op dit moment in het Hendrik Huis logeerde, met de boodschap dat de politie voor de deur stond.

Pernille, Shioban en ik liepen de tuin uit, de hoek om, en waren in korte tijd bij het Hendrik Huis.

Op de stoep voor de deur stonden een paar agenten en een man in burgerkleding. Ik sprak hen aan en de in burger geklede man kwam naar voren en stelde zich voor als Karel Voordam van de zedenpolitie. Hij had een huiszoekingsbevel bij zich en wilde bij het Hendrik Huis naar binnen.

“Mag ik vragen wat u zoekt?” vroeg ik beleefd.

“Jazeker,” zei Voordam. “Wij zoeken een meisje, Helga Verkneutelen, en we hebben begrepen dat zij hier wordt vastgehouden.”

Ik keek de man verrast aan. “Vastgehouden, zegt u?”

“Tegen haar wil, maar in ieder geval tegen de wil van haar ouders.”

“Oké,” zei ik, “Ik wil u met alle plezier toegang geven tot het Hendrik Huis, maar ik heb een probleem. Wij vangen hier vrouwen op die, doorgaans, op de vlucht zijn voor hun, vaak gewelddadige, partners of ex-partners.”

“Als een soort blijf-van-mijn-lijfhuis?” vroeg Voordam.

“Inderdaad,” zei ik, “zelf kom ik hier ook zelden binnen, omdat hier alleen vrouwen naar binnen gaan. Zou het mogelijk zijn dat u een aantal vrouwelijke agenten de huiszoeking laat verrichten?”

Voordam keek mij even aan en tot mijn grote verbazing zei hij: “Uiteraard, ik zal er een paar oproepen. Kunnen de mannen dan inmiddels de tuin onderzoeken?”

“Uiteraard, uiteraard,” zei ik. “Wij hebben hier niets te verbergen en zeker geen Helga.. hoe zei u ook alweer?”

“Verkneutelen. Haar ouders hebben aangegeven dat zij waarschijnlijk hier zou zitten.”

“Ik ben bang dat u teleurgesteld zal worden, maar kijkt u, nou ja, uw vrouwelijke agenten dan, gerust overal rond. Een van deze beide dames kan uw agentes toegang verschaffen tot afgesloten ruimtes.” En ik wees naar Pernille en Shioban.

Pernille stapte naar voren en Voordam koppelde haar aan een van zijn agentes. Samen gingen ze het huis binnen.

“Kan ik verder nog iets voor u doen?” vroeg ik aan Voordam.

“Nou ik zou wel een kopje koffie lusten,” zei Voordam.

Shioban schudde haar hoofd en liep naar binnen om even later met een kop dampende koffie weer naar buiten te komen. Intussen had ik zwijgend bij Voordam gestaan, in afwachting van de dingen die gingen gebeuren. Er gebeurde echter weinig tot niets. Na een kwartiertje kwam de agente, die met

Pernille naar binnen was gegaan, terug naar buiten. Ze liep naar Voordam en meldde dat er niets te vinden was dat op de aanwezigheid van Helga wees. Helga zelf was er al helemaal niet.

Nee natuurlijk niet, dacht ik bij mijzelf.

In de tuin werd uiteraard ook niets gevonden, zodat Voordam na enige tijd met zijn agenten afdroop.

Shioban en ik keerden terug naar mijn huis. Pernille bleef achter om de andere bewoners gerust te stellen.

Shioban en ik wilden net de tuin van het Hendrik Huis uitlopen, toen Birgit de hoek om kwam. Die schrok duidelijk.

“Hallo Birgit,” zei ik, op een normale toon, “loop je even met ons mee naar mijn huis? Daar zit Helga ook.”

Birgit schrok en haar gezicht ging via beteuterd naar verraden. Ik reikte haar mijn hand, die ze wat onwillig aanpakte. Samen liepen we zwijsend naar mijn huis.

Ik nam Birgit mee naar de keuken, zette haar op het aanrecht en gaf haar een glaasje limonade.

“Vertel,” zei ik en hoewel het gebiedende wijs was, ontspande Birgit.

“Helga wilde niet naar huis.”

“Waar ben je haar eigenlijk tegengekomen?” vroeg ik.

“Op de vakantie had ik haar al eens gezien,” vertelde Birgit. “Ze zat met een hele club in dat grote huis bij de ingang van het park. Bij de geitjes heb ik wel eens met haar gepraat. Toen heb ik ook verteld over Hector.

Ik was onderweg naar jou, om met Hector te gaan wandelen, toen ik haar weer tegenkwam.

Ze zei dat ze niet meer naar huis kon, omdat haar vader niet van haar af kon blijven. Ik had medelijden met haar en toen heb ik haar naar het Hendrik Huis gebracht. Ik dacht dat dat wel zou mogen.”

Birgit zweeg.

Shioban tilde Birgit van het aanrecht en nam haar op schoot, terwijl ze zelf ging zitten. “Waarom ben je niet gelijk naar mij toegekomen?” vroeg ze.

“Dat wilde Helga niet.”

“Maar waarom dan niet?” wilde Shioban weten en ik trouwens ook.

Birgit haalde haar schouders op. In haar ogen welden tranen op. “Zijn jullie nu boos op mij?” vroeg ze met een snik en ze keek mij aan, alsof ik degene zou zijn die boos was. Ik zuchtte maar eens diep en schudde mijn hoofd. “Nee Birgit, ik ben niet boos. Maar kom een volgende keer rechtstreeks naar mij of Shioban of naar een andere volwassene.”

Netty kwam de keuken binnen met Helga. Die schrok toen ze Birgit zag en wilde weglopen. Netty hield haar tegen.

“We hebben hier te maken met een meisje dat zich niet zo thuis voelt in de kerk van haar ouders,” zei Netty, en ze vervolgde: “Ze is behoorlijk getraumatiseerd over wat er in het bos is gebeurd en zou bij het verwerken daarvan wel wat meer hulp kunnen gebruiken, maar ik geloof niet dat er sprake is van misbruik,” waarop ze een dramatische stilte liet vallen, zoals vrouwen dat kunnen. Als Helga een schulp bij zich had gehad, dan zou ze daar ingekropen zijn om er nooit meer uit te komen. Zonder schulp restte slechts schuldbewust naar de grond kijken en niets zeggen.

“Ik stel voor dat we iets gaan eten, dan bel ik die Voordam,” zei ik. Iedereen was daarmee akkoord, behalve Birgit.

“Ik moet eigenlijk naar huis,” zei ze, alsof dat niet zou mogen. Alle volwassenen lachten en Netty zei: “Nou, wat doe je hier dan nog,” en ze plukte haar van de schoot van Shioban. “Hop, naar huis jij, en doe je moeder de groeten.”

Ik belde Voordam en nodigde hem uit om langs te komen. Hij hield kennelijk niet van geheimzinnigheid, dus verklapte ik dat wij Helga hadden gevonden. Hij kwam eraan.

Intussen hadden Shioban en Netty de tafel gedekt. Helga zat stil in een hoekje te wachten op de dingen die komen gingen. Ik nam haar bij de schouder en zei: “Kom, we gaan wat eten. Meneer Voordam, ken je die eigenlijk? Die is van de politie en die komt zo. Zorg dat je dan wat gegeten hebt.”

Hoewel de eerste hapjes met ogenschijnlijk lange tanden gingen, werd de eetlust van Helga kennelijk, door het zien eten van de anderen, aangewakkerd.

Boterham na boterham werd verorberd. Zo ging de hagelslag wel heel snel op. Na een stuk of zes boterhammen keek Helga de kring rond. “Heb ik teveel gegeten?” vroeg ze.

“Ik weet het niet,” zei ik. “Wat vind je zelf?”

“Ik had trek.”

“Ja, dat was duidelijk, maar het is prima zo.”

De bel ging. Voordam werd door mijn vrouw binnen gelaten en in zijn kielzog liepen twee agenten en de vader van Helga.

De vader van Helga wilde naar voren komen en iets gaan zeggen, maar de agenten hielden hem tegen.

“Kan ik even met Helga praten?” vroeg Voordam.

Dat kon wat mij betrof, hoewel Helga er niet zo vreselijk happig op was. Netty nam Voordam en Helga mee naar de woonkamer. Shioban en ik bleven achter bij de agenten en de vader van Helga. De laatste had alleen maar naar zijn dochter kunnen kijken en nu welden er tranen op in zijn ogen. Vervolgens barstte hij in tranen uit. Ik nodigde de vader van Helga en de agenten uit om te komen

zitten en eventueel iets te eten, maar dat laatste wilden ze niet. Ik schonk nog maar een kopje thee in en schonk voor Verkneutelen een glaasje water in. Een van de agenten knikte en reikte het Verkneutelen aan.

Even later kwam Netty weer naar de keuken met Helga en Voordam. Voordam bedankte ons voor onze medewerking en nu verlieten Voordam, Verkneutelen en zijn dochter met de twee agenten ons huis. Shioban gaf aan ook maar weer eens op te stappen. Zo zaten Netty en ik alleen in de keuken. Ik besloot nog maar een beschuitje met roomboter en suiker te eten.

17. Even rust

Mijn vrouw had mij verteld hoe haar gesprek met Helga was verlopen. Het kind had duidelijk veel last van de aanranding en verkrachting in de vakantie. Van haar ouders had ze niet veel steun ervaren. Zonder het met zoveel woorden te zeggen, hadden zij Helga de schuld van een en ander gegeven. Vervolgens waren ze met haar gaan bidden om vergeving.

Ik vond het weer zo'n typisch geval van kortzichtige geloofsfanaten. Netty vond echter dat ik niet zo streng moest zijn. Ook voor die ouders waren het moeilijke tijden geweest.

"Maar je blijft toch altijd achter je kind staan," had ik op enig moment vertwijfeld uitgeroepen.

"Ja, jij, jij gaat altijd maar van onschuld uit en van enige wijsheid. Maar sommige mensen hebben hulp nodig; die zijn niet zo wijs van zichzelf, zoals jij meent te zijn. En sommige daarvan vertrouwen in een geloof en de bijbehorende kerk." Ik was niet zo blij met de steek onder water, "zoals jij meent te zijn", maar ik vergaf het Netty. Ik was doorgaans nogal afwijzend tegenover mensen die een geloof aanhingen. Hoe fanatieker, hoe groter mijn hekel.

"Wist jij trouwens dat die boswachter is veroordeeld?" vroeg Netty.

"Ik dacht zoiets gelezen te hebben," reageerde ik. "Ik hoop dat die voor een behoorlijke tijd opgeborgen wordt".

"Hij heeft drie jaar gekregen en daarna TBS," zei Netty.

"Mooi, vooral die TBS, je moet er toch niet aan denken dat zo'n vent..."

"Laat het los," gebod Netty.

Ik knikte en mompelde onverstaanbare dingen, onomatopoeën eigenlijk. Netty glimlachte en gaf me een kus.

De volgende ochtend ging ik met Netty en Hector een lange wandeling maken in het bos. Het eerste stuk spraken we niet, maar we genoten ieder van de natuur en de frisse lucht. En van Hector natuurlijk, die vrolijke capriolen uithaalde tussen de struiken. Hij sprong in plassen en draaide zich op zijn rug in het zand en de modder en ging dan liggen rollen. Als we thuiskwamen, wisten we nu al, moest hij onmiddellijk onder de douche.

"Je geniet wel van je hond," zei Netty.

"Vind jij het geen lieve hond dan?" vroeg ik plagerig.

"Het is een schat, en hij vindt echt iedereen aardig. Vooral al die vriendinnen van jou!" reageerde Netty.

"Al die vriendinnen van mij?" vroeg ik verbaasd. "Heb ik vriendinnen dan? Die heb ik helemaal niet nodig, want ik heb jou."

"Nou, bijvoorbeeld Birgit en Shioban en Pernille."

“Oh, ja, Hector vindt al die meiden aardig, maar die zijn ook gek op hem.”

“Maar, iets heel anders nu,” zei ik, “ben jij blij met je blij-van-mijn-lijf Hendrik Huis?”

Mijn vrouw keek mij schalks aan en glimlachte: “Ik denk dat het een heel nuttige functie vervult. En de hoeveelheid werk valt me erg mee, die twee incidenten daargelaten.”

“Ja, laten we die incidenten alsjeblieft achter ons laten,” zei ik.

We wandelden verder en speelden met Hector, die van geen ophouden wist. Met zijn enthousiasme had hij er inmiddels al voor gezorgd dat mijn jas en mijn broek de was in konden. De jas van Netty was ook niet meer het toonbeeld van properheid.

Tegen de tijd dat we bij de auto kwamen, waren we alle drie moe. We reden snel naar huis. Thuisgekomen zetten we Hector onder de tuinslang en spoelden hem schoon. Nu waren wij behalve vies ook zeiknat. Na de hond afgedroogd te hebben gingen we naar binnen en kleedden ons om. Terug in de huiskamer schonk ik nog maar eens twee glaasjes cognac in.

Netty kwam tegen mij aan zitten op de bank en liet haar hoofd op mijn schouder rusten. Zo vielen we samen in slaap.